

Книжка не залишить байдужим нікого — ані романтичного шукача пригод,
ні вдумливого поціновувача оповідей про зростання людської душі

ЗРУЙНУВАТИ КОРІЇВСТВО

АЛЕКСАНДРА
КРІСТО

Книжка не залишить байдужим нікого — ані романтичного шукача пригод,
ні вдумливого поціновувача оповідей про зростання людської душі

ЗРУЙНУВАТИ КОРОЛІВСТВО

АЛЕКСАНДРА
КРІСТО

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

ALEXANDRA CHRISTO

TO KILL
A KINGDÖM

АЛЕКСАНДРА КРІСТО

ЗРУЙНУВАТИ КОРОЛІВСТВО

Харків

2020

2021

ISBN 978-966-982-597-1 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:

Christo, Alexandra. To Kill a Kingdom / Alexandra Christo. — New York : Feiwel and Friends,
2018. — 352 p.

Переклад з англійської *Яніни Лимар*

Дизайнер обкладинки *Віталій Котендзю*

Електронна версія створена за виданням:

Крісто А.

К82 Зруйнувати королівство / Александра Крісто ; пер. з англ. Я.
Лимар. — Х. : Віват, 2020. — 368 с. — (Серія «Художня література»,
ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-187-4 (укр.)

ISBN 978-1-250-11268-2 (англ.)

Принцеса Ліра — найнебезпечніша вбивця посеред морської безодні. Серця сімнадцяти юнаків — трофеї, завдяки яким її шанують в утробі моря. Коли вона раптом убиває одну із сирен, її мати, королева морів, перетворює Ліру на істоту, яку зневажає найбільше, — на людину. Щоб знову стати собою, Ліра повинна здобути для матері серце принца Еліана, мисливця за сиренами. Принц вважає океан домівкою, попри те що він спадкоємець одного з найвпливовіших королівств у світі. Для нього полювання на сирен — це обов'язок. Але, рятуючи молоду жінку в морі, Еліан і гадки не має, хто вона насправді. Ліра обіцяє

допомогти йому остаточно винищити сирен, та чи може він їй довіряти? Хто з них стане переможцем у цій битві?

Книжка не залишить байдужим нікого — ані романтичного шукача пригод, ні вдумливого поціновувача оповідей про зростання людської душі.

УДК 821.111(73)

© Alexandra Christo, 2018

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

Усім, хто вірив, що поява цієї книжки — лише питання часу

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Маю по одному серцю на кожен рік мого життя.

Їх сімнадцять — схованих у пісках під кам'яною підлогою спальні. Час від часу я розгрібаю гальку, просто аби впевнитись, що вони на місці. Глибоко заховані й наповнені кров'ю. Перелічую їх, чи якийсь не викрали вночі. І цей страх — не примха. Серця — сила, котру мій народ цінує більше за океан.

Я чула різне: історії про викрадені серця й покараних за зраду жінок, прикутих гарпуном до дна океану. Залишених страждати, доки кров їхня не обернеться на сіль, а вони — на піну морську. Жінок, що крали людські дари у своїх родичок. Чула й про русалок із тілами так само недолугими, як їхні лускаті хвости.

На відміну від сирен, у русалок замість волосся довгі блакитні плівки й відростки, а щелепи їхні здатні розкриватися до розміру невеличких човнів і заковтувати цілих акул. Мають темно-синю шкіру й плавці на руках та спині. Вони водночас і люди, і риби, але позбавлені краси обох цих видів.

Як усі чудовиська, можуть бути смертельно небезпечними, але якщо сирени зваблюють та вбивають людей, то русалки людьми зачаровані. Вони крадуть дрібнички й переслідують кораблі, чекаючи, доки з палуби впаде щось цінне. Іноді рятують моряків і не беруть натомість нічого, крім талісманів. А серця з наших схованок вони викрадають не заради сили, а тому, що вірять: коли з'їдять достатньо, то зможуть обернутися на людей.

Ненавиджу русалок.

Уздовж моєї спини зміїться волосся, червоне, як і око. Ліве, звісно, адже праве око кожної сирени має колір моря, де вона народилася. Я — у морі Дияволос, з водами відтінку яблука і сапфіру. Обох одночасно,

та все ж таки не схожого на жоден із цих кольорів. Тут розташоване підводне королівство Кето.

Сирени відомі своєю красою, але кровна лінія Кето — королівська і несе в собі особливу привабливість. Велич, загартовану в солоній воді й високих привілеях. Наші вії як вістря айсбергів, на наших вустах — кров моряків. Навіть дивно, що для викрадення сердець нам досі потрібна пісня.

— Кого першого ти забереш, сестро? — питає Калья мовою псаріїн.

Вона вмощується поруч зі мною на скелі й пильно роздивляється далекий корабель. Її луска темно-брунатна, а біляве волосся ледь торкається грудей, затулених сплетеними помаранчевими водоростями.

— Не будь смішною, — відповідаю. — Ти знаєш кого.

Корабель ліниво плине спокійними водами Адекаросу — одного з багатьох людських королівств, яке я збираюся позбавити принца. Це невеличке судно зроблене з червоного дерева, що символізує кольори їхньої країни.

Люди обожають демонструвати свої багатства світу, та саме це робить їх легкими цілями для подібних до нас із Кальєю створінь, даючи нам змогу відрізнити королівський корабель. Врешті-решт, серед суден, котрі ходять під прапором із тигром, пофарбоване лише одне.

Те, на якому плаває принц Адекаросу.

Приваблива здобич для мисливця.

Сонце тягарем лягає мені на плечі. Тепло стікає на шию, і волосся липне до вологої шкіри. Мені бракує холоду морських вод, такого гострого, що лезами проштрикує до самих кісток.

— Шкода, — каже Калья, — я бачила його, він схожий на янгола. Таке миле обличчя.

— Серце буде ще милішим.

— Із часу твого останнього вбивства сплило багато часу, Ліро, — дражниться Калья. — Ти точно не втратила навички?

— Рік — не такий уже й термін.

— Залежить від того, хто рахує.

Я зітхаю:

— То назви мені їхні імена. Позбудуся їх — та й по всьому.

Калья зловісно всміхається. Такі усмішки вона береже на випадок, коли я жадаю крові, адже саме це сирени шанують понад усе. Жорстокість — найвища цінність. Дружба та кривність є не менш чужорідними, ніж земля. А вірні ми лише Морській Володарці.

— Сьогодні ти трохи безсердечна, чи не так?

— Анітрішечки, — кажу я. — Маю під ліжком аж сімнадцять сердець.

Калья струшує воду з волосся:

— Ти стількох принців упіймала...

Звучить так, ніби тут є чим пишатися, але Калья ще молода й забрала лише два серця. І жодне з них не було королівським. Королівські серця — моя справа. Частково звідси й шанобливе ставлення Кальї. Їй цікаво — чи відрізняються на смак губи принца від губ інших людей? Не знаю. Ніколи не пробувала нікого, окрім принців.

Коли люди вбили нашу богиню Кето, ми вирішили красти по серцю на рік — у місяць свого народження. Це свято життя, подарованого Кето, і відплата за неї. Коли я була занадто юна для полювання, мати за традицією робила це за мене. І завжди приносила принців. Деякі були мого віку. Деякі — старі й зморшкуваті. Траплялися й середні діти, що не мали жодного шансу на престол. У короля Гармонії, наприклад, було шість синів, і на мої перші дні народження мати приносила їх по черзі.

Коли я подорослішала, щоб полювати самотійно, навіть не подумала облишити королівську кров і взятися ловити моряків, як інші сирени. Чи перейти на принців, котрі коли-небудь зійдуть на трон. Я вірна послідовниця традицій своєї матері.

— Ти не забула мушлю? — питаю в Кальї.

Вона піднімає волосся, демонструючи помаранчеву мушлю на шиї. На моїй гойдається така сама, тільки трохи темніша. Нічого особливого, але за допомогою них ми можемо спілкуватися. Коли прикласти мушлю до вуха, почуєш звук океану та пісню нашого дому — підводного палацу Кето. А якщо розділимося, вона проведе Калью до моря Дияволос. Ми далеко від нашого королівства: щоб дістатися сюди, витратили майже тиждень. Кальї лише чотирнадцять, і вона намагається не відпливати далеко від палацу. Та, гадаю, більше так не можна, а позаяк я принцеса, мої бажання — закон.

— Ми не розділимося, — каже Калья.

Загалом не заперечую, щоб одна з моїх двоюрідних сестер заблукала в незнайомих водах. Більшість із них — нудні й передбачувані, геть не амбітні й позбавлені всілякої уяви. А після смерті тітки вони обернулися на палких підлабузниць моєї матері. Це смішно, бо Морська Володарка не має викликати захоплення, вона повинна жахати.

— Пам'ятай: обирай лише одного, — кажу я. — Зберися.

Калья киває.

— Кого? — питає вона. — Чи він мені заспіває?

— Співатимемо там лише ми, — пояснюю я. — Пісня діє на всіх, та коли сконцентруєшся на одному, він так закохається в тебе, що, навіть потопуючи, кричатиме про твою красу.

— Зазвичай чари спадають, щойно вони починають вмирати, — каже Калья.

— Бо ти розпорошуєшся на всіх, і в глибині душі вони відчують: не жадаєш їх усім серцем. Хитрість у тому, щоб хотіти їх так само сильно, як вони хочуть тебе.

— Але вони огидні, — заперечує Калья, хоча, здається, не зовсім щиро. — Як можна їх бажати?

— Сьогодні ти матимеш справу не з морями. Зустрінешся з королівськими особами — королівські особи дають силу. А сила бажана. Завжди.

— Королівськими особами? — дивується Калья. — Я гадала...

Вона затихає. Думала: усі принци мої і я не ділитимуся. Це правда, та, окрім принців, є ще королі й королеви, котрими не цікавлюся. Правителя легко замінити. Мене ж приваблюють лише принци. Своєю юністю. Відданістю народові. Тим, якими лідерами мають стати. Вони — наступне покоління правителів, і, вбиваючи їх, я вбиваю майбутнє. Саме так, як навчила мати.

Беру Калью за руку:

— Можеш забрати королеву. Мене не цікавить минуле.

Очі Кальї сяють. Праве — знайомим сапфіром моря Дияволос, а ліве — кремово-жовтим, майже білим. І нечастою радістю. Здобувши на своє п'ятнадцятиріччя королівське серце, вона дістане помилування від вічної люті моєї матері.

— А ти забереш принца, — каже Калья. — Того, з милим обличчям.

— Його обличчя не має значення. — Відпускаю її руку. — Мене цікавить лише серце.

— Так багато сердець, — майже виспіває Калья. — Скоро тобі ніде буде їх ховати.

Облизуюся:

— Можливо. Але в кожній принцеси має бути свій принц.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Я проводжу пальцями по шкарубкому боку корабля. Дерево береться скалками, фарба по всьому корпусу розтріскалася та облущилася. Судно не ковзає по воді, а ніби продирається крізь неї. Наче тупий ніж, давить і рве, доки не розітне. Де-не-де дошки прогнили, і я кривлюся від смороду.

Це корабель бідного принца.

Королівські особи бувають різні. Дехто носить багатий одяг та громіздкі прикраси, такі важкі, що їхні власники потопають удвічі швидше. Інші вдягнені бідно, з прикрас у них один-два персні та позолочена бронзова корона. Не те щоб для мене це мало значення. Урешті-решт принц завжди лишається принцом.

Разом із Кальєю ми пливемо поряд з кораблем. Він іде з постійною швидкістю, яку нам легко підтримувати. Чекати, доки люди стануть жертвами, нестерпно. Нарешті принц з'являється на палубі й починає роздивлятися океан. Нас він не бачить. Ми занадто близько і пливемо дуже швидко. На судні потроху прокидаються, і Калья питально поглядає на мене. Киваю та усміхаюся.

Ми виринаємо з піни й розтуляємо губи.

І божественно співаємо в унісон мовою королівства Мідас — найбільш уживаною людською мовою, єдиною, яку знають усі сирени. Загалом, мова не має великого значення. Зваблює музика. Наші голоси відбиваються від неба та линуць назад на крилах вітру. Ми звучимо, наче цілий хор, нав'язлива мелодія резонує й набирає силу, просочується в серця команди і змушує корабель стишити хід.

— Мамо, ви це чуєте? — питає принц високим янгольським голосом.

— Я не певна... — відповідає королева, що стоїть поряд. Мелодія вже захопила її, і голос жінки тремтить. Пісня наказує — і всі люди на

борті завмирають непорушно, вдивляючись у воду. Концентруюся на принци й починаю співати ніжніше. За мить його очі зустрічаються з моїми.

— Боги, — видихає він. — Це ти!

Хлопець усміхається мені, і з лівого ока викочується одна-єдина сльоза.

Мій спів глухне й переходить у м'яке гудіння.

— Любове моя, — каже принц. — Нарешті я знайшов тебе.

Він хапається за лінь, спирається грудьми на дерев'яний борт і пильно вдивляється у безодню, простягаючи до мене руку. На ньому сорочка з небіленої вовни, шнурівка коміру ослаблена, рукави обтріпані й побиті міллю. Золота корона така тоненька, що, здається, може зламатися від різкого руху. Він здається жалюгідним і нужденним.

Та потім я бачу його обличчя.

М'яке й округле, зі шкірою ніби з лакованого дерева й очима, в яких клубочиться пронизлива п'ятьма. На голові — щільна шапка кучерів, що утворює неймовірний хаос хвиль і локонів. Калья мала рацію: це янгольське обличчя. Навіть божественне. А серце буде чудовим трофеєм.

— Ти прекрасна, — побожно каже королева, не в змозі відвести очі від Кальї. — Як я могла бути з кимось іншим?

Усміхаючись, Калья простягає руки до королеви та кличе її в океан.

Я повертаюся до принца.

— Любове моя, — благає він, — підіймися на борт!

Хитаю головою та співаю далі. І вітер підхоплює мою колискову.

— Тоді я йду до тебе! — вигукує він, ніби мав вибір.

Щасливо всміхаючись, принц кидається вниз, і, коли його тіло вдаряється об воду, я розумію, що королева теж здалася на милість Кальї. Звук їхнього падіння звільняє людей на борту від заціпеніння, і за кілька секунд лунають крики.

Усі перехиляються через борт корабля: п'ять десятків людей чіпляються за линви, перелякано стежачи за подіями внизу. Але ніхто не стрибає вниз і не рятує правителів. Я відчуваю їхні жах і розгубленість від раптово обірваної пісні.

Дивлюся в очі свого принца і гладжу м'яку янгольську шкіру. Однією рукою ковзаю по щоці, а другу кладу на худорляве плече й ніжно його цілую. І тягну вниз.

Цілунок переривається, коли ми вже досить глибоко. Пісня моя давно скінчилася, та принц досі зачарований. Навіть коли вода заливає його легені й він розтуляє рот, намагаючись вдихнути, іще дивиться на мене неймовірним, сповненим пристрасті поглядом.

Хлопець захиляється, але торкається пальцями своїх губ.

Поряд борсається королева Калья. Вона тримається за горло й намагається відштовхнутися. Калья розлючено хапає її за щиколотку й утримує під водою. Королева прагне вирватися, обличчя кривить презирлива усмішка. Усе марно. Хватка сирени міцніша за лещата.

Я гладжу свого мрущого принца. До мого дня народження ще два тижні. Ця подорож — мій дарунок Кальї: можливість узяти до рук серце королеви й назвати своїм п'ятнадцятим. Я не повинна забирати серце до строку, бо порушу цим наше священне правило.

Та переді мною помирає принц. У нього бронзова шкіра та блакитні, наче океан, очі. Волосся чорними водоростями в'ється навколо обличчя. Його чистота нагадує про моє перше вбивство. Юного хлопчика, котрий допоміг моїй матері обернути мене на чудовисько, яким я є зараз.

«Таке миле личко», — думаю втішено.

Проводжу пальцем по губах принца, насолоджуючись його мирним виглядом. А потім кричу так, як ніхто не вміє. Цей крик розтинає шкіру й розбиває кістки, ним можна пишатися.

Одним-єдиним рухом я вириваю принцове серце.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Формально я вбивця і пишаюся цим.

Здіймаю свій кинджал до місяця, милуючись полиском крові, доки вона зникає, поглинута сталлю. Кинджал виготовили на моє сімнадцятиріччя, і він став чітким символом того, що вбивство для мене — не просто захоплення.

«Не личить мідаському принцу, — сказав король, — розмахувати іржавими залізяками».

І тепер тримаю в руках магічний клинок, котрий випиває кров убитого швидше, ніж я встигаю намилуватися нею. Напевне, це личить мені більше. Та й має драматичніший вигляд.

Дивлюся на мертву істоту на палубі.

«Саад» — велична бригантина, вдвічі більша за звичайну шхуну, і могла б нести команду з вісімдесяти людей, та зараз їх сорок, адже понад усе я ціную відданість. Корму прикрашають старовинні чорні ліхтарі, а бушприт мечем розрізає повітря.

«Саад» не просто корабель, це зброя. Темна, ніби ніч, з вітрилами, світлішими за шкіру королеви, і з палубою, що сяє, мов шкіра короля.

Палубою, на якій зараз лежить мертва сирена.

— Хіба вона не повинна розтанути? — подає голос Колтон Торік, мій старпом.

Йому трохи за сорок, у нього сніжно-білі вуса, і він майже на десять сантиметрів вищий за мене. Руки його розміром з мої ноги — іще той здоровань. Улітку, як, наприклад, зараз, він вдягається в обрізані шорти з протертими до білого колінами, білу сорочку та чорну жилетку, підперезану червоною тасьмою. Це натяк, що роль пірата явно не входить в перелік речей, якими він серйозно переймається, — а серйозно Торік ставиться майже до всього. На відміну від членів

екіпажу типу Кая, який узагалі ні на чому не концентрується, та все ж вдягається, наче почесний член сумнозвісної команди злодіїв з корабля «Ксапрар».

— Дивно бачити це, — каже Торік. — Зовні наче звичайна людина.

— Подобається верхня частина, так?

Торік червоніє й відвертається від оголених грудей сирени.

Звісно, розумію, про що він, та я втратив здатність боятися десь посеред океану. Не дивлюся далі за плавці, криваво-червоні губи та очі, що сяють двома різними кольорами. Люди як Торік — хороші люди — бачать у цих істотах те, чим вони могли б бути: жінок і дівчат, матерів і доньок. А я бачу те, чим вони є насправді: потвор і чудовиськ, убивць і дияволиць.

Я не хороша людина. І, напевне, ніколи таким не був.

На наших очах шкіра сирени починає танути. Волосся розтікається океанською зеленню, а луска обертається на піну. Навіть кров, що секунду тому заплямувала палубу «Саад», скипає, перетворюючись на морську піну. А за хвилину щезає й вона.

Удячний за це. Після смерті сирени повертаються до океану, і нам не доводиться спалювати їхні трупи чи скидати в океан гнилі тіла. Я не хороша людина, та навіть я вважаю: так краще.

— Що далі, кепе? — Кай заштовхує палаш у піхви та стає поряд з Мадрид, моєю другою помічницею.

Кай у чорнім шкірянім одязі, зшитім із клаптів, і в рукавичках з обрізаними пальцями. Голову його, як і більшості вихідців з Оморфії, де естетичність цінують понад усе, вінчає каштановий ірокез. У випадку з Каєм естетиці поступається навіть етика. На його і, можливо, на наше щастя, Мадрид уміє пробуджувати в людях порядність. Як на треновану вбивцю, вона неймовірно етична, і їхні стосунки змогли втримати Кая від падіння на самісіньке дно.

Я всміхаюся Каю. Люблю, коли мене називають кепом. Капітаном. Як завгодно, аби не «мій лорд», «мій принц», «ваша королівська величносте сір Еліан Мідаський» та інша дурня, котру посіпаки так люблять видавати між поклонами. «Кеп» личить мені більше, ніж титул. У всякому разі, пірат із мене кращий, ніж принц.

Усе почалося ще в п'ятнадцять, і за останні чотири роки я пізнав океан так, як жодне інше місце. На Мідасі весь час хотілося спати.

Необхідність діяти мов принц викликала постійну втому — навіть розмови з приємними мені придворними вимотували доостанку. На борту «Саад» же майже не сплю. І не відчуваю втоми. Є лише постійне тремтіння, пульс і розряди, котрі блискавицями пробігають по жилах. Я завжди наготові й горю неспокійним збудженням так, що коли команда нарешті засинає, лишаюся на палубі рахувати зірки.

Складаю в сузір'я та вигадую про них історії. Про краї, де вже побував і куди потраплю. Про всі моря й океани, які бачив, про всіх людей, котрих ще зустріну, про всіх дияволиць, яких уполюю. Це збудження ніколи не вщухає, навіть коли море стає смертельно небезпечним і я чую знайому пісню, що вражає в самісіньке серце, змушуючи вірити в кохання, наче вперше. Небезпека робить усе лише цікавішим.

Як Еліан Мідаський, кронпринц і спадкоємець престолу, я невимовно нудний. Веду розмови лише про країну, багатства, про те, який бал відвідати і в якій дами краща сукня... І хто з красунь вартий моєї уваги.

Щоразу, ступаючи на землі Мідасу і вимушено граючи цю роль, я відчуваю, як минає час. Місяць, тиждень, день, котрі не зможу надолужити. Згаяна можливість чи втрачене життя. Ще одна особа королівської крові, яка нібито власноруч здалася Загибелі Принців.

Та щойно стаю Еліаном, капітаном «Саад», я змінююся. Коли корабель швартується біля обраного на цей день острова, доки поряд моя команда, можу бути собою. Пити до запаморочення, розважатися з жінками, чия шкіра розпашіла від роботи й пахне трояндами та злаками. Дівчата, почувши, що я принц, хихочуть і кажуть: це все одно не дає права на безкоштовну випивку.

— Кепе, — кличе Кай, — задавай курс!

Піднімаюся сходами на бак, виймаю з петлі на поясі золоту прозору трубу і прикладаю її до підведеного сурмою ока. За бушпритом лежить океан. Кілометри й кілометри океану. Навіть еони. Нічого, крім води. Я оближую губи, жадаючи більшого.

У мені тече королівська кров, та жага пригод сильніша. Батько сказав, що мідаському принцу не личить розмахувати іржавим ножом чи виходити в море й никати там місяцями. Досягти дев'ятнадцяти років і

досі не мати підхожої дружини. Носити трикутні капелюхи та лахміття зі звичайними шнурками замість золотих.

Непристойно бути піратом і мисливцем за сиренами, а не принцом.

Я зітхаю і знову дивлюся на ніс корабля. Безкрайї океан, але десь там, занадто далеко, щоб її бачити, лежить земля. Острів Мідас. Дім.

Оглядаю свою команду. Сорок моряків і воїнів, вони вважають наш шлях почесним і сміливим. На відміну від придворних, котрі бачать мене юним принцом, якому просто треба спустити пару, ці люди принесли мені клятву вічної вірності.

— Гей ви, купа сиренячих тельбухів, ліво руля!

Команда схвально реве. На Мідасі я подбаю, щоб вони отримали стільки їжі та випивки, скільки забажають. Забезпечу їм набиті животи й ліжка з шовковими простирадлами. Розкоші, до яких вони не звикли, живучи на «Саад» чи ночуючи на солом'яних матрацах у трактирах, коли ми опинялися на суші.

— Моя сім'я хоче знати, як наші справи, — кажу я їм. — Ми йдемо додому.

Тупіт ніг звучить, наче грім. Усі радісно аплодують моїм словам. Я всміхаюся й не стираю усмішки з обличчя. Упораюся. Це моя характерна риса: не піддаватися смутку, не злитися, не сумніватися. Завжди приймати відповідальність за власні життя й долю.

Корабель важко лягає на правий борт, закладаючи широке коло, доки команда бігає палубою, нетерпляче чекаючи повернення до Мідасу. Не всі вони походять звідти, дехто — із сусідніх королівств, наприклад з Гармонії чи Адекаросу. З країн, що їм надокучили, чи з тих, що потонули в хаосі після загибелі принців. Люди звідусіль і нізвідки, але вони вважають домівкою Мідас, бо так вважаю я. Навіть якщо це неправда — і для них, і для мене. Ніколи не казав цього, та, напевне, й не варто: команда — це моя сім'я, а «Саад» — мій справжній дім.

Ми йдемо на чергову стоянку.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Океан біля Мідасу виблискує щирим золотом. Звичайно, це ілюзія. Насправді він блакитний, як будь-яке море, але освітлення має незбагненне значення. Світло може брехати.

Палац здіймається над землею величезною пірамідою. Він збудований зі щирого золота, і кожен камінь та кожна цеглина сяють, наче бризки сонця. На обрії безліч статуй, а будинки нижніх міст пофарбовані однаково. Вулиці та бруківка блищать жовтим, і, коли світило досягає океану, вода обертається на розплавлене золото. І тільки найтемнішими ночами можна побачити природний блакитний колір моря.

Моя кров, кров принца Мідасу, має бути золотою. У кожній країні Сотні королівств існують власні міфи та легенди про місцевих правителів: рід Пагосу боги вирізали зі снігу та криги, усі представники мають біле, наче молоко, волосся і блакитні, як небо, губи. Правителі Ідилії є нащадками бога кохання, тож кожен, кого вони торкаються, знаходить свою пару. А монархи Мідасу зроблені зі щирого золота.

Якщо вірити легенді, мої родичі можуть стікати лише скарбом, а не кров'ю. Звісно, я часто бував поранений. Щойно сирени з мисливців стають здобиччю, вони починають нервувати, і подряпини від їхніх нігтів частенько залишаються на моїх руках. Кров я проливав частіше за будь-якого іншого принца й запевняю: золота в ній не було зовсім.

Моя команда це знає. Саме їм випадало зашивати й лікувати мої рани. Та все ж вони в захваті від легенди, тому, коли хтось говорить про золоту кров, сміються та загадково кивають. Тож секрет моєї звичайності в безпеці.

«Так, — відповість Мадрид кожному. — Капітан зроблений з найчистіших бризок сонця. Дивитися на його кров — усе одно що заглядати в очі богам».

Кай нахилиться ближче, стишить голос так, ніби зараз повідає всі мої секрети, і скаже: «Після ночі з ним жінки ще тиждень плачуть золотом. Почасти тому, що їм страшенно його бракує, почасті компенсуючи втрачену гордість».

«Ага, — завжди додає Торік. — А ще він гидить райдугою».

Я затримуюсь на баці «Саад», котра стала на якір у доках Мідасу. Думка про те, що після стількох тижнів ноги знову торкнуться твердої землі, бентежить. Так буває завжди. Дивніше лише усвідомлення: перш ніж іти до сім'ї, матиму лишити на кораблі справжнього себе. Ми не бачилися майже рік, і, хоча я скучив, строк не видався надто довгим.

Кай стоїть поряд. Решта команди вже рушила, але він залишає мене, тільки якщо прошу. Боцман, найкращий друг. Охоронець, хоча він не визнає цього, а батько пропонував йому гідну платню. Звісно, Кай був у моїй команді достатньо довго, щоб розуміти: я не потребую порятунку. І друг він теж достатньо довго, щоб робити це добровільно.

Та золото він узяв. Більшість речей брав тому, що так вимагалось, — наслідки виховання в сім'ї дипломата. І якщо вже вирішив розчарувати батька і приєднатися до мене у полюванні на сирен (замість витратити життя на політику та міждержавні перемовини), то не збирався зупинятися на півдорозі.

Кай увесь вкидався в улюблену працю. Спадщини його один кінець позбавили.

Навколо все мерехтить: будівлі, бруківка, навіть доки. Сотні золотих ліхтариків злітають у небо на честь мого повернення. Батьків радник походить із земель віщунів та пророків і завжди знає, коли повернуся. І щоразу в небі поряд із зорями танцюють палахтючі ліхтарі.

Я вдихаю знайомий запах рідної землі. Здається, Мідас завжди пахне фруктами. Повітря затоплене всіма ароматами одночасно — масляними грушами, павіями, медовий м'якуш яких змішується з солодким абрикосовим бренді. І під усім цим поволі тане аромат лакриці, котрою пахне «Саад» чи, найімовірніше, я.

— Еліане, — рука Кая опускається на моє плече, — якщо ми збираємося сьогодні вечеряти, час іти. Ти ж знаєш, команда, коли дати їм шанс, залишить нас без жрачки.

Сміюся, та цей сміх більше схожий на зітхання.

Знімаю капелюха. Я вже змінив свій морський одяг на більш доречні шати, які зберігаю на кораблі: кремову сорочку з гудзиками замість шнурівки і темно-сині штани із золотим паском. Не зовсім личить принцу, але й на пірата не схожий. Я навіть зняв фамільного персня з нашійного ланцюжка й повернув його на палець.

— Слушно. — Вішаю капелюха на штурвал. — Треба швидше з цим покінчити.

— Не біда. — Кай затягує комір. — А що, як тобі сподобається поклоніння й вирішиш покинути корабель та залишити нас прив'язаними до золотої землі? — Він куйовдить моє волосся. — Можливо, не так уже й погано. Обожду золото.

— Справжнісінький пірат, — легенько штовхаю його. — Та викинь це з голови. Ми підемо до палацу, відвідаємо бал, котрий точно влаштують для мене, і звалимо ще до кінця тижня.

— Бал? — Кай грає бровами. — Яка честь, мій повелителю.

Він низько вклоняється, притиснувши руку до живота.

Я знову штовхаю його. Сильніше.

— Боги, — стогну, — будь ласка, припини.

Ледь втримуючись від сміху, він вклоняється ще раз.

— Як завгодно, ваша високосте.

Сім'я чекає на мене в тронному залі. Кімната декорована золотими кулями, що плавають у повітрі, прапорами із зображенням мідаського герба, а величезний стіл завалений коштовностями й дарунками від народу на честь повернення принца.

Залишаю Кая в обідній залі, а сам досі не наважуюся зайти й повідомити про свою присутність.

— Не те що він на це не заслуговує, — каже сестра.

Амарі шістнадцять, очі її кольору мальв, а волосся чорне, як і моє, і завжди прикрашене золотом і самоцвітами.

— Гадаю, усе це його просто не зацікавить, — Амара тримає золотий браслет у формі листка і показує його королю й королеві. — Ну, подумайте, — править вона своє, — брат колись носив щось подібне? Я роблю йому послугу.

— То крадіжку вважають послугою? — питає королева. Вона повертається до чоловіка, і коси на її скронях хитаються. — Може, нам відіслати її до Клефтесу? Щоб пожила з іншими злодіями.

— Про це можна лише мріяти, — відповідає король. — Та, якщо ми відрядимо туди цю чортицю, вона викраде гербовий перстень, і Клефтес оголосить нам війну.

— Дурня, — кажу я, заходячи до кімнати. — Їй не забракне клепки спочатку вкрати корону.

— Еліане! — Амара кидається мені на шию.

Я обіймаю сестру, відриваючи від підлоги, і радіючи їй не менше, ніж вона мені.

— Ти повернувся! — видихає вона.

Дивлюся з удаваною образою:

— Щойно прибув, а вже обікрадений.

Амара штовхає мене в живіт:

— Лише трішки.

Батько підводиться з трону, його темне обличчя сяє сніжно-білою усмішкою.

— Сину... — обіймає мене і плескає долонею по спині.

До нас приєднується мати, що спустилася слідом за ним. Тендітна й невисока, з тонкими рисами обличчя, вона ледь дістає батькові до плеча. Її волосся обрізане на рівні підборіддя, а зелені, схожі на котячі очі підведені чорними лініями, котрі тягнуться до скронь.

Король — її повна протилежність. Кремезний, м'язистий, з короткою, прикрашеною намистинами гострою борідкою. Очі карі, як і шкіра, а підборіддя майже квадратне. Ще більш войовничим батька роблять мідаські священні візерунки на обличчі.

Мати всміхається.

— Ми боялися, що ти вже забув нас.

— Хіба ненадовго. — Цілую її в щоку. — Згадав, щойно пристали. Побачив піраміду та й подумав: «О, там живе моя сім'я. Я пам'ятаю їхні обличчя. Сподіваюся, вони купили браслет, щоб відсвяткувати моє повернення».

Усміхаюся Амарі, і вона знову дає мені штурхана.

— Ти поїв? — питає мама. — У банкетному залі накритий стіл. Гадаю, твої друзі вже там.

— І, напевне, змітають усе, крім посуду, — бурчить батько.

— Якщо хочете, щоб вони їли ще й посуд, треба вирізати його з сиру.

— Еліане! — Мати ляскає мене по плечу, прибирає з мого лоба волосся і каже: — Маєш втомлений вигляд.

Підношу її руку до губ і цілую:

— Зі мною все гаразд. Просто наслідки життя на кораблі.

Сумніваюся, що був утомлений, доки не зійшов із «Саад» на золоту бруківку Мідасу. Один крок — і сили залишили мене.

— Спробуй-но ночувати у власному ліжку частіше, ніж кілька разів на рік, — каже батько.

— Радамесе, — свариться на нього мати, — не починай.

— Я просто розмовляю з хлопцем! У нього ж в голові лише океан!

— І сирени, — нагадую послужливо.

— Ха! — Сміх батька схожий на ревіння. — І твоя робота — шукати їх, чи не так? Коли не будеш обережний, нас спіткає те саме, що й Адекарос.

Завмираю.

— Що ти маєш на увазі?

— Твоїй сестрі доведеться сісти на трон.

— І тоді нам не треба буде хвилюватися, — обіймаю я Амару. — З неї точно вийде кращий правитель, ніж із мене.

Амара сміється.

— Їй шістнадцять, — бурчить батько. — Дитина має насолоджуватися життям, а не перейматися королівством.

— О! — здіймаю я руки. — Отже, їй можна, а мені — зась!

— Ти старший.

— Точно? — роблю замислений вигляд. — Але ж в мені стільки юнацького шалу.

Батько розтуляє рота, щоб відповісти, та мати опускає тоненьку руку на його плече.

— Радамесе, — каже вона, — гадаю, Еліану зараз треба поспати. Завтрашній бал буде довгим, а хлопець справді має втомлений вигляд.

— Звісно, — вклоняюся я, вимушено усміхаючись. І йду геть.

Батько ніколи не розумів важливості моєї справи. Але щоразу, повертаючись додому, я бажав, аби тепер він переймався мною, а не королівством. Та безпека сина хвилює його лише тому, що від неї залежить корона.

Він витратив багато років, щоб люди прийняли мене як майбутнього правителя, і тепер не хоче нічого змінювати.

— Еліане! — гукає навздогін Амара.

Вдаю, ніби не чую її, і швидко крокую далі, відчуваючи, як під шкірою вирує злість. Адже єдиний спосіб змусити батька пишатися мною — це зрадити все, чим живу.

— Еліане, — каже вона твердіше, — принцесам не личить бігати, а навіть якщо й личить, я забороню це, коли стану королевою.

Неохоче спиняюся і обертаюся до неї. Дівчина полегшено зітхає і прихиляється до стіни з гліфічним різьбленням. Без черевиків сестра ще нижча, ніж я її пам'ятаю. Усміхаюся, а вона супиться й ляскає мене по руці. Морщуся й простягаю їй долоню.

— Ти з ним сперечався. — Малá бере мене за руку.

— Він перший почав.

— Таким робом з тебе вийде чудовий дипломат.

Я хитаю головою:

— Ні, якщо ти посядеш трон.

— Тоді я бодай отримаю браслет. — Вона штовхає мене ліктем. — Як твоя подорож? Скільки сирен вполював великий пірат?

Вона питає і криво всміхається, добре знаючи, що я ніколи не повідаю їй про своє життя на «Саад». Ділюся із сестрою багато чим, але ніколи не розкажую про вбивства. Подобається, що Амара вважає мене героєм, а вбивці — завжди лиходії.

— Майже жодної, — відповідаю. — Я пив забагато рому, годі було й братися.

— Ти страшенний брехун, — каже Амара. — І тут «страшений» означає «ніякий».

Ми зупиняємося біля її кімнати:

— А ти дуже настирна, — кажу їй. — Це щось новеньке.

Амара пропускає мої слова повз вуха й питає:

— Ти підеш до друзів у бенкетну залу?

Хитаю головою. Варта подбає, щоб мої товариші вночі дісталися до м'яких ліжок, а я занадто втомлений, щоб витримати ще один раунд насмішок.

— Піду спати. Як наказала королева.

Амара киває, стає навшпиньки й цілує мене в щоку.

— Побачимося вранці, — каже вона. — А про твої подвиги я розпитаю Кая. Дипломат не брехатиме принцесі. — Із грайливою усмішкою вона заходить до своєї кімнати й зачиняє двері.

Іще трохи стою перед ними.

Я не в захваті від того, що сестра слухатиме плітки моєї команди, та врешті-решт вирішую: Кай пропустить криваві подробиці та зменшить кількість смертей. Він дивак, але не дурень. І добре знає: принц з мене не кращий, ніж з нього син дипломата. Це мій найбільший секрет. Люди звеличують мисливця на сирен і ставляться до цього із зачудуванням та любов'ю: «Наш принц Еліан намагається всіх урятувати». Якби вони знали, що це означає, чули жахливі крики чудовиськ, бачили на палубі трупи жінок, котрі обертаються на піну морську, тоді б вони не дивилися на мене з таким захопленням. Я б перестав бути їхнім принцом. Чудово, звісно, проте це не вихід.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Палац Кето розташований у центрі моря Дияволос і є домівкою королівської родини. У людей на кожному клаптику землі свої королі та королеви, а в океані лише одна правителька. Морська Володарка. Моя мати. А одного дня на трон зйду я.

І цей день скоро настане. Не те щоб мати була застара, аби правити. Сирени живуть по сто років і довго не старіють, тому доньки й матері здаються сестрами і стає важко сказати, хто з них хто. Це ще одна причина потреби в серцях: вік сирени визначається не зовнішністю, а кількістю вкрадених життів.

Я перша, хто порушив традицію, і це розлютило матір. Зараз на мене дивиться Морська Володарка, уособлення тиранії. Сторонньому спостерігачеві здалося б, ніби вона вічна та її правління ніколи не завершиться. Не схоже, що за кілька років мати втратить трон.

Зазвичай Морська Володарка зрікається корони після того, як отримує шістдесятє серце. Я знаю, скільки сердець тримає мати у схованці під садами палацу. Раніше вона щороку оголошувала їхню кількість, бо пишалася збільшенням своєї колекції. Та після п'ятдесятого припинила рахувати. Чи просто перестала повідомляти народу. Та я не спинилася. Рахувала материні серця не менш ретельно, ніж свої. До того, як корона стане моєю, лишилося три роки.

— Скільки в тебе сердець, Ліро? — питає Морська Володарка, нависаючи наді мною.

Схиляю голову. Калья мулиться десь позад мене, і, хоча не бачу її, я знаю, що копіює кожен мій рух.

— Вісімнадцять, — відповідаю неохоче.

— Вісімнадцять, — тягне володарка. — Як цікаво, твій день народження буде за два тижні, а вже маєш вісімнадцять сердець.

— Знаю, але...

— Давай я скажу тобі, що сталося. — Вона вмощується на своєму масивному троні. — Ти мала супроводжувати двоюрідну сестру по її п'ятнадцяте серце й чомусь не впоралася.

— Не зовсім, — відповідаю. — Я таки зробила це.

— І прихопила дещо для себе. — Її щупальці обвиваються навколо мене, і я відчуваю, як тріщать мої ребра.

Усі володарки колись були сиренами, та магія корони забирала їхні плавці й наділяла могутніми щупальцями, сильними, наче армія. Правительки ставали більше схожими на кальмарів, ніж на рибу, і разом із цими перетвореннями набували магічної сили, незламної та величної, здатної змінювати обриси морів. Морські Володарки були і Морськими Відьмами.

Я не пам'ятаю матір сиреною й навіть не уявляю звичайною. Від її живота до точених вилиць тягнуться червоні татуювання давніх символів і рун. Очі давно вже стали рубінами, а щупальці забарвилися в чорно-червоний колір, наче кров у чорнилі. Неймовірна навіть її корона — гострі шпичаки здіймаються над головою і щупальцями стікають на спину.

— Не полюватиму в день народження, щоб компенсувати це, — поступаюся я.

— О ні, полюватимеш. — Королева стукає чорним тризубом. Рубін кольору її очей сяє на центральному вістрі. — Бо сьогодні нічого не трапилося. Бо ти ніколи не виявила б непослуху і не зрадила мене. Чи не так, Ліро?

Вона міцніше стискає мої ребра.

— Звісно, мамо.

— А ти? — Королева повертається до Кальї, і я намагаюся приховати тривогу. Якщо мати зрозуміє, що мені не байдуже, вона отримає ще один важіль, яким неодмінно скористається.

Калья впливає вперед. Її волосся прибране назад і перев'язане стрічкою з водорості, а під нігтями досі рештки шкіри королеви Адекаросу. Дівчина схиляє голову; сторонній спостерігач сприйняв би це за знак пошани. Та я не стороння. Калья ніколи не дивиться в очі моїй матері, бо та зрозуміє, що насправді небога про неї думає.

— Я гадала, вона просто вб'є його, — мовить мала. — Не знала, що Ліра забере його серце.

Це брехня, але вона мене радує.

— Якою ж колодою треба бути, щоб так погано знати свою двоюрідну сестру? — Моя мати мало не їсть Калью поглядом. — Важко й вигадати покарання для цієї дурості.

Стискаю рукою щупальці, що тримають мене за талію, і кажу:

— Хай яке буде покарання, я прийму його.

Усмішка королеви стає жорсткішою; знаю, через це вона вважає мене недостойною бути її донькою, та не можу втриматися. Серед безлічі сирен, що дбають лише про себе, захист Кальї став рефлекторним.

Звідтоді, як нам довелося бачити смерть її матері, і протягом усіх цих років, коли Морська Володарка намагалася обернути нас з Кальєю на ідеальних нащадків Кето, вона обточувала наші грані до ідеальної форми. Спотворене дитинство, яке я б воліла забути. Калья схожа на мене. Аж занадто схожа. І саме тому Володарка ненавидить її, а я дбаю про сестричку. Підтримую Калью, боронячи від найжахливіших боків матері. Не замислююся, чи захищати, роблю це інстинктивно.

— Ти аж така чуйна, — тягне королева, презирливо всміхаючись. — Украдені серця змінили тебе назавжди? Ти набралася від них людяності?

— Мамо...

— Лояльність до всіх, крім твоєї повелительки, — зітхає вона. — Цікаво, а з людьми ти поводишся так само? Скажи мені, Ліро, ти плачеш над їхніми розбитими серцями?

Вона з відразою відпускає мене. Ненавиджу себе за те, якою стаю у її присутності: невиразною, не гідною корони. У її очах бачу свій вирок. Байдуже, скількох принців уполюю, бо мені ніколи не стати такою вбивцею, як вона.

Я досі недостатньо холодна для океану, що мене породив.

— Віддай його мені, і покінчимо з цим, — нетерпляче каже Морська Володарка.

Я суплюся. І повторюю:

— Віддати тобі...

Вона простягає руку:

— Я чекаю.

Не відразу розумію: вона має на увазі серце вбитого принца.

— Але... — хитаю головою, — воно... моє...

Напевне, я неймовірна донька.

Губи Морської Володарки вигинаються в посмішці:

— Ти віддаси його мені, — каже вона. — Негайно.

Побачивши вираз її обличчя, я мовчки пливу до своєї спальні. Серце принца лежить поряд із сімнадцятьма іншими. Обережно розгрибаю нещодавно покладену гальку й дістаю свій скарб з-під підлоги. Серце вкрите кров'ю та піском і здається досі теплим. Повертаючись до матері, не можу не думати про біль, який принесе ця втрата.

Я простягаю Морській Володарці серце, і вона щупальцем хапає його. Кілька секунд дивиться просто мені в очі, оцінюючи реакцію. Насолоджуючись моментом. А потім стискає його.

Серце розривається бридкою масою з крові та м'яса. Дрібні часточки розпливаються у воді, наче океанічна завись, — деякі розчиняються, деякі опускаються на дно, ніби пір'їни. І коли магія серця полишає мене, груди вибухають болем, що б'ється всередині, як вир. Удари такі сильні, що я рву плавці, зачепившись ними за каміння. Моя кров змішується з кров'ю принца.

Кров сирени не схожа на людську. По-перше, вона холодна. По-друге, вона горить. Людська кров тече, крапає й збирається в калюжі, а кров сирени вибухає, піниться і плавить шкіру.

Я падаю на долівку та заганняю пальці в пісок так глибоко, що дістаю до скелі й обдираю нігті. Задихаюся, хапаючи ротом воду, а потім викашлюю її. Відчуття таке, ніби тону, і сама думка про це змушує мене сміятися.

Крадучи людське серце, сирена здобуває з ним зв'язок. Це давня магія, і її нелегко розірвати. Здобуваючи серце, ми поглинаємо його силу, забираючи юність і життя людини для себе. Серце адекароського принца вирвали з мене, і всі його сили просто на очах розвіялися в океані. До останку.

Здригаючись усім тілом, я підводжуся. Руки здаються важкими, наче залізо, плавці пульсують. Чудові червоні водорості, які обгортали мої груди, тепер розтріпалися й теліпаються десь на животі. Калья відвертається, щоб Володарка не прочитала страждання на її обличчі.

— Чудово, — каже мати. — А тепер настав час покарання.

Я сміюся. Горло дере, і навіть така проста дія, як розмова покаліченим магією голосом, виснажує мене. Почуваюся слабшою, ніж будь-коли.

— А це було не воно? — не можу втриматися від шпильки. — Вирвати з мене силу в такий спосіб?

— Це було чудове покарання, — відповідає Морська Володарка. — Гадаю, щоб провчити тебе, годі шукати кращого.

— Тоді що тепер?

— Покарання Кальї. — Вона посміхається, демонструючи зуби кольору слонової кістки. — Усе як ти просила.

Груди знову стискає. Мені знайомий цей моторошний блиск в очах матері. Я сама так часом дивлюся й ненавиджу схожий погляд в інших. Дуже добре розумію його значення.

— Я точно можу вигадати щось вдаль. — Володарка проводить язиком по іклах. — Щось, щоб навчити тебе цінувати терплячість.

— Ну годі, кажи вже. — Намагаюся втриматися від посмішки, адже знаю: нічим хорошим це не скінчиться.

Правителька дивиться скося:

— Я знаю, тобі завжди подобався біль.

Це найбільший комплімент із можливих, тож вимушено солодко всміхаюсь і відповідаю:

— Біль — не завжди страждання.

Королева кидає зневажливий погляд.

— Та невже? — Її брови злітають вгору, і мій гонор трохи спадає.

— Якщо ти так думаєш, тоді в мене немає вибору. Наказую тобі у вісімнадцятий день народження, викрадаючи серце, завдати стільки болю, скільки тобі подобається.

Обережно дивлюся на неї:

— Перепрошую?

— Тільки, — веде далі Володарка, — замість серця принца, на яке так вміло полюєш, поповниш свою колекцію новим трофеєм. — Її голосом наче промовляла сама жорстокість. — Твоє вісімнадцяте серце належатиме моряку. І на святкуванні дня народження покажеш його всьому королівству так само, як і попередні здобутки.

Дивлюся на матір, прикусивши язика так міцно, що зуби мало не змикаються.

Вона хоче не покарати мене, а принизити. Показати жителям королівства, чиї відданість і страх я заслужила, ніби нічим від них не відрізняюся. Що я не особлива. Й не гідна прийняти її корону.

Я все життя намагалася бути тою, ким вона хотіла мене бачити, — найжахливішою з усіх, — силкуючись довести, що гідна тризуба. Я стала Загибеллю Принців, під цим ім'ям мене знає весь світ. Заради королівства, заради матері зробилася безжальною. Завдяки цій немилосердності кожна морська істота розуміє, що я можу правити. А мати прагне позбавити мене цього: не тільки імені, але й віри океану. Якщо не буду Загибеллю Принців, стану ніким. Просто принцесою, котра успадкувала корону, замість заслужити її.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

— Не пригадую, коли востаннє бачила тебе таким.

— Яким?

— Зібраним.

— Зібраним, — повторюю я, поправляючи комір.

— Шляхетним, — додає Мадрид.

Зводжу брову:

— Хіба зазвичай я не шляхетний?

— Зазвичай ти брудний, — відповідає вона. — І волосся завжди не таке...

— Прилизане?

Мадрид засукує рукави сорочки.

— Точно.

Усміхаюся й дивлюся у дзеркало. Акуратно зачесане назад волосся відкриває обличчя, зі шкіри стерто кожну цяточку бруду, так, що на мені не лишилося і сліду океану. Біла сорочка з високим коміром на гудзиках і камзол кольору темного золота, котрий ластиться до шкіри. Напевне, тому що це шовк. Перстень з фамільним гербом незручно стискає мій великий палець і, здається, сяє яскравіше за решту золотих прикрас.

— А ти не змінилася, — кажу я Мадрид. — Тільки грязюку змила.

Вона штовхає мене і зав'язує своє опівнічно-чорне волосся банданою, відкриваючи щоку з клефтеським татуюванням. Ним таврують дітей, захоплених невільничими судами і приречених на життя найманих убивць. Я знайшов її, коли вона щойно відвоювала свою свободу рушницею.

У дверях чекають Кай і Торік. Так само, як і Мадрид, вони не змінилися. Торік — в обтріпаних шортах. Гостролиций Кай з

хитрющою усмішкою. Їхні обличчя чистіші, але все решта незмінне. Вони можуть бути лише собою. І я цьому заздрю.

— Ходімо з нами, — каже Кай, переплітаючи пальці з пальцями Мадрид. Вона дивиться на незвичний прояв ніжності — ці двоє кращі бійці, ніж коханці, — і забирає руку, поправляючи волосся.

— У таверні тобі сподобається більше, ніж у палаці, — каже Мадрид.

Це правда. Решта команди вже пішла до «Золотого гусака» з кількістю золота, достатньою, щоб пити до світанку. Лишилися тільки троє найближчих друзів.

— Бал на мою честь, — кажу їм. — Буде трохи нешанобливо, якщо я там не з'явлюся.

— Може, вони й не помітять. — Коли Мадрид говорить, її волосся гойдається за спиною.

— Це не дуже втішає.

Кай легенько штовхає її, і дівчина відповідає вдвічі сильнішим штурханом.

— Облиш, — мовить вона.

— Годі його нервувати, — просить хлопець. — Дай принцу разок побути принцом. До того ж конче маю випити і почуваюся так, ніби своєю присутністю плямую це приміщення.

— Я чуюся біднішим від самого погляду на вас, — киваю їм.

Кай бере з найближчої канапи гаптовану золотом подушку й жартома кидає в мене. Надаю обличчю суворого виразу.

— Сподіваюся, ножі ти кидаєш краще, ніж подушки.

— Досі сирени не жалілися, — відповідає він. — Ми точно можемо тебе залишити?

Розглядаю принца у дзеркалі навпроти. Бездоганного й холодного, з ледь помітним блиском в очах. Ніби я недоторканий і усвідомлюю це. Мадрид мала рацію — і справді схожий на принца. Що в перекладі означає — на закінченого покидька.

Я знову поправляю комір.

— Точно.

У бальній залі ніби зійшло сонце. Усе так блищить і сяє, що, коли зупиняєш на чомусь погляд, у голові починає гупати.

— Як довго ви плануєте залишатися на суші?

Надір-паша, один з наших найвищих сановників, збовтує бренді в золотому бокалі. Цей чоловік не такий ординарний, як інші державні мужі, з якими я весь вечір спілкувався про політику чи військову справу. Саме тому, зустрічаючись із придворними, до нього підходжу наприкінці. Державні справи — останнє, що хвилює пашу, особливо коли бокали з бренді наче безодняні.

— Ще кілька днів, — відповідаю я.

— Ви такий авантюрист! — Надір відсорбує напій. — Яке щастя бути молодим, еге ж?

Його дружина, Халіна, розгладжує брижі на своїй смарагдовій сукні.

— Згоден.

— Не знаю, чи ми це пам'ятаємо, — зізнається паша.

— Просто не помічаєте, — цілую Халініну руку. — Ви сяєте яскравіше за всі наші гобелени.

Комплімент надто вже прозорий, але Халіна все одно присідає в реверансі:

— Дякую, мілорде.

— Вражає, які ви віддані обов'язку, — каже Надір. — Я чув про мови, якими володієте. Безсумнівно, вони стануть у нагоді під час перемовин з сусідніми королівствами. Скількома мовами ви зараз розмовляєте?

— П'ятнадцятьма. Колись я збирався вивчити мови всіх ста королівств. Та, здається, упіймав облизня.

— Нащо це взагалі потрібно? — питає Халіна. — Навряд чи нині хтось не знає мідасану. Ваша високосте, ми — центр світу. Неспроможні вивчити нашу мову не заслуговують на увагу.

— Слушно. — Надір похмуро киває. — Та насправді я мав на увазі «їхню» мову. Заборонену.

Він нахиляється ближче, так що вуса лоскочуть моє вухо, і шепоче: «Псарійн».

Мова морського королівства.

— Надіре! — Нажахана Халіна ляскає чоловіка по плечу. — Не можна говорити про ці речі! — Вона повертається до мене. — Пробачте, що образили, ваша високосте. Чоловік не мав на увазі, що ви заплямуєте себе використанням цієї мови. Випив забагато брендів. Бокали глибші, ніж здаються.

Я киваю, зовсім не ображений. Кінець кінцем, це лише мова. Так, її не знає ніхто з людей, але ніхто з людей досі не полював на сирен. Нескладно припустити, що вирішу додати мову жертв до своєї колекції. Навіть коли вона заборонена на Мідасі. Та аби це зробити, маю тримати сирену живою доти, доки вона не навчить мене мови. А це не входить до моїх планів. Звісно, я нахапався деяких слів. «Arith» вочевидь означало «ні». Іще чув «Dolofónos», «Cho ron». Можу лише здогадуватися, що вони означають. Погрози, прокльони, благання? Напевне, добре, що я не розумію.

— Не переймайтеся, — втішаю Халіну. — Це не найгірше, у чому мене звинувачували.

Вона має стурбований вигляд.

— Ну, — шепоче, — ходять чутки...

— Не лише про вас, — уточнює Надір, голосно зітхаючи. — Більше про вашу роботу. У світлі останніх подій її не просто схвалюють. Гадаю, король має пишатися, що ви захищаєте наші землі від цих дияволиць.

Насуплююся лише від самої думки про батька, який пишається сином — мисливцем за сиренами, і перепитую:

— Нещодавні події?

Халіна зойкує, хоча й не здається приголомшеною:

— Ви не чули про принца Адекаросу?

У повітрі висне щось жахливе. Тільки вчора батько згадував про Адекарос. Мовляв, коли я не буду обережнішим, Мідас спіткає така сама доля.

Ковтаю клубок у горлі й намагаюся вдати байдужість:

— Важко стежити за всіма чутками.

— Принц Крістіан, — таємниче каже Халіна. — Він загинув. Разом з королевою.

— Убитий, — додає Надір. — На корабель напали сирени, і команда нічого не могла вдіяти. Вони співали, ви розумієте. У королівстві

безлад.

Кімната тьмяніє. І золото, і музика, і обличчя Надіра й Халіни. Перед очима все пливе, бракує повітря. Деякий час не можу вдихнути, не те що заговорити. Я майже не спілкувався з королевою, хай коли «Саад» пропливав повз Адекарос, ми приставали без жодних роздумів, а принц Крістіан завжди радо вітав нас. Стежив, щоб команду добре нагодували, та приєднувався до нас у таверні послухати цікаві розповіді.

Коли ми відпливали, завжди що-небудь дарував. Багато країн так робили — підносили якісь дрібниці, котрими ми ніколи не користувалися. Але з Крістіаном було інакше. Його королівство виживало лише за рахунок землеробства та позик у сусідів. А принц ладен був подарувати нам останнє.

— Кажуть, це зробила Загибель Принців. — Халіна жалісливо хитає головою.

Я стискаю кулаки.

— Звідки такі відомості?

— Команда бачила волосся, червоне, наче пекельні вогні, — пояснює Надір, — хто ж це, як не вона?

Я б хотів заперечити, але просто дурив би сам себе. Загибель Принців — найжахливіша з відомих монстринь і єдина, котра уникла смерті після того, як націлився на неї. Безупинно прочісую моря в пошуках полум'яного волосся, про котре існує стільки історій.

І не знаходжу її.

Я навіть почав вважати ту сирену вигадкою. Просто легендою для залякування принців. Чи причиною тримати їх на землі. Та щоразу, коли я втішався цією думкою, гинув принц. Це ще одна причина, чому не можу повернутися до Мідасу і стати королем, яким хоче бачити мене батько. Не маю права спинятися. Доки вона жива.

— Звісно, звідки вам було знати? — пояснює Халіна. — Це не її місяць.

Слушно. Загибель Принців щороку нападає в той самий місяць. І якщо Крістіана вбила вона, то це сталося на два тижні раніше. Змінила свої звички? І тепер усі принци в небезпеці?

Мої губи тремтять.

— Зло не стежить за календарем, — кажу я. — Навіть якщо раніше стежило.

Чую, як хтось кахикнув поруч. Розвертаюся й бачу сестру. Не знаю, чи довго вона стоїть поряд, але, судячи з миролюбної усмішки на її обличчі, припускаю: чула більшу частину розмови.

— Брате, — бере мене за руку. — Потанцюєш зі мною?

Я киваю, перериваючи ввічливу розмову, здається, приємну паші та його дружині.

— Невже немає кавалерів, які жадають твоєї уваги? — питаю в Амари.

— Жодного, вартого мого часу, — відповідає вона. — І жодного, якого б схвалив наш чарівний батько.

— Хіба вони не найкращі?

— Спробуй пояснити це, коли їх голови опиняться на пласі.

Пирхаю:

— Тоді із задоволенням. Радо врятую життя якомусь нещасному.

Я перепрошую в Надіра й Халіні й дозволяю сестрі витягнути мене на середину зали.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Усупереч своїй назві, «Золотий гусак» — чи не єдина будівля на Мідасі, не пофарбована в кольори Піраміди. У шинка облущені коричневі стіни, а всередині подають такого самого кольору напої. Клієнтура — лише набрид, і протягом більшості ночей під ногами тріщить скло, а пролите на столи пиво мішається з кров'ю.

Обожнюю це місце.

Власницю звать Сакура, і, скільки пам'ятаю, вона завжди була просто Сакурою. Ніхто не знає її прізвища. Симпатична й пухкенька, зі сріблясто-білим волоссям, обрізаним на рівні вух, і вузькими розкосими очима — карими, під колір стін. У неї темно-червона помада, здатна приховати секрети жінки, а шкіра світліша за все, що я будь-коли бачив. Більшість людей легко впізнає в ній представницю вічно засніженого і забутого сонцем Пагосу. Країни такої холодної, що лише тубільці можуть там вижити. Ходять чутки, ніби мешканці Пагосу рідко переїздять до інших королівств через те, що їх душить спека. І все ж я не пам'ятаю часів, коли «Золотий гусак» не належав Сакурі. Здається, вона була там завжди, чи щонайменше відтоді, як я почав туди ходити. Жінка не лише прекрасна, але й така жорстока, що її оминають крадії.

На щастя, я Сакурі подобаюсь. Усім відомо: з'являючись у Мідасі, обов'язково відвідаю «Золотий гусак», і тоді навіть злочинці сходяться зустрітися з відомим принцом-піратом — потиснути руку чи спробувати обіграти в карти. Коли з'являюся я, Сакура всміхається своєю сніжно-білою усмішкою й виставляє мені безкоштовну випивку як подяку за приваблення клієнтів. А ще дозволяє моїй команді лишитися після закриття, щоб під покровом ночі обговорити делікатні матерії з людьми, котрих не наважуся запросити до палацу.

Гадаю, Сакурі просто подобається бути втаємниченою в наші секрети. Та це мене не хвилює. Хай скільки відомо про мене Сакурі, я знаю про неї не менше. Жахливих таємниць. І навіть якщо вона вирішить продати інформацію принца, її найцінніші секрети я прибережу. Аби дочекатися відповідної ціни.

Сьогодні моє найближче оточення сидить у самому центрі «Золотого гусака» за кульгавим столом. Спостерігаємо за дивним чоловіком, котрий змагається із запонками.

— Чутки не брешуть, — каже він.

— Залежно які чутки, — заперечує Мадрид. — Є побрехеньки нікчемних базік, котрим просто нічого робити. Правильно, капітане?

Стенаю плечима й виймаю з кишені камзола хронометр, щоб дізнатися, котра година. Це єдиний подарунок батька, який не є золотим, новим чи таким, що «личить принцу». Він простий, чорного кольору, без пишних візерунків чи коштовного каміння, з компасом на внутрішньому боці кришки.

Коли тато подарував його мені, відразу було зрозуміло, що це не фамільна коштовність — усі фамільні цінності Мідасу золоті та блищать за будь-яких обставин. Я спитав у батька, звідки він, і почув відповідь: хронометр допоможе мені знайти свій шлях. Так і є. Бо в компаса не чотири сторони, а дві. І жодна з них не пов'язана зі сторонами світу. Північ — правда, Південь — брехня, а все, що між ними, може бути і тим і тим. Компас потрібен, щоб відрізнити брехунів від чесних людей.

— Моя інформація цінна, — каже чоловік.

Він один з багатьох, хто прийшов перед закриттям, запевняючи, ніби має відомості, котрі допоможуть вполювати Загибель Принців. Після балу я оголосив про намір не спинятися доти, доки не знайду її. А будь-які важливі дані будуть щедро винагороджені. Більшість оповідала непотріб. Байки про очі й полум'яне волосся сирени, про моря, де вона найчастіше з'являється. Дехто навіть говорив, ніби знає розташування підводного королівства Кето, але мій компас швидко виводив їх на чисту воду. Я й сам розумію, де королівство — у морі Дияволос. Єдина проблема — не відаю, де це море. І ніхто не знає.

Та цей чоловік привернув мою увагу. Коли опівночі Сакура попросила відвідувачів залишити приміщення, я кивнув їй. Вона й

сама вийшла. Тепер ми з командою сиділи за столом, слухаючи дивака.

Він повернувся до мене:

— Точно кажу, мій принце, кристал справжній, як оце я.

Роздивляюся співрозмовника. Він відрізняється від завсідників «Золотого гусака» — такий химерно витончений. Одяг зшитий із чорного оксамиту, волосся зібране в маленький хвостик, наполовіровані чорні черевики аж сяють на тлі затертих мостин. А ще чолов'яга незвично худий — широкий плащ ніби проковтнув сутулі плечі. Темна шкіра обличчя відливає червоним, як у членів моєї команди, адже вони проводять на палубі забагато часу. Коли чоловік відбиває нетерплячий дріб по столу, його обкусані нігті чіпляються за розколини.

— Розкажи більше.

Торік підводить руки:

— Тобі замало локшини на вухах?

Кай дістає з-за поясу невеличкий ніж.

— Якщо це і справді локшина, — каже він, граючись зі зброєю, — то на неї його й поріжемо.

Давлюсь на Кая:

— Прибери ніж.

— Це для нашої ж безпеки.

— Саме тому я прошу прибрати, а не викинути.

Кай усміхається й слухається.

Киваю чоловікові:

— Давай далі.

— Кристал Кето принесе в наш світ мир і справедливість.

— Отак зразу? — підштрикую я.

— Він убереже нас від вогню.

— Як він працює? Треба затиснути в кулак і загадати бажання? Чи, може, засунути під подушку? Вимінити в феї?

Кай розливає алкоголь по чарках:

— Вмочити у віск і підпалити, щоб війна згоріла, — жартує він, штовхаючи чарку до Мадрид.

Дівчина сміється й підносить випивку до губ:

— Поцілувати його. Можливо, обернеться на принца, що не верзтиме таких нісенітниць.

— Чи викинути в купу лайна, з якого він зроблений, — подає голос Торік. Говорить це з таким кам'яним виразом обличчя, що я весело регочу.

Урешті звучить тихий втомлений голос:

— Він може вбити Морську Володарку.

Більше я не сміюся.

Вдивляюся в чоловікове обличчя і, сповнений жаги до вбивства, виймаю з петель кинджал, повільно підносячи незнайомцю до горла:

— Повтори.

Коли кінчик клинка торкається його яремної вени, чоловік смикається. На вигляд наляканий. Тремтливою рукою бере склянку. Та врешті починає говорити, і голос його рівний. Жодної ознаки страху. Ніби ножі біля горлянки — звична річ.

— Цей кристал було створено, щоб принести в наш світ мир через смерть Морської Володарки, — пояснює він.

— Ким створено? — питаю я.

— Первісними сім'ями. Найвеличніші чародії того часу, вони колись розділили між собою світ, оселившись кожен у своїй частині, щоб жити в мирі й ніколи не розпалювати прикордонних воєн.

— Далі, — кажу я нетерпляче. — Ми знаємо про первісні сім'ї. Казочка відома всім дітям у Сотні королівств. — Зітхаючи, прибираю кинджал. — Навіть цим розбійникам.

— То не казочка! — Чоловік ударяє кулаками по столу. — Але історія замовчує, що хоча первісні сім'ї забезпечили мир на землі, під водою битва тривала. Океаном правила богиня, яка поширювала зло. Невдовзі вона народила дітей, що стали демонами. Жахливих створінь, котрі несли смерть чоловікам.

— Сирен.

Незнайомець кивнув:

— Вони могли змінюватися, існувати на суші чи в морі. За наказом богині Кето сирени тероризували людство, і тому сотня чародіїв об'єднала свої сили та оголосила війну океану. Десятиріччя смертей знадобилося, щоб здолати Кето й ослабити монстрів, що їх створила богиня. І з її решток зробили артефакт, здатний знищити сирен назавжди.

— Якщо це правда, — спитав я, — то чому ним досі не скористалися?

— Бо сирени також із її решток створили свій камінь. Він давав їхній правительці владу над народом, і вона заприсяглася тримати всіх у шорах. На знак доброї волі навіть забрала в сирен здатність виходити на сушу. Без цього дару вони вже не становили достатньо великої загрози, щоб первісні сім'ї здійснили геноцид. Тож останні зглянулися й уклали мирну угоду. Земля належала людям, а моря — демонам. Той, хто ступав на чужу територію, сам був винний у своїй смерті. Кристал заховали до того дня, коли Сотня королівств уже не зможе дотримуватися угоди.

Моя команда гучно сміється, та за буханням крові у власних вухах я ледь їх чую: дивлюся на стрілку компаса.

Північ.

Стоїть, не ворухнеться.

Північ.

Правда.

Команда глузує, шукаючи в міфі слабкі місця і сварячи незнайомця за нахабство прийти до їхнього капітана з казочками. Щось у мені з ними погоджується. Шепоче, мовляв, дитячі оповідки і марнування часу. Спонукає дослухатися до команди і забути ту нісенітницю. Та компас іще ніколи не помилявся, і десь глибоко в душі я знаю: не помиляється й нині. Це мій шанс подолати звіра.

— Де камінь? — питаю.

Звук мого голосу змушує команду замовкнути, і всі дивляться на мене, наче я збожеволів.

Чоловік допиває свою чарку й усміхається:

— Ви щось казали про винагороду.

Зиркаю на Кая, звівши брову. Не чекаючи, він кидає ніж у стільницю. Незнайомець здригається і нажахано дивиться на лезо, що впилося просто між його великим і вказівним пальцями. Цього разу страх справжній.

— Ти дістанеш свою винагороду, — відповідає Кай. — Так чи так.

— У єдиному місці, куди не може дістатися Морська Володарка, — поспіхом каже чоловік. — Якнайдалі від океану. Найвища точка світу.

Моє серце завмирає. Найвища точка світу. Занадто холодна, щоб зійти на неї й повернутися.

— Захмарний шпиль Пагосу, — каже чоловік.

І з цими словами надія тане.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Лишився тиждень. За сім днів мені виповниться вісімнадцять і мати примусить вкрасти серце моряка. Інша — правильна сирена — прийняла б покарання та ще й раділа б повелінню Морської Володарки.

Я не правильна.

Про новий акт непокори годі й мріяти, але сама думка, що мною керують, кого вбивати, а кого ні, бісить. Ніби я скажений собака, якого мати нацьковує на кого забажає. Хоча виконую саме її накази, тож так і є. Я так звикла до жорстокості, що майже забула: це не мій вибір, а вимога правительки. Убивати людей. Допомогати завершити війну, яку вони розпочали, знищивши Кето. Бути «справжньою» сиреною.

Чи виросла б я таким чудовиськом, якби мати та її попередниці проголосили мир замість війни? Аби ворожнеча загинула разом з Кето.

Нас вчать нічого не питати і не замислюватися, що ми більше, ніж ті, хто є. Напевно, розумно ігнорувати ці думки. І покарання за відмову вбивати може бути жахливим.

Перекидаю волосся на один бік і заплітаю косу. Я припливла до кордону свого моря, до межі королівства, якнайдалі від матері. Не знаю, чим обернеться мій гнів, якщо зараз її побачу. Не хочу навіть думати.

Лягаю на дно океану й зачіпаю ліктем медузу. Вона жалить мій живіт, і я відчуваю чудовий спалах болю. Біль викликає оніміння, заспокоює й очищує думки. Він дарує полегшення, не схоже ні на що інше. І я торкаюся медузи знову. Тримаю її, і щупальці танцюють на моїй шкірі. Блискавки проштрикують живіт аж до непорушного серця. Шкіра горить і свербить, а я даю собі змогу забутись в агонії.

Світ звужується до болю й рідкісних моментів полегшення.

— Ось принцесочка одна, — шепоче хтось на псаріїні. — Хоче крові, як вина.

— Ні, не крові, і не мрій, — каже другий. — Серце лиш потрібне їй.

Відпускаю медузу й сідаю. Бачу двох створінь, котрі ширяють поруч. Вони темно-сині, з блискучими плавцями й тілами вугрів. На руках чорні зябра, ніби кінцівки пошматовані лезом до ліктів. На животах випнуті величезні тверді мускули, що перетікають у скелетоподібну грудину. Коли істоти розмовляють, їхні розхлябані пащі провисають, наче в риб.

Русалки.

— Принцесочка, — каже одна з них.

Її тіло вкрите іржавим металом, безсумнівно, награваним на піратському кораблі чи отриманим як данина за порятунок пораненої людини. Вона простромила ним свою плоть. Брошки, кинджали, нанизані на проволоку монети — усе протягнуте крізь її шкіру.

— Хоче звільнитися.

— Звільнитися від Володарки.

— Звільнити своє серце.

— Забери серце.

— Забери у Володарки.

Я суплюся:

— Пливіть собі за людським кораблем до краю світу, доки не впадете з нього.

Та, що з іржавим металом, трясє щупальцеподібним волоссям, і крапля якоїсь муті стікає вниз до її вугрячого хвоста.

— Упасти із землі, — каже вона мені.

— Відпасти від благодаті.

— Не можна відпасти від того, чого не мав.

Обидві хрипко сміються.

— Іди, — разом кажуть вони. — Іди і знайди серце.

— Про що ви? — питаю нетерпляче. — Яке серце?

— Завоюй серце Володарки.

— Серце, щоб завоювати Володарку.

— На день свого народження.

— Серце, достойне вісімнадцятиріччя.

Їхнє занудство бісить мене. Русалки — неприємні створіння, з незрозуміло влаштованими мізками і вустами, що плодять загадки.

— Морська Володарка наказала мені на вісімнадцятиріччя забрати серце моряка, — втомлено кажу я. — І вам, певно, це відомо.

Вони схиляють голови — здається, кивають. Русалки — це, по суті, шпигуни, їхні вуха біля кожної шпарини в океані. Саме цим і небезпечні. Вони поглинають секрети так само легко, як розтуляють пащеки й ковтають кораблі.

— Геть, — говорю їм. — Вам немає тут місця.

— Це кордон.

— Ми належимо їй.

— Тобі слід менше думати про кордони й більше — про своє серце.

— Золоте серце, що має свою ціну для Володарки.

Та, що з металом, знімає зі свого плавця брошку й кидає мені. Це єдина неіржава її річ.

— Володарка, — кажу повільно, крутячи прикрасу перед очима, — байдужа до золота.

— Та не байдужа до серця із Золотої землі.

— Серця принца.

— Золотого принца.

— Як сонце, яскравого.

— Та не такого ласкавого.

— Не до нашого брата.

— Нас у морі багато.

Мені ледь не уривається терпець, та врешті усвідомлюю, на що натякають русалки. Роззявивши рота, осідаю на пісок. Ця брошка з Мідасу, Золотої землі, якою править король із золотою кров'ю. А його спадкоємець — принц-пірат. Мандрівник. Убивця сирен.

Дивлюся на русалок, зазираю в їхні чорні очі без повік, схожі на нескінченні сфери. Знаю, їм не варто вірити, та нащо ігнорувати грубу простоту цих слів. Може, русалки й мають потаємні мотиви, та, коли досягну мети, нічого більше не важитиме.

— Мідаський принц — наш убивця, — кажу я. — Якщо на своє вісімнадцятиріччя принесу королеві його серце, то поверну її прихильність.

— Серце, гідне принцеси.

— Серце, достойне королівського прощення.

Знову дивлюся на брошку. Вона сяє неймовірним світлом. Мати хоче заборонити мені забрати серце принца, та серце цього принца зітре між нами все погане. Я продовжу свою традицію, а Володарка не хвилюватиметься, що на наш народ полюють. Коли я це зроблю, ми обидві отримаємо те, чого жадаємо. І між нами буде мир.

Кидаю брошку русалці.

— Я цього не забуду, — кажу їй. — Коли стану Володаркою.

Востаннє озирнувшись, бачу, як їхні губи кривляться в усмішках, а потім пливу по золото.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Чотири дні пошуків у бібліотеці палацу нічого не прояснили. Натрапив на численні тексти про смертельний холод Захмарного шпилю й зображення тих, хто загинув під час сходження. Безрадісно. Єдина лазівка — віра в те, що королівська родина зроблена з холоднішого льоду, ніж решта мешканців. На Пагосі навіть існує традиція: королівська особа в день повноліття має зійти на шпиль, щоб підтвердити своє походження. І немає свідчень, що бодай одному принцові чи принцесі це не вдалося. Та що я не принц Пагосу, інформація не надто обнадійлива.

Має бути щось іще... А хай їм, цим легендам! Хіба рід пагоських правителів непідвладний холоду? Як ніхто інший знаю: не в усі казки про походження можна вірити. Якби вони були правдиві, міг би розплачуватися за інформацію власною кров'ю.

Пагосці зроблені з м'яса і кісток, а не зі снігу та криги. Та вони витримують сходження... Я планую помститися за смерть Крістіана, тож маю знайти відповідь. Тоді зможу вбити Загибель Принців і Морську Володарку.

Коли зроблю це, сирени втратять магію, котра їх захищає. Імовірно, навіть позбудуться деяких своїх умінь. Урешті-решт, якщо в Морської Володарки є кристал, схожий на схований на Захмарному шпилі, здобуду і його. І, вірогідно, заберу деякі вміння сирен. Ті щонайменше будуть ослаблені та відкриті для нападу. І з часом ми виженемо дияволиць на край світу, де вони нікому не зможуть завдати шкоди.

Я згортаю книжку і здригаюся від легкого вітерця. У бібліотеці завжди холодно, байдуже, чи прочинені вікна. Здається, у самій будівлі є щось, що змушує мене тремтіти. У кімнаті п'ятнадцять метрів білих полиць — від підлоги і аж до високих арок стелі. Під ногами — білий

мармур, а вгорі — чистий кришталь. Це одне з небагатьох місць Мідасу, де немає золота. Все навкруги біле — від крісел з товстими подушками до драбин, які ведуть до розташованих нагорі томів. Кольорові тут лише книжки — шкіра, тканина й пергамент. Я називаю бібліотеку «кімнатою метафор», щоб пояснити завалу білого. Кожен із нас — чистий аркуш, готовий до заповнення кольорами відкриттів.

Батько схильний до театральності.

Я сподівався знайти у книжках щось корисне. Чоловік у «Золотому гусаку» вірив своїй розповіді, і мій компас вірив у це. Безперечно, кристал Кето там, але, здається, більше ніхто у світі цього не знає. Нескінченні томи давніх текстів, і жоден не дав мені бажаного. Як може існувати щось, про що немає жодної згадки?

Казочки. Ганяюся за клятими казками!

— Так і знав, що знайду тебе тут.

Підводжу очі на короля.

— Знов твій провидець стежить за мною? Не дивно, що з'являюся вдома рідко: щоразу, коли я тут, працюють шпигуни.

Батько ніжно гладить мене по голові.

— Ти ж мій син, — каже він так, ніби про це можна забути. — Не потрібен провидець, щоб зрозуміти: ти щось задумав.

Король ставить крісло біля мого і вивчає розкладені на столі книжки. Якщо я маю недоречний вигляд у палаці, то батько з його важким поглядом, вдягнений у мерехтливе золото, різко контрастує із сьайливою білістю бібліотеки.

Зітхнувши, як і я, відкидається на спинку крісла.

— Ти завжди щось шукаєш, — тягне він.

— Завжди є що шукати.

— Коли будеш необережним, знайдеш лише неприємності.

— Може, саме вони й потрібні?

Батько нахиляється вперед і бере до рук одну з книжок, дбайливо переплетену блакитною шкірою, зі світло-сірим написом. На запорошеному пилом боці — відбитки моїх пальців.

— «Легенди Пагосу та інші сказання Крижаного міста», — читає він і, постукуючи по обкладинці, питає: — Збираєшся замерзнути на смерть?

— Я децю вивчав.

— А саме? — Він кидає книжку на стіл.

Стенаю плечима, не бажаю давати батькові зайвий привід лишити мене в Мідасі. Коли скажу, що хочу шукати в горах міфічний кристал та можу загинути за лічені секунди, тато мене точно не відпустить. І знайде спосіб затримати на Мідасі.

— Дурниці, — брешу я. — Не переймайся.

Батько думає, його брунатні губи стискаються:

— Король не може не хвилюватися, якщо його спадкоємець такий нерозсудливий.

— Тоді добре, що їх у тебе аж двоє. — Зводжу очі догори.

— А коли син не хоче повертатися додому — це вже проблема батька.

Ніяковію. Мені нечасто доводиться спілкуватися з татом віч-на-віч, але сама думка, що в моїй відсутності він винуватить себе, болюча. Якби не королівство, я б забрав його із собою. Забрав би їх усіх. Батька, матір, сестру, навіть провидця, хай би той пообіцяв припинити віщування... Я б затягнув їх на палубу й показував світ, доки вогонь пригод не запалав би в їхніх очах. Але не можу, тож єдине, що лишається, — сумувати за ними. Це легше, ніж туга за океаном.

— Пов'язане з Крістіаном? — питає батько.

— Ні.

— Брехня — погана відповідь.

— Але звучить краще, ніж правда.

Тато кладе руку на моє плече:

— Я хочу, щоб ти лишився. Стільки часу провів у морі, що забув, ким є насправді.

Знаю, слід сказати йому: саме суша забирає те, чим я є, а море повертає назад. Але такі слова завдадуть болю нам обом.

— Маю дещо зробити, — відповідаю. — І, коли закінчу, повернуся додому.

Брехня лишає жахливий присмак у роті. Батько — король Мідасу, а отже, король брехні — здається, розуміє це й усміхається так сумно, що, не будши такий упевнений у своїй справі, я б точно здався.

— Принц може бути героєм міфів і легенд, — пояснює він, — але не має в них жити. Його місце у справжньому світі, там, де він здатен їх створювати. — Батько супить. — Еліане, приділяй менше уваги казочкам, бо саме на них і обернешся.

Він іде, а я розмірковую, жахливо то чи прекрасно. Хіба погано стати легендою, яку серед ночі пошепки розповідають дітям? Піснею, котру малеча співає за грою? Черговим розділом мідаських легенд — про принца із золотою кров'ю, що колись об'їздив світ, шукаючи чудовисько, яке погрожувало його знищити.

І раптом я розумію.

Випростуюся. Батько порадив облишити життя в казках, але, може, казки — саме те, що мені потрібно! Дивак у «Золотому гусаку» приніс не факти з підручників. Він приніс казку.

Підстрибую зі свого крісла й біжу до дитячого відділу.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

На кожному клаптику вулиці цяцьки й коштовності. Будинки, криті золотими нитками замість соломи та прикрашені фантастичними ліхтарями, плафони котрих сяють яскравіше за їхнє світло. Молочно-жовтою стала навіть поверхня води, а повітря просякнуте полуденним сонцем.

Це занадто. Занадто яскраво. Занадто гаряче. Занадто пишно.

Не дивно, що сирени оминають людей цього королівства. Вони не бояться їхнього принца-вбивцю, просто не терплять світло й тепло, котре прорізає океанську прохолоду й зігріває все навколо.

Сиренам тут не місце. Тільки русалкам.

Я чекаю на принца поблизу корабля. Не була певна, чи знайду судно тут — воно часто мандрує, та й хтозна який має вигляд. Адже все, що відомо, — лише уривки жахливих історій тих, кому вдалося врятуватися. Та я впізнала корабель, щойно побачила в мідаських доках.

Звісно, не можна покладатися на оповідки, але від нього справді віяло чимось темним. Решта суден у доках більше схожі на сфери, ніж на човни, а цей — увінчаний довгим шпичаком і значно більший за решту, з корпусом кольору нічного неба і палубою, чорною, як моя душа. Судно, гідне вбивства.

Я досі милувалася ним з-під води, коли з'явилася тінь: чоловік зійшов на борт судна й задивився на море. Мала б почути його кроки; ось він — хапається руками за канати, аби утримати рівновагу, глибоко й повільно дихає. Примружую очі, але золоте сяйво заважає добре розгледіти. Виринає з води, доки сонце високо в небі, дуже небезпечно, та мені треба роздивитися цього чоловіка. Повільно випливаю на поверхню і спираюся спиною на корпус корабля.

Я оближуюся: на його пальці виблискує перстень з королівським гербом Мідасу.

Шикарні шати принц носить геть недбало. Рукави засукані до ліктів, а гудзики на сорочці розстебнуті, отже, вітер може торкнутися його серця. Хлопець не набагато старший за мене, але погляд його зелених, наче морські води, очей твердий і досвідчений. У них не лишилося невинності, і вони постійно щось шукають. Навіть порожній океан для принца — здобич, і чоловік вдивляється в нього з підозрою й зачудуванням.

— Я скучив за тобою, — каже він кораблю. — Гадаю, і ти за мною також. Ми знайдемо його разом, так? А коли зробимо це, знищимо кожне кляте чудовисько в океані.

Прикушую губи іклами. І що ж, на його думку, може бути таким могутнім, щоб мене знищити? Химерність кровожерних мрій смішить мене. Який же він зіпсований, позбавлений чистоти, котру я бачила в інших. Це не зелений принц, чиї можливості ще не розкриті, він уже належить війні й жорстокості. Заволодіти його серцем буде чудово. Облизую губи, готуючись розпочати пісню, та, перш ніж вдихаю повітря, мене затягують під воду.

Довкруг кольоровою плямою ширяє русалка. Рожевий, зелений, жовтий — ніби вкрита бризками фарби. Її плавці зміяються і звиваються, а на животі й руках ребриста броня з луски морських коників.

— Мій! — каже вона на псаріїні. Її щелепа видовжується й неприродно згинається, наче рило. Русалка вказує на принца над водою, а потім вдаряє себе в груди.

— Він тобі не належить, — відповідаю я.

Та хитає головою. Вона голомоза, але шкіра на черепі схожа на калейдоскоп: від руху кольори розбігаються навколо, наче світло.

— Скарб, — каже вона.

Мені уривається терпець:

— Що ти хочеш?

— Мідас наш, — скрипить русалка. — Ми стежимо і збираємо скарби, коли вони падають, а він — скарб і золото, і він — не твій.

— Сама вирішу, — уриваю я, — що моє, а що — ні.

Русалка хитає головою:

— Не твій! — скрикує вона і кидається на мене.

Однією рукою боляче тягне за волосся, другою хапає за плече. Вона трясє мене, кричить і кусається. Встромляє зуби в мою руку й намагається вирвати шматок плоті.

Анітрохи не спантеличена атакою, б'юся лобом об лоб русалки. Вона відлітає назад, широко розплющивши риб'ячі очі. На кілька секунд ошелешено зависає, а потім з вереском кидається на мене.

Ми зіштовхуємося, і я витягаю її на поверхню. Повітря для неї — отрута, і русалка задихається. Однією рукою хапається за горло, другою намагається вчепитися в мене, а я сміюся з її жалюгідних зусиль.

— Ти!

Підводжу голову. На нас шоковано дивиться мідаський принц. Його губи перекошені.

— Диви, — шепоче він, — моє чудовисько саме прийшло до мене.

Зачарований принц нахиляється вперед, щоб краще роздивитися. Я розглядаю його з не меншим зацікавленням. На лівій щоці — глибока ямочка, а на лоб безладно спадає чорне волосся. Та щойно відвертаюся від русалки, тварюка користується нагодою і смикає нас обох уперед. Важко вдаряємося в борт, і судно стогне від нашої спільної сили. Не встигаю озирнутися, як принц втрачає рівновагу й падає у воду поряд із нами.

Русалка знову тягне мене вниз, та, узрівши у воді принца, перелякано відсахується. Він каменем іде на дно мілини, а потім відштовхується, щоб випірнути на поверхню.

— Мій скарб, — каже русалка. Кидається вперед і хапає хлопця за руку, утримуючи під водою. — Твоє серце із золота? Скарб, скарби та золото!

— Він не знає мови псаріїн, дурепо, — сміюся я над чудовиськом.

Русалка повертає свою голову до мене на сто вісімдесят градусів, потім жاخливо скрикує і закінчує оберт, щоб знову бачити принца.

— Я збираю скарби, — править своє вона. — Скарби і серця, і куштувала лише одне. А тепер я з'їм обидва і стану такою, як ти.

Хлопець змагається з русалкою, котра утримує його під водою. Він пручається та б'є руками, але не може зрушити з місця. Вона розриває

кігтями його сорочку, дряпаючи до крові шкіру. А потім її паща розтуляється до неймовірних розмірів.

Рухи принца сповільнюються, а очі заплющуються. Він тоне, і русалка ладна забрати його серце. З'їсти і сподіватися обернутися на людину. Змінити плавці на ноги. Стати чимось більшим за рибу. Вона хоче вкрасти те, що може повернути мені прихильність моєї матері.

Я неймовірно розлючена, тож, навіть не замислюючись, кидаюся вперед і встромляю нігті в русалчину голову. Та нажахано полишає принца і спливає на поверхню. Я хапаю міцніше. Суперниця б'ється і дряпається в моїх руках, та її сила ніщо проти могутності сирени. Особливо проти моєї. Надто коли маю власні плани на вбивство.

Мої пальці дедалі глибше встромляються в райдужну русалчину шкіру. Торкаюся гострих кісток її черепа. Вона завмирає, та я не спиняюся. Вганяю нігті глибше й тягну.

Голова русалки падає на морське дно.

Роздумую, чи варто принести її матері ніби трофей. Настромити на палю біля палацу Кето як застереження всім русалкам, що наважаться повстати проти сирени. Та Морській Володарці це не сподобається. Русалки — її підданці, нижчі вони істоти чи ні. Кинувши останній презирливий погляд на загибле створіння, виринаю на поверхню в пошуках принца і швидко бачу його на маленькій піщаній міліні поблизу доків. Хлопець кашляє, здригаючись усім тілом. Вивергає величезну кількість води й потім падає долілиць. Я підпливаю до берега, хапаю принца за щиколотку та затягую його у воду.

Він ні на що не реагує, навіть коли перевертаю на спину. Пісок обліпив золото його щік, а губи, вологі від океанської води, розтулені. Ніби мертвий.

Сорочка липне до тіла, залишені русалкою рани кровоточать. Дихання ледь помітне, і якби я не чула стуку серця, подумала б, що переді мною прекрасний мрець.

Притискаю руку до його обличчя й веду нігтем від ока до щоки. Тоненька червона лінія набухає під шкірою, але хлопець не реагує. У нього такі гострі щелепи, що боюся порізатися.

Повільно заводжу руку під сорочку. Серце під моєю долонею відчайдушно б'ється. Я притуляюся до його грудей вухом і, усміхаючись, вслухаюся. Принц пахне океаном: сіллю, певна річ, і ще

— анісом. Чорними солодощами рибалок. Цукровою олією, якою вони приманюють здобич.

От би він отямився, так прагнеться знову зазирнути в очі кольору морських водоростей, перш ніж заберу серце й віддам матері! Відірвавшись нарешті від його грудей, я здіймаю руку над серцем. Нігті торкаються шкіри — ось-ось встромлю руку всередину.

— Ваша високосте!

Я враз підводжу голову. До нас біжить королівська варта. Поглянувши на принца, виявляю, що очі його повільно розплющуються. Хлопець крутить головою, а потім зупиняє погляд... На мені. Очі звужуються, щойно помічає колір мого волосся й очей. Його не турбують мої нігті коло грудей, не лякає смертельна загроза. Навпаки, він випромінює рішучість і наче задоволений.

Бракує часу, щоб це осмислити. Вартові наближаються, кличуть принца, розмахують рушницями та мечами. Націлюються на мене. Кидаю останній погляд на груди хлопця й уявляю серце, яким майже заволоділа. А потім блискавично пірнаю в океан і пливу геть.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Уві сні бачу кров. І вона не моя. Завжди — не моя. Уві сні я безсмертний, як, здається, і в реальності. Я — мішанина шрамів і спогадів, нереальних спогадів. Від нападу минуло два дні, і обличчя сирени переслідує мене ночами. Точніше, те, що про неї пам'ятаю. Хай як намагаюся пригадати цей момент, усе, що можу згадати, — її очі. Одне — як захід сонця, друге — як океан, котрий обожнюю.

Загибель Принців.

Отямившись на березі, я був знесилений, та все ж дещо зробити міг. Дотягнувся до кинджалу на поясі та дозволити йому випити її кров. Схопити сирену й тримати, доки не прибіжить батькова варта. Я міг убити її, та не зробив цього, бо вона — диво. Істота, котра так довго уникала мене і тепер нарешті з'явилася. Дала змогу побачити те, що на цьому світі узріли лише кілька живих.

Моє чудовисько знайшло мене, і тепер я шукатиму навзаєм.

— Це геть неприпустимо!

Червоний від люті король вривається до моєї кімнати. Мати в зеленому калазирісі ¹ припливає слідом, вона роздратована й супить брови.

— Ніхто нічого не говорить, — каже батько. — Який сенс від морської варти, коли вона не охороняє море?

— Любий, — мати обережно торкається його плеча, — вони стежать за кораблями на поверхні. Ми ж не наказували їм пірнати під воду й виглядати сирен.

— Я й не маю цього говорити! — шаленіє тато від люті. — Їм явно бракує ініціативності. Особливо коли йдеться про майбутнього короля. Було очевидно, що ця морська курва прийде по нього.

— Радамесе, — мама явно роздратована, — твій син потребує турботи, а не гніву.

Батько обертається до мене так, ніби щойно помітив, хоча всі ми в моїй кімнаті. Він помічає краплі поту, які стікають з мого чола на простирадла. Вираз його обличчя пом'якшується.

— Тобі краще? — питає. — Давай покличу лікаря.

— Нормально, — хрипкий голос відразу видає брехню.

— А так і не скажеш.

Відмахуюся, ніяковіючи: знову почуваюся хлопчиком, котрому для захисту від монстрів потрібен батько, і мовлю:

— Не пригадую, щоб хтось мав ідеальний вигляд перед сніданком. Та, закладаюся, можу звабити будь-яку жінку при дворі.

Мати застережливо дивиться на мене.

— Я розжену всіх, — править своє батько. — Це не морська варта, а жалюгідна її подоба!

Спираюся на узголів'я:

— Не бери близько до серця.

— Близько до серця? Тебе мало не вбили на нашій землі серед білого дня!

Підводжуся з ліжка. Мене трохи хитає, ноги підтинає, але я зазвичай достатньо швидко одужую, тож не звертаю уваги.

— Не слід звинувачувати варту, — кажу, піднімаючи з підлоги сорочку. — Щоб побачити сирен, потрібні треновані очі.

Це щира правда, хоча, гадаю, батька не переконаєш. Здається, він уже забув: морська варта потрібна, щоб виглядати ворожі кораблі й точно не має шукати підводних дияволиць і демонів. А от на «Саад» є кілька чоловіків і жінок, достатньо навіжених, щоб спробувати.

— Очі як у тебе? — насміхається батько. — Наймімо когось із тих нероб, з якими ти вештаєшся.

— Чудова ідея, — підтримує мати.

— Не чудова! — обриває батько. — Я глузую, Ісо.

— Але це найрозумніше, що чула останніми днями.

Усміхаюся їм, підходжу до батька й заспокійливо кладу руку на плече. Гнів тоне в його очах і натомість з'являється щось схоже на смиренність. Як і я, він розуміє: маю піти. Гадаю, батько частково гнівається саме через це. Тато вважав Мідас місцем, безпечним від дияволиць, на котрих полюю. Прихисток, куди я можу повернутися, якщо не буде куди піти. А напад обернув його слова на брехню.

— Не хвилюйся, — кажу. — Я подбаю, щоб сирена за все заплатила.

І тільки тепер усвідомлюю серйозність сказаного. Моєму дому загрожує та сама небезпека, що переслідує мене, і це погано. Сирени належать морю, а я розриваюся навпіл — принц і мисливець. І річ не в сміливості зізнатися батькам, що не збираюся ставати королем і що вдома почуваюся чужинцем. Був змушений роздумувати над кожним словом і рухом, аби впевнитися: чиню правильно. І от сталося. Завдяки Загибелі Принців дві мої половини з'єдналися. Вона змусила зробити те, на що досі не наважувався.

За це я її ненавиджу.

Пізніше ми з командою збираємося на борту «Саад». Сорок розлучених чоловіків і жінок розглядають подряпину під моїм оком. Це єдина рана, яку їм видно, а під сорочкою ж іще багато інших! Півмісяць відмітин від нігтів просто над серцем. Слід сирени, схований на моїх грудях.

— Колись я віддавав вам небезпечні накази, — кажу команді. — І ви виконували їх без жодної скарги. Ну, — усміхаюся, — більшість із вас.

Після кількох глузливих поглядів Кай гордо салютує.

— Та зараз усе інакше, — глибоко вдихаю, готуючись, — потрібен невеликий загін добровольців. Насправді візьму стільки із вас, скільки зможу, та, гадаю, зрозуміло: без декого ця подорож неможлива.

Вказую на головного інженера, і він мовчки киває.

Решта команди дивиться на мене відданими очима. Уважають, що рідних не обирають, та саме це я зробив на борту «Саад». Відібрав їх усіх, крім тих, котрі знайшли мене самі. Ми обрали один одного, кожен із нашого наброду.

— Не згадуватиму минулих клятв відданості й не утримуватиму вас ними. Я не сумніваюся у вашій честі і не зміню свого ставлення, хоч як зараз вирішимо. Коли все вдасться, кожного із членів цієї команди радо прийму назад після нашого повернення. Зрозумійте.

— Досить промов! — кричить Кай. — Ближче до діла: маю знати, чи пакувати мені теплі кальсони.

— І косметичку не забудь, — зводить догори очі Мадрид, що стоїть із ним поряд.

Хочу сміятися, ковтаю клубок у горлі й веду далі:

— Кілька днів тому один чоловік розповів історію про рідкісний камінь, здатний убити Морську Володарку.

— Як? — чути запитання.

— Неможливо! — вигукує хтось.

— Нам говорили, що неможливо набрати команду зі злочинців та невдах, щоб полювати на найнебезпечніших чудовиськ, — відповідаю я. — Що ми всі загинемо за тиждень.

— Не знаю, хто як, — підтверджує Кай, — та моє серце досі б'ється. Усміхаюся йому.

— Ми звикли думати, що Морську Володарку неможливо вбити жодною людською зброєю, — веду далі я. — Та цей камінь зроблений не людьми. Його створили первісні сім'ї за допомогою найчистішої магії. З ним вийде знищити правительку, перш ніж вона вкладе тризуб в руки Загибелі Принців. Це назавжди відсіче весь їхній вид від справжньої сили.

Мадрид виходить уперед, розштовхуючи ліктями чоловіків, Кай слідує за нею. Дівчина не зводить з мене важкого погляду.

— Усе це звучить добре, кепе, — каже вона. — Та хіба Загибель Принців не найперше наше завдання?

— Ми досі не обернули її на піну, адже не могли знайти. Якщо ж уб'ємо її матір, донька муситиме з'явитися. До речі, саме магія Володарки дарує сиренам здібності. Коли знищимо правительку, плем'я ослабне, навіть Загибель Принців. І моря належатимуть нам.

— А як ми знайдемо ту Володарку? — цікавиться Кай. — Я піду за тобою на край світу, та їхнє королівство посеред загубленого моря. Ніхто не знає, де воно розташоване.

— Нам і не треба знати, де королівство. І де море Дияволос. Єдине, що потрібно, — дістатися Пагосу.

— Пагосу, — похмуро повторює Мадрид. — Це не жарт?

— Саме там кристал, — відповідаю я. — І щойно ми його отримаємо — Морська Володарка до нас прийде.

— Тобто ми просто припливемо до Крижаного королівства й попросимо снігових людей віддати камінь? — питає хтось.

Я затинаюся.

— Не зовсім. Кристал не в Пагосі. А на його вершині.

— Захмарний шпиль, — пояснює Кай команді. — Наш капітан хоче видертись на вершечок найхолоднішої гори у світі. Котра вбила всіх, хто намагався це зробити.

Усі перешіптуються, а Мадрид кпить далі:

— І все заради кристалу, котрий може привести, а може й не привести найжахливіше створіння у світі до нашого порогу.

Дивлюся на цю парочку, засмучений непевністю в їхніх голосах. Уперше вони засумнівалися в мені, і звикати до цього відчуття зовсім не хочу.

— Суть ви вловили, — кажу я.

Западає тиша. Відчайдушно намагаюся здаватися непохитним. Гідним довіри. Упевненим у нашої справі. У тому, що, мабуть, нікого з команди не вб'ють.

— Ну, — Мадрид обертається до Кая. — Гадаю, це звучить весело.

— Маєш рацію, — відповідає він та підходить до мене. — Ми з тобою.

— Гадаю, виділю трохи часу, ви ж так мило просите! — чується інший голос.

— Кепе, я не можу відмовитися від цієї заманливої пропозиції!

— Ну і я теж, раз ви всі такі бадьорі!

Їх багато — усі кричать і кивають, з усмішкою віддаючи мені свої життя. Наче це гра. Кожна нова здійнята вгору рука викликає бурю радості в тих, хто вже погодився. Друзі вітають можливу смерть і компанію, в якій збираються її зустріти. Вони несамовиті й чудесні.

Я звик до вірності. В очах придворних лише бездумна покора — через відсутність вибору. Це природно для тих, хто не замислюється над химерним порядком речей. Та в поглядах побратимів я бачу іншу відданість — відданість, котра належить мені. Ніби заслуговую на те, щоб вести їх до будь-якої мети.

Лишилася тільки одна справа, перш ніж відпливемо до Крижаної землі.

¹ Калазирис — жіночий одяг Давнього Єгипту: довга сорочка з однією або двома бретелями, зазвичай з відкритими грудьми. (Тут і далі прим. ред.)

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

«Золотий гусак» — константа Мідасу. Здається, поки я мандрував, змінився та розрісся кожен квадратний сантиметр землі — потроху і зовсім непослідовно, але «Золотий гусак» незмінний. Ніхто не садив перед його дверима золоті квіти, коли це було модно. Не зводили й піщаних колон, не вішали декоративних дзвоників, не переробляли покрівлю на гостроверху подоби Піраміди. Час не чіпає «Гусака», тож коли я повертаюся, можу бути певен, що шинок залишився незмінним. Так само, як і Сакура.

Ще рано, і сонце досі молочно-помаранчеве. Я вирішив навідатися до сумнівної таверни, доки Мідас спить. Нерозумно просити про послугу в її снігонародженої хазяйки, коли навколо повно п'яних завсідників. Стукаю у двері з червоного дерева і заганняю в палець скалку. Поки виймаю її, двері відчиняються. Сакура не здивована.

— Я знала, що це ти. — Вона заглядає мені за спину. — А татушка не з тобою?

— Мадрид готує корабель. Завтра відпливаємо.

— Який сором! — Сакура закидає на плече рушника. — Ти не такий уже й симпатичний.

Не сперечаюся:

— Дозволиш зайти?

— Принц може попросити про послугу у дверях, як і будь-хто інший.

— У твоїх дверях немає віскі.

Сакура сміється, її темно-червоні губи кривляться. Вона розставляє руки, запрошуючи всередину.

— Сподіваюся, у тебе повні кишені.

Заходжу, не зводячи з неї погляду. Навряд чи здатна на щось непорядне, — наприклад, убити мене просто тут, у «Золотому гусаку».

Зараз, коли наші стосунки їй вигідні. Та є в Сакурі дещо невловне, що завжди нервує. І не тільки мене. Не кожна людина зможе керувати таверною штибу «Золотого гусака», чиї завсідники колекціонують гріхи, наче коштовності. Сварки й бійки тут — звична справа, і ночами проливається більше крові, ніж віскі. Проте, коли Сакура наказує припиняти, усі заспокоюються. Поправляють комірці, спльовують на брудну підлогу і повертаються до напоїв, ніби нічого й не сталося. Напевне, вона найгрізніша жінка Мідасу. А я не маю звички повертатися спиною до грізних жінок.

Сакура йде за стійку й наливає в склянку розведену бурштинову рідину. Вмощуюся навпроти, вона підносить напій до губ і робить невеличкий ковток. На склі залишається червона помада, і я розумію, як вдало обрав час.

Сакура штовхає випивку до мене.

— Задоволений? — питає вона.

Показує, що напій не отруєний. Можу ширяти морями в пошуках монстрів, які здатні вирвати моє серце, та для чого втрачати пильність? На суші ніколи не їм і не п'ю нічого неперевіреного. Зазвичай цей обов'язок виконує Торік, котрий наполегливо твердить, що його не вб'є жодна отрута. Зважаючи на його габарити, я схильний повірити.

Кай від такої відповідальності відмовився. «Якщо я помру, рятуючи твоє життя, — сказав він, — хто ж тоді тебе захищатиме?»

Дивлюся на змазану помаду й усмішку Сакури. І, перш ніж відсorbнути віскі, розвертаю склянку, щоб не стерти помаду.

— Нема потреби в недомовках, — говорить жінка. — Просто питай.

— Гадаю, ти знаєш, чому я тут.

— Весь Мідас гуде про твою сирену. — Сакура відкидається назад. — Повз мої вуха не пройде жодна чутка.

Її погляд гостріший, ніж зазвичай, а очі примружені, і я розумію: майже всі мої таємниці відкриті їй. Принц може бути обачним, пірат — ні. Багато моїх розмов були продані стороннім за великі гроші. Сакура — один з таких торговців, при нагоді вона обмінює інформацію на золото. Напевне, підслухала мою розмову з чоловіком, котрий під покровом ночі розповідав історію про її дім і схований там скарб.

— Я хочу, щоб ти пішла зі мною.

Вона сміється, і сміх цей не відповідає скорботному виразу її обличчя.

— Це наказ принца?

— Це прохання.

— Тоді я відмовляюся.

— Знаєш, — стираю пальцем відбиток з бокалу, — у тебе помада змазалася.

Сакура кидає погляд на червоний óbід моєї склянки та притискає палець до губ. Палець лишається чистим, і вона сердито спалахує.

Бачу перед собою ту, кого завжди чекав побачити. Жінку з сніжно-білим обличчям і губами, блакитнішими за око сирени.

Блакитний — колір правительської родини.

Уродженці Пагосу не схожі на жодну расу у Ста королівствах, та королівська сім'я виділяється й поміж своїх. Вирізьблені з величних крижаних брил, зі шкірою, світлішою за кригу, з волоссям, білішим за сніг, з губами, синіми, як символ їхнього роду.

— Давно знаєш? — цікавиться Сакура.

— Ось чому я тобі багато що спускав з рук, — відповідаю з усмішкою. — Хіба можна видавати таємницю, доки не зміг якнайкраще її використати? — піднімаю склянку, виголошуючи тост: — Хай живе Юкіко, принцеса Пагосу!

Коли називаю її справжнє ім'я, обличчя Сакури залишається непорушним. Вона байдуже дивиться на мене, ніби встигла забути звучання цих букв.

— Хто ще знає? — питає вона.

— Поки ніхто, — наголошую на «поки» жорсткіше, ніж треба. — Хоча не розумію, чому тобі не все одно. Твій брат прийняв корону понад десять років тому. І ти, здається, байдужа до престолу. Можеш іти куди заманеться і робити що хочеш. Ніхто не полюватиме за королівською особою, що не править.

Сакура просто дивиться на мене.

— Знаю.

— Тоді нащо секретність? — питаю я. — Я нічого не чув про загублену принцесу, тож припускаю: твоїй сім'ї відомо, де ти.

— Я не втікачка, — каже Сакура.

— А хто?

— Та, ким тобі ніколи не стати, — всміхається вона. — Вільна.

— Пощастило.

Сакурі легко бути вільною. У неї четверо старших братів, котрі успадковують трон перед нею. І жодних обов'язків, натомість мені батько постійно нагадує про мої.

— Поїхала, тільки-но Кадзуе надів корону, — каже Сакура. — За порадників у нього лишилося троє братів, і я знала: не зможу запропонувати нічого мудрішого, ніж вони. Мені було двадцять п'ять, і я не хотіла життя принцеси, котра ніколи не правитиме. Так і сказала братам. Пояснила: прагну побачити щось іще, крім снігу та льоду. Кольори, — вона перевела погляд на мене. — Побачити золото.

Я пирхаю:

— А тепер?

— Тепер ненавиджу цей колір.

Сміюся.

— Інколи відчуваю те саме. Та все-таки це найпрекрасніше місто у Сотні королівств.

— Тобі видніше, — згоджується Сакура.

— І ти лишаєшся.

— Важко знайти домівку.

Це щира правда. Чудово розумію, адже хай де я є — ніколи не вдома. Навіть у прекрасному Мідасі з рідними. Тут я в безпеці, та не почуваюся своїм. Єдине місце, яке можу насправді назвати домівкою, — «Саад». І ця домівка постійно рухається та змінюється. Рідко буває двічі в одному місці. Напевне, я люблю її, бо вона чужа усюди, навіть у Мідасі, де збудована. «Саад» належить усьому світові.

Збовтую в склянці залишки віскі й дивлюся на Сакуру:

— Буде незручно, коли з'ясується, хто ти. Іммігрантка з Пагосу — одне, особа королівської крові без країни — геть інше. Як усі поставляться до тебе?

— Маленький принце, — Сакура облизує губи, — ти намагаєшся шантажувати мене?

— Звичайно ні, — заперечую рішуче, хоча мій голос виказує інше.

— Просто попереджаю: буде незручно, коли люди дізнаються. Особливо зважаючи на твоїх завсідників.

— Так, — каже Сакура. — Вони спробують використати це, і мені доведеться їх убити. Можливо, навіть половину всіх клієнтів.

— Погано позначиться на бізнесі.

— Тобі вбивства досі не зашкодили.

Не реаую, і, здається, саме на це чекає Сакура. Вона мило всміхається, хоча явно глузує з мене. Шкодую, що майже вдвічі старша: приголомшлива жінка — зла і дика.

— Їдьмо на Пагос зі мною, — прошу я.

— Ні, — відвертається Сакура.

— Не поїдеш?

— Ти прийшов просити про інше.

Я підводжуся:

— Допоможи дістати кристал Кето.

Сакура киває:

— Ось воно. — Її обличчя серйозне. — Тобі потрібен пагосець, щоб видертися на Захмарний шпиль і знайти казочку.

— Доволі складно, прогулюючись, підкорити вашу найнебезпечнішу гору, коли не уявляєш, чого чекати. Твій брат бодай пустить мене? Якщо будеш поряд, даватимеш поради. Підкажеш спосіб. Переконаєш короля відкрити мені безпечний шлях.

— Я той іще знавець гір, — саркастично зауважує Сакура.

— Ти мала сходити на гору в день шістнадцятиріччя, — намагаюся приховати нетерпіння. — Кожен член родини правителів Пагосу це робить. Можеш допомогти.

— Я така добросерда...

— Прошу!

— Ти благаєш, — каже вона, — і хочеш неможливого. Ніхто, крім моїх родичів, не переживе сходження. Річ у нашій крові.

Вдаряю кулаком по столу:

— Це казки з книжок. Кому знати, як не мені! Має бути інший шлях. Таємний. Відомий лише твоїй родині. Якщо не йдеш зі мною, бодай розкажи про нього.

— Усе одно не допоможе.

— Про що ти?

Вона облизує блакитні губи язиком:

— Якщо кристал і справді на горі, він має бути в закритому шатрі крижаного палацу.

— У закритому шатрі, — байдуже повторюю я. — Ти це щойно вигадала?

— Знаю всі легенди з дитячих книжок, — каже вона. — Мої предки століттями намагалися знайти шлях до цієї кімнати, але відсутній інший шлях, крім очевидного, і відсутній спосіб пробитися силою. Вхід запечатано магією. Можливо, самими первісними сім'ями. Потрібен ключ. Медальйон, втрачений нашою родиною. Без нього байдуже, скільки гір підкориш. Ти ніколи не знайдеш те, чого шукаєш.

— Це вже моя робота, — веду далі. — Спеціалізуюся на пошуку втрачених скарбів.

— А ритуал для звільнення кристалу з в'язниці? — питає Сакура. — Гадаю, ти знайшов щось і про це?

— Нічого вартого уваги.

— Бо цього ніхто не знає. Як збираєшся здійснити стародавній ритуал, коли навіть не знаєш суті?

Насправді я сподівався, що Сакура заповнить цю прогалину в моїх знаннях.

— Можливо, секрет у медальйоні, — відповідаю невпевнено. — Певно, лише треба прочитати інструкцію. А якщо ні, щось вигадую.

Сакура сміється.

— Припустімо, ти маєш рацію, — каже вона. — Можливо, легенду легко знайти. Відшукати загублене намисто з медальйоном і провести стародавній ритуал. Припустімо, мапи та маршрути — найневловніші з усього. Чому б я давала їх тобі?

— Розкрию всім твій секрет, — слова звучать по-дитячому жалюгідно.

— Як нищо, — кривиться Сакура. — Спробуй ще раз.

Завмираю. Жінка не відмовляється допомогти. Треба запропонувати щось варте її уваги. Ціна є в кожного, навіть у забутої Пагоської принцеси. Просто треба зрозуміти — яка. Річ не в грошах — не варто їй пропонувати. Сакура може образитися — урешті-решт, вона королівського роду. А я чи капітан, чи просто хлопчик перед нею. Маю запропонувати щось унікальне. Можливість, яку вона ніколи більше не отримає і від якої несила відмовитися.

Ми із Сакурою дуже схожі. Двоє правителів-утікачів із власних країн. Хіба що дівчині хотілося королювати і вона покинула Пагос через те, що брат надів корону.

«Я не хотіла життя принцеси, котра ніколи не правитиме».

Відчуваю, як тягне в животі. Сакура в душі — королева. За винятком того, що в неї немає королівства. Тепер розумію, чого мені коштуватиме наша пригода.

— Я можу зробити тебе королевою.

Сакура зводить білу брову.

— Сподіваюся, не плануєш вбивати моїх братів? — питає вона. — Пагосці не воюють за корону.

— Ні. — Намагаюся зберігати незворушний вигляд. — Пропоную тобі іншу країну.

В її очах повільно з'являється усвідомлення почутого. Вона обережно цікавиться:

— І яку ж країну ви пропонуєте, ваша величносте?

Це означатиме кінець усього, що я люблю. Кінець «Саад», океану і світу, котрий бачив двічі й ладен бачити ще безліч разів. Доведеться стати королем, як того й хотів батько, правити разом зі снігонародженою дружиною. Союз золота й криги. Це буде ліпше за все, що уявляв мій тато, і хіба він не заслуговує найкращого? Для чого мені борознити океан, коли там не лишиться монстрів? Напевне, я буду задоволений, правлячи Мідасом, якщо знатиму, що світ у безпеці.

Та навіть попри всі плюси розумію: намислене — брехня. Я принц лише за походженням, ні за чим іншим. Навіть якби зміг перемогти сирен і принести мир океану, усе одно хотів би лишитися на «Саад» разом з командою — нехай би лише згодилися, — тепер без пошуків, але в постійному русі. Будь-яке інше життя нікчемне. Осісти, залишитися в одному місці та в одному часі означає померти. Маю серце так само дике, як і океан, котрий мене виплекав.

Глибоко вдихаю. Якщо підходить тільки така ціна, то нехай я щезну.

— Цю країну. Якщо існує мапа з таємним маршрутом до верхівки гори, котрий дозволить нам з командою піднятися туди і не загинути, це буде чесна угода.

Простягаю руку Сакурі. Принцесі Пагосу.

— Якщо даси мені мапу, я зроблю тебе своєю королевою.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Я помилилася. І, як заведено в казках, сталося це через принца. Відчувши під своїми пальцями стук серця, не змогла забути його. Тож чатувала під водою, чекаючи на появу хлопця. Він з'явився лише через кілька днів, але тепер не наближався до океану без численних супровідників.

Заспівати йому в доках означало б привернути увагу варти й перехожих, ладних прийти юному мисливцеві на допомогу. А команда під боком анітрохи завдання не полегшувала. Ці чоловіки й жінки були геть інші — скрізь слідували за принцом, рухалися, куди рухався він, завмирили, сповнені уваги, коли розмовляв із ними. Таку відданість неможливо купити. Вони стрибнуть за ним в океан і пожертвують своїми життями, хоча мене такий обмін не влаштує.

Тому я й не нападала — спостерігала і слухала казочки про камені, здатні знищити світ. Друге око Кето. Легенда, на котру завжди полювала моя мати. Люди мріяли про подорож до Крижаного королівства в пошуках каменя, і я знала: це буде моїм найкращим шансом. Якщо піду слідом за ними у Сніжне море, то холодні води, де не виживе жодна людина, завадять команді допомогти принцу. Їм лишиться тільки спостерігати, як хазяїн гине.

Я мала план. Та помилялася, вважаючи, що його не мала моя мати.

Доки я стежила за принцом, Морська Володарка стежила за мною. І варто лише було покинути мідаські доки у пошуках їжі, як правителька нагадала про себе.

Пахне старою падаллю. Рештки тіл — акул та восьминогів — залишених у воді наче мітки, за якими мені слід пливти. Я просто рухаюся між тілами тварин, якими б іншого дня радо поласувала.

— Не думала, що ти прийдеш, — каже Морська Володарка.

Оточена колом з туш, мати уособлює велич. Кров стікає з татуювань на шкірі, а її щупальці загрозливо коливаються навколо.

Ціджу крізь зуби:

— Я можу все пояснити.

— Не сумніваюся, що в твоїй маленькій солодкій голівці роїться купа виправдань, — каже королева. — Та вони мене не цікавлять.

— Мамо! — Стискаю кулаки. — Я залишила королівство з важливої причини.

Образ золотого принца постає перед очима. Якби не завагалася тоді на березі, не була така захоплена солодким ароматом його шкіри, пояснення не знадобилися б. Усе, що потрібно, — продемонструвати його серце, і Морська Володарка вибачить мою провину.

— Ти врятувала людину, — голос її темний як ніч.

Я хитаю головою:

— Це неправда.

Щупальці королеви б'ють по морському дну, і мене накриває могутня піщана хвиля, що прибиває донизу. Давлюся кашлем, коли одне з них хапає за горло. Мати розлючена:

— Не ганьби мене своєю брехнею! Ти врятувала людину, і не просто людину, а нашого вбивцю. Це новий прояв непокори? — гарчить вона. — Чи, може, ти розм'якла? Дурне дівчисько, причароване принцом. Сподобалася його усмішка? Твоє серце затріпотіло, і ти закохалася, наче звичайна русалка?

Мені паморочиться в голові. Я така збентежена, що почуте навіть не ображає. «Кохання» — нечасте слово в океані. Воно існує лише в моїх піснях та на губах убитих принців, і я жодного разу не чула його від матері. Навіть не певна, чи усвідомлюю його значення. Для мене це було тільки слово, незрозуміло чому цінне для людей. Ба більше: відсутнє у псаріїні. І все ж мати гадає: я відчуваю кохання. Може, воно схоже на мою вірність Кальї? Як сила, що змушує безтямно кидатися на її захист? Коли так, то звинувачення королеви даремні, адже єдине, чого хочу, — убити принца, і хай не знаю, що таке кохання, це точно не воно.

— Ні, помиляєшся, — кажу я матері.

Її губи гидливо кривляться.

— Ти вбила заради нього русалку.

— Вона хотіла з'їсти його серце!

Її очі звужуються:

— І чому, — питає вона, — це було неправильно? Нехай забирає його бридке серце і ковтає.

— Він був мій, — заперечую я. — Дар тобі. Жертва на моє вісімнадцятиріччя.

Королева завмирає, обдумуючи почуте:

— Ти полювала за принцом на свій день народження, — каже вона.

— Так. Але мамо...

Погляд Морської Володарки темнішає, і вмить одне з її щупалець витягається вперед, відриваючи мене від дна.

— Зухвале дівчисько!

Щупальці здавлюють моє горло, доки океан не починає пливти перед очима. Небезпека! Я й сама смертельно небезпечна, але Морська Володарка — дещо більше. Дещо інше.

— Мамо! — благаю я.

Та звук мого голосу змушує її давити сильніше. Якщо схоче, легко зламає мені шию. Відірве голову, як я відірвала русалці. Можливо, вирве моє серце.

Мати кидає мене на дно. Хапаюся за горло, торкаюся чутливої шкіри і відсмикую руку. Володарка нависає наді мною, наче темна тінь. Вода навколо змінює колір на сірий, а потім на чорний, ніби гнівом залитий весь океан.

— Ти не гідна бути моєю спадкоємицею, — шипить Морська Володарка.

Розтуляю губи, аби щось відповісти, але горло заливає кислота. Замість океанської солі в мене вливається пекуча магія. Від болю ледь дихаю.

— І не заслуговуєш на подароване тобі життя.

— Не треба, — благаю я.

Шепіт, ледь чутні слова. Шурхіт на вітрі, що слабко нагадує голос, — як у тітки Крістел перед смертю.

— Називаєш себе Загибеллю Принців, — грізно сміється Морська Володарка. — Але ти Рятівниця Принців.

Вона здіймає тризуб, вирізьблений з кісток богині Кето. Чорних як ніч, сповнених магії. Рубін у його центрі чекає повелінь.

— Побачимо, — сміється мати, — чи залишилася надія на твою спокуту.

Вона стукає тризубом об дно, і мене пронизує біль, якого ще ніколи не відчувала. Кістки риплять і зміщуються. З рота і вух тече кров, розплавляючи шкіру. Болять зябра. Хвіст ніби хто ріже. Мене наче розриває навпіл. Луска, що колись сяяла, мов зірки, відлітає за секунди, а в грудях стукотить щось незнайоме. Ніби тисячі кулаків б'ють ізсередини. Хапаюся за груди, намагаюся видряпати це з себе. Звільнитися і звільнити щось. Воно в мені ніби в пастці й так розпачливо рветься на волю...

А над головою гримить голос матері:

— Якщо ти і справді могутня Загибель Принців, зможеш вкрасти серце принца навіть без голосу. Без своєї пісні.

Хочу прийти до тям, але океан душить мене. Сіль і кров затікають у горло, і єдине, що лишається, — це кашляти й борсатися. Та я тримаюся. Не відаю, що станеться, коли заплющу очі. Хтозна, чи розплющу знову.

— Якщо хочеш повернутися — принеси його серце до сонцестояння.

Слова матері розлягаються слабкою луною, я намагаюся вчепитися за них, але не можу розрізнити й звука. Нічого не розумію, не здатна сконцентруватися... Мене розірвало на частини, а матері й цього мало.

Очі мимоволі заплющуються, їх заливає чорнота моря. Вода затікає у вуха, доки не лишається нічого, крім заціпеніння. Останнє, що бачу, перш ніж віддатися темряві, — силует повелительки.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Піраміда зникає за обрієм. Золоте сонце повзе вгору золотим небом. Ми пливемо вперед, лишивши сяйливе місто позаду. Океан знову стає синім, а очі звикають до широкого блакитного простору. Це завжди потребує часу. Спочатку синій колір ледь помітний: тебе сліпить біла заграва хмар, вкритих бронзовими відблисками Мідасу, та невдовзі світ знову вибухає розмаїттям кольорів, яскравим і несподіваним. Коралами, рибами і пролісковістю неба.

Позаду лишилася Піраміда, родина, угода з Сакурою, а переді мною — пізнання.

Міцніше стискаю пергамент з секретом пагоських правителів — мапою таємних шляхів через Захмарні гори. Завдяки цьому пергаменту королі безпечно сходять на Захмарний шпиль, щоб довести своє високе походження. Я обміняв на мапу своє майбутнє, і єдине, чого бракує, — це намисто Пагосу. Добре хоч знаю, де його шукати.

Сім'ї про заручини я не розповів. Вирішив приберегти новину до власної загибелі. Проте команді сказав. Загалом їхнє зубоскальство мене не обходить, та обурення Мадрид тим, що я «продався», зачіпає. Провівши півжиття як товар, перепродуваний із корабля на корабель, дівчина виробила дуже жорстке розуміння свободи.

Єдине, чим я міг би зарадити — хоча хто кого повинен розраджувати? — сказати, ніби не збираюся одружуватися. Не забирати своє слово назад: не такий я чоловік, та й Сакура не така жінка, котра спокійно сприйме обман. Але способи є. Інша угода, здатна подарувати бажане обом. Треба ввести у гру нового гравця.

Я оглядаю «Саад», стоячи на шканцях. Сонце давно сіло, і все освітлення зараз — місяць та мерехтливі ліхтарі вздовж борту. Кістяк команди — чудова назва для всіх, хто зголосився піти зі мною, —

спить у трюмі. Чи розповідає небилиці та непристойнощі замість співати колискові. Ті, хто лишився на палубі, незвично тихі й пригнічені.

Ми пливемо до Ідилії, однієї з небагатьох зупинок на шляху до Пагосу, ключової у моїх планах. Саме там живе «заміна» моїх руки та серця, варіант, який Сакура може вважати прийнятним.

Торік на палубі грає в карти з Мадрид: дівчина обіцяє перемогти в будь-якій грі. Тихе протистояння переривається лише глибокими вдихами Торіка із сигарою в зубах. У нього в ногах сидить помічник інженера, який час від часу встає та щезає у трюмі, а потім виринає знову, повертається на місце й далі зашиває дірки у своїх шкарпетках.

Ніч змінює їх усіх. «Саад» — наш дім, побратими почуваються тут у безпеці й нарешті можуть дозволити собі ненадовго опустити щити. Море ніколи не було для них небезпечним.

Із сиренами, акулами і бестіями, що здатні вмиють нас проковтнути. Справжня загроза — це люди. Ось хто непередбачуваний, ось хто бреше і зраджує. А на «Саад» ми від них далеко.

— То ця мапа приведе нас до кристала? — питає Кай.

Я стенаю плечима:

— Можливо, до загибелі.

— Більше віри, — каже він, кладучи руку мені на плече. — Досі ти не помилявся з маршрутом.

— Отже, раптом помилюся — це буде несподіванкою.

Кай кидає на мене зневажливий погляд. Ми однолітки, але при ньому я чомусь почуваюся молодшим. Юнаком, а не капітаном, котрим намагаюся бути.

— У цьому суть ризику, — каже друг. — Ніколи не знаєш, чого він вартує, доки не стане пізно.

— Ти стаєш дедалі ліричнішим, — відповідаю я. — Сподіваюся, маєш рацію — і мапа допоможе нам не замерзнути на смерть. Я якось надто люблю пальці своїх рук і ніг.

— Досі не йму віри, що ти продав своє майбутнє за шматок пергаменту, — хитає головою Кай, тримаючи руку на кинджалі, ніби сама згадка про Сакуру нагадує про бій.

— Хіба не ти казав: ризик може бути виправданим?

— Але ж не такий, що прив'яже тебе до суші, до того ж в огидному шлюбі з... принцесою.

Останнє слово він вимовляє так, ніби воно брудне і сама думка про моє одруження з членом королівської родини нестерпна.

— Правду кажеш, — відповідаю я. — Та хочу запропонувати Сакурі когось кращого за мене, хай як дивно це звучить. Саме тому зараз пливемо до Ідилії. Тож не переймайся так моєю долею. Є план, тому просто вір.

— Після твоїх планів завжди лишаються шрами.

— Дамам це подобається.

— Тільки не від укусів.

Я всміхаюся.

— Навряд чи королева Ідилії спробує нас з'їсти.

— До неї ще далеко, — каже Кай. — А раптом мене проковтнуть десь дорогою?

Мої хитрощі, здається, нітрохи не дратують Кая. Його не хвилюють ухильні фрази та легковажні відповіді. Невідомість здатна подарувати задоволення від полювання. Зазвичай я погоджуюся: менше знаю — більше відкриттів зроблю. Але зараз хочу зрозуміти більше, ніж написано в дитячій книжці з моєї каюти.

Там ідеться про найвіддаленіше від моря місце — верхівку Захмарного шпилю — і про палац, створений з останнього морозного подиху богині Кето. Святиня, куди можуть ступити лише нащадки пагоських правителів, завершуючи свою прощу. Саме тут вони моляться та вшановують богів-творців. Саме тут залишаються на шістнадцять днів. І саме тут, у центрі святого палацу, зберігається кристал. Імовірно.

Уся наша подорож спирається на чутки й байки, і єдина гарна новина — без медальйона Сакура та її родичі не змогли дістатися до закритого шатра. Навряд чи я скористався б кристалом, якби вони заволоділи ним. Холодно навіть від думки про розмову з пагоським королем. «Чи не позичите нам на кілька днів одну з наймогутніших магічних реліквій світу? Обіцяю повернути її, щойно вб'ю свого безсмертного ворога».

Дістатися до кристала першим — неабияка перевага. Та попри невеличке заспокоєння від цієї думки, розповідь Сакури про заховані

шатри і втрачені ключі-намиста все ускладнює. Не знайду цього намиста, — отже, продався даремно. Те, що сім'я принцеси марно шукала його весь час, нічого не означає. Вони — не я.

— Зіграємо? — зводить на мене погляд Мадрид. — Торік, як виявилось, не вміє програвати.

— Бо ти — шельма, — каже Торік. — В тебе карти в рукаві.

— У моїх рукавах лише талант і талан.

— Ага, — показує на неї пальцем Торік, — звісно, що талант.

— Я не помітив жодного обману, — подає знизу голос помічник інженера, встромляючи голку в латану-перелатану шкарпетку.

— Ха! — Торік з удаваним гнівом бере його за вухо. — Ти був занадто зайнятий своїм плетінням.

— Я шию, — заперечує той. — Ти проти? Отже, твої речі викину за борт.

— Гонор, — бурчить Торік, а потім обертається до мене: — Усе, що отримую, — це гонор.

— Ти ним ділишся, — кажу йому.

— Я віддаю серце й душу, — заперечує він.

— Вибач, — жартую я. — Не знав, що вони в тебе є.

Поряд стиха хихоче Кай.

— Саме тому він і програє, — підсумовує хлопець. — Нема серця — нема й уяви.

— Дивись, щоб я не уявив, як викидаю тебе в море, — сердиться Торік. — Чуєш, капітане? Нам зараз взагалі потрібен ще один мисливець на сирен?

— Кай іще вміє готувати, — говорить Мадрид, збираючи колоду.

Торік хитає головою.

— Закинемо невід і зловимо на вечерю рибу. Підсмажимо її й без твого красунчика.

Мадрид не відповідає, і щойно я хочу захистити її, як помічаю щось вдалині. Дивну тінь посеред океану. Тіло у воді. Витягаю з петлі на поясі золоту оптичну трубу, примружуюся й командую:

— На Північний Захід.

Кай бере невеликий бінокль.

— Ти це бачиш? — питаю я.

— Чоловік.

Хитаю головою.

— А от і ні. — Знову примружуюся і притискаю окуляр до підведеного ока. — Це дівчина.

— Що робить дівчина посеред клятого океану? — приєднується до нас Торік.

На головній палубі Мадрид ховає карти в футляр і сухо каже:

— Напевне, ловить рибу на вечерю.

Торік кидає на неї погляд:

— Там акули.

— Чудово смакують з рисом.

Я зводжу очі догори.

На щастя, незнайомка не тоне, а пливе. Дивно, що вона не робить нічого іншого. Сама посеред океану, поряд нічого й нікого. Набираю в легені повітря, і в цю мить дівчина розвертається до корабля. Неймовірно, та можу заприсягтися: дивиться просто на мене. Просто в душу.

— Що вона робить?

— Нічого, — відповідаю. — Вона просто там перебуває.

Та, коли обертаюся, її вже нема. Лише мертва морська гладь.

— Каю! — кричу, кидаючись до борту. — Повний уперед! Розвернутися й підготувати рятувнє коло! Буди решту команди, хай будуть наготові. Можливо, це пастка.

— Капітане, не ризикуйте! — кричить Торік.

— А раптом обман? — підтримує його Мадрид.

Ігнорую їхні слова і рвуся вперед, доки Кай не спиняє мене, поклавши на плече руку.

— Еліане, вгамуйся. У воді можуть бути сирени.

Стискаю зуби:

— Я не дозволю, щоб через клятих чудовиськ загинув ще хтось.

Кай розправляє плечі:

— Тоді піду я.

Мадрид завмирає на мить, а потім повільно прикладає рушницю до плеча.

Потискаю руку Кая. Його пропозиція не має нічого спільного з героїзмом — він не прагне врятувати потопельницю — вчинки продиктовані лише вірністю. Хоче врятувати мене. Та єдине, чого я не

потребую на цьому світі, — порятунку. Уже достатньо ризикував життям, щоб знати: воно заговорене.

— Не дай мені втопитися, — кажу швидко.

І стрибаю.

Вода впирається в тіло цвяхами. Ніби нагострені залізяки проштрикують плоть, забиваючи подих і заморожуючи його у грудях. Коли тут так холодно, якими ж будуть води Пагосу? Яка ж їхня країна й гора і чи я зійду на її вершину, не відморозивши пальців?

Пірнаю та озираюся.

Під водою темно, і що глибше занурююся, то більше сумніваюся, чи зможу випірнути. Але навіть на такій глибині, далеко від поверхні, чую голос «Саад». Відчуваю: судно слідує за мною, давить і розрізає воду. А потім бачу її. Оголену дівчину з довгим волоссям.

Заплющивши очі й розкинувши руки, наче крила, вона опускається на дно океану.

Я пливу до неї цілу вічність. Дедалі ближче і глибше, доки не здається, що скоріше вона впаде на гальку, ніж я дістануся до неї. Коли мої руки врешті-решт хапаються за її талію, здригаюся від холоду її тіла. Холодніша за океан.

І важча, ніж здавалося. Камінь на шії. Мертва вага. Із силою обхоплюю живіт дівчини, здавлюю ребра, але вона залишається нерухомою. Боюся, що спізнився, та сама думка про те, щоб лишити людину акулам і чудовиськам, нестерпна.

Задихаючись, виринаю на поверхню.

«Саад» поряд, і за секунду позад мене у воду падає рятівне коло. Накидаю його на дівчину, обмотавши мотузкою безвольний зап'ясток, щоб команда витягла її першою.

Дивно бачити, як на борт піднімають неживе тіло. На тлі темного дерева «Саад» шкіра потопельниці здається дуже білою, одна рука принайтована до кола, друга безпорадно звисає донизу. Коли нарешті піднімають мене, я ледь дихаю, але одразу кидаюся до незнайомки. Сплювуючи солону воду на палубу, падаю поряд з нею на коліна, бажаючи, аби бодай поворухнулася. Ще зарано. Зарано для нашої пригоди мати труп на кораблі. І хоч я думав, що звук до смертей, ще ніколи не бачив мертвих жінок. Принаймні тих, котрі не були наполовину чудовиськами.

Роздивляюся непритомну, розмірковуючи, звідки ж вона взялася. Поряд немає суден, землі на обрії не видно. Ніби виринула нізвідки, народившись у самому океані.

Я розстібаю свою мокру сорочку і, ніби простиралом, накриваю оголене дівоче тіло. Раптовий рух, здається, пробуджує постраждалу, і з різким подихом вона розплющує очі, блакитні, наче губи Сакури.

Дівчина перевертається на живіт і викашлює воду, доки здається, що води в ній взагалі не лишилося. Коли обертається до мене, перше, що бачу, — розсипані по шкірі зірочки веснянок. На її обличчі — сузір'я, схожі на ті, яким я даю імена, коли решта команди спить. Темно-червоне волосся обліпило щоки. Вона юна, — напевне, я старший. Не відаю чому, та, коли вона горнеться до мене, дозволяю себе притягнути.

Дівчина закусує губу, потріскану і неймовірно світлу, у тон шкіри. Є в ній щось дивне й дике. Очі океанські... Пальці, які м'яко мнуть мій комір. Шепоче — одне гортанне слово, та на її губах воно здається грубим. Нічого не розумію, та чомусь у мене паморочиться в голові. Нахиляюся ближче і беру її за руку.

— Не розумію.

Вона сідає, похитуючись, і сильніше хапається за мій комір. Потім повторює гучніше: «Gougoúni». Кидає слово, наче зброю, і її обличчя перекирвує злість. Несподівана зміна — від невинної дівчини до жорстокої жінки. Майже вбивці. Я відсахуюся, але занадто пізно. Незнайомка впливається нігтями в мою щоку.

Падаю назад.

— Кепе! — підскакує Торік.

Відштовхую його руку й дивлюся на дівчину. Вона самовдоволено усміхається. На світлих безкровних губах пролітає тінь задоволення, а потім її повіки стуляються і голова безвільно падає на дошки палуби.

— Каю, — потираю підборіддя, не відриваючи погляду від дівчини з океану. — Неси мотузку.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Я приходжу до тями й розумію, що прив'язана. Золота мотузка обвиває зап'ясток, припинаючи його до дерев'яного поруччя корабельної палуби. У роті присмак жовчі, мені холодно, і це, здається, найнеприродніше відчуття у світі, адже я все життя насолоджувалася крижаними водами. Тепер мороз викликає заціпеніння і змушує шкіру синіти. Я жадаю тепла, і легкий відблиск сонця на обличчі викликає захват.

Прикусивши губу, відчуваю, як затупилися мої зуби. А подивившись вниз, нерівно видихаю, побачивши ноги. Незграбно перехрещені внизу хворобливо-бліді та вкриті синцями відростки. Деякі синці великі, інші — менші за відбиток пальця. І ступні — з рожевими від холоду пальцями.

— Чудово, ти отямилася.

Підводжу очі й бачу перед собою чоловіка. Принца, до чийого серця колись майже дотяглася. Він зацікавлено розглядає мене. З чорного, досі мокрого на кінчиках волосся на ідеально сухий одяг стікає вода.

Поряд з ним стоїть хлопець, більшого за котрого я ще ніколи не бачила. Його шкіра темна, як палуба корабля. Він тримає руку на ефесі довгої шаблі, що висить на ременях зверху жилета.

А поряд ще двоє. Темношкіра дівчина з татуюванням, котре в'ється по руках аж до самих щік, з великими золотими кільцями у вухах і підозрілим поглядом. І хлопець з гострим підборідям, який ніби захищає подругу, постукуючи пальцями по ножу на поясі.

І з нижньої палуби на мене дивляться люди...

Бачила ці обличчя за мить до того, як світ поглинула темрява. Мене врятував принц? Сама думка про це злить. Розтуляю губи, щоб сказати, що він не мав права торкатися мене, хай би я опустила на дно свого

дому — океану — на зло матері. Адже вона на це заслуговує. Щоб моя смерть стала їй наукою.

Натомість я на ідеальному мідасані кажу:

— Ти вправний плавець.

— А ти — ні, — відповідає принц, радісно всміхаючись.

Не схоже, що він наляканий смертельно небезпечним створінням перед собою. Або ідіот, або не знає, хто я. Можливо, і те, і те, — не думаю, що він гаяв би час на прив'язування полонянки до поруччя, якби збирався вбити. Цікаво, як материнське закляття змінило мою зовнішність, коли принц не впізнав мене?

Дивлюся на решту. Вони чекають наказу. Або вироку, котрий винесе принц. Цікавляться його планами, і їх відчутно непокоїть те, що не можуть второпати, хто я. Люблять чужинців не більше, ніж я, і, здивляючись у похмурі обличчя, розумію: варто йому лише наказати, вони викинуть мене за борт.

Перевівши погляд на принца, намагаюся дібрати потрібні слова на мідасані. Незвичні голосні плутаються на язичку, і мені важко говорити.

Смакує ця мова так само, як і звучить, — ніби тепло і золото. Кажу — і не впізнаю свій голос. Різкий акцент заважає поєднувати слова, і неоковирні літери з шипінням зриваються з язика.

Обережно питаю:

— Ти завжди прив'язуєш жінок до поруччя свого корабля?

— Тільки гарненьких.

Татуйована дівчина зводить очі догори:

— Прекрасний принц.

Той сміється, і звук змушує мене облизати губи. Мати хоче його смерті й прагне, щоб я в подібні людини вбила хлопця й довела свою здатність правити морем. Якби ж тільки підібратися достатньо близько...

— Розв'яжи мене, — наказую я.

— Перш ніж роздавати накази, могла б і подякувати, — усміхається принц. — Врешті-решт я врятував тебе і вдягнув.

Дивлюся вниз і розумію, що він каже правду. Довга чорна сорочка неприємно цупка, давить грубою тканиною мою нову ніжну шкіру.

— Звідки ти? — питає принц.

— Тебе скинули за борт, коли ти роздягалася? — додає дівчина.

— Може, її скинули за борт саме тому, що роздяглася? — каже хлопець з ножем.

Решта сміється над його словами.

— Пробач, — каже принц, — ми не щодня зустрічаємо оголених дівчат, котрі тонуть посеред океану. Особливо коли на обрії немає жодного корабля. Та ще й дівчат, котрі після порятунку мене б'ють.

— Ти на це заслужив.

— Я врятував тебе.

— Саме так.

Принц обмірковує почуте, а потім витягає з кишені невелику круглу штукенцію, схожу на якийсь компас. Наступне питання він ставить оманливо недбалим голосом, не відриваючи погляду від приладу.

— Не впізнаю твій акцент, — каже він. — Звідки ти?

Моторошне передчуття здавлює груди. Я відводжу очі від того предмету: виникають дуже неприємні емоції. Ніби заліззячка дивиться вглиб мене.

— Розв'яжи, — кажу знову.

— Як тебе звуть? — питає принц.

— Розв'яжи мене.

— Бачу, ти не дуже розумієш мідасан, — хитає він головою. — Спочатку назви своє ім'я.

Переводить погляд з компасу на мене, спостерігаючи, як намагаюся вигадати брехню. Не маю шансів — не знаю жодного людського імені, котрим могла б назватися. На відміну від русалок, що шпигували за людьми всюди, де могли, я ніколи не дослухалася до їхніх розмов. Ніколи не цікавилася своєю здобиччю.

— Ліра, — зло спльовую я.

Він кидає погляд на компас і всміхається.

— Ліра, — повторює, ховаючи ту штуку в кишеню.

Моє ім'я музикою звучить у його вустах. А в моїх — наче зброя.

— Я Еліан, — каже він, хоча мені байдуже. Принц — це принц, і його ім'я не має значення, так само як і життя.

Спираюся вільною рукою на поруччя й підводжуся на ноги. Вони тремтять, а потім підтинаються, і я падаю на палубу, різко видихаючи від болю. Перш ніж запропонувати допомогу, Еліан деякий час дивиться на мене. А потім простягає руку. Не в змозі терпіти те, що він

стоїть наді мною, я її приймаю. Він сильний і легко підіймає мене. Та ноги не слухаються, і я знову хилюся. Хлопець підхоплює мене під лікоть.

— Це шок. — Він дістає ніж і перерізає мотузку, якою я прив'язана до поруччя. — Просто дихай. Через деякий час знову триматимешся на ногах.

— Мене б не хитало, якби не була на цьому кораблі.

Еліан зводить брову:

— Безтямною ти була миліша.

Я звужую очі та, намагаючись втриматися на ногах, спираюся руками на його груди. Відчуваю повільні удари серця і на декілька секунд знову опиняюся в Мідасі, коли майже заволоділа ним. Еліан завмирає і повільно віднімає мою руку від своїх грудей, повертаючи її на поруччя. Він лізе в кишеню штанів і дістає невеличке мотуз'яне намисто. Нитка виблискує блакитним, сяючи, наче вода під сонцем. Це рідина, яку перетворили на щось інше, — занадто м'яка, щоб бути кригою, і занадто тверда для океану. Вона іскриться на золотій шкірі Еліана, а коли він розтуляє долоню, з неї випадає підвіска, що повисає на нитці. Кулон з гострими вигнутими краями, забарвленими у краб'ячо-червоний колір. Роззявивши рота, хапаюся за шию, де висіла моя мушля. Порожньо.

Не тямлячи себе від люті, кидаюся на Еліана, зігнувши пальці, наче кігті. Але мої ноги досі непевні, тож знову падаю на палубу.

— Тихіше, дамочко. — Еліан підтримує мене, допомагаючи встати.

Висмикую руку й вишкіряюся:

— Віддай!

Він схиляє набік голову:

— Чого б це?

— Тому що вона моя!

— Точно? — Він проводить пальцем по ребрах мушлі. — Як мені відомо, такі намиста належать чудовиськам, а ти точно не одна з них.

Стискаю кулаки:

— Негайно відай!

Мідасан дражнить горло. Гладенькі звуки занадто приємні, щоб висловити злість. Я хочу простромити принца жалом своєї мови.

Пришпилити його шпагами псарію, кожне слово котрого може поранити.

— Що воно для тебе? — питає Еліан.

Пильно дивлюся на нього:

— Тобто?

— В океані все має свою ціну. Що цей кулон означає для тебе?

— Твоє життя.

Він сміється, і здоровань теж видає добродушний смішок.

Хтозна, що їх розвеселило, та, перш ніж встигаю спитати, Еліан каже:

— Гадаю, моє життя для тебе взагалі нічого не важить.

Як же він помиляється!

— Тоді моє, — кажу.

І це щира правда, адже намисто — ключ, за допомогою якого зможу повернутися додому. Чи бодай покликати на допомогу. Коли воно не приведе мене в людській подобі до нашого королівства, бодай покличе Калью. Вона заступиться за мене перед Морською Володаркою і вблагає скасувати покарання.

— Твоє життя, — повторює Еліан і наближається. — Будь обережна з тим, кому це кажеш. Хтось гірший упіймав би тебе на слові.

Я відштовхую його:

— А ти вважаєш себе хорошим?

— Сподіваюся.

Він підставляє мушлю під сонячні промені. Кров на фоні неба. Принц мучиться запитанням, звідки в дівчини (яка, приміром, врятувалася після кораблетрощі) така краса. Сумніваюся, що йому відоме призначення кулона, певно, просто бачив схожі на шиях убитих сирен.

— Будь ласка, — прошу я.

І чорні очі Еліана прикипають до мене.

Ніколи не казала цього жодною мовою, і хоча принц про це не знає, здається збитим з пантелику. Його бравада дає тріщину. Кінець кінцем, я напіводягнена полонянка, а він чоловік королівського походження, народжений правити імперією. Лицарство в нього у крові, і все, що потрібно, — нагадати про це.

— Хочеш, щоб я благала? — питаю я, і Еліан стискає зуби.

— Просто скажи, для чого тобі ця прикраса, і я поверну.

Він наче щирий, та віриться слабко. Пірати — брехуни за родом діяльності, королі — брехуни по крові. Це я знаю з перших рук.

— Її дала мені мати, — кажу врешті.

— Подарунок, — Еліан обдумує почуте. — Як довго кулон передавався у вашій родині? Ти знаєш, що мушля робить, як працює?

Риплю зубами. Мала б здогадатися, що він не припинить питати, доки не витягне з мене всю правду. І в будь-який інший день радо поділилася б цією інформацією, та без музики свого голосу на цьому кораблі я беззахисна і не зможу співом змусити його підкоритися. Ледь тримаюся на ногах. Мушля — остання надія, а він не віддає її мені.

Знову кидаюся по неї. Хоч я й людина, усе-таки швидка, і за мить пальці майже хапають кулон. Та чомусь Еліан випереджає: рука на його кулаці, а ніж принца біля моєї шиї.

— І справді. — Він щільніше притискає лезо до горла, відчуваю сплеск болю. — Це не дуже розумно.

Не спроможна відступити, сильніше стискаю його кулак. Поріз на горлі болить, та я відчувала і спричиняла й більше. Зневажливо усміхаюся, і обличчя хлопця розквітає грайливою усмішкою — нічого спільного з тими солодкими та м'якими принцями, яких забирала раніше. Тими, чиї серця захищені під моїм ліжком. Як і я, Еліан — воїн.

— Капітане! — з нижньої палуби гукає чоловік із широко розплющеними очима. — Одна на радарях!

Еліан швидко обертається до хлопця з ножем у руках.

— Каю, — каже він.

Просто ім'я, просто слово, а хлопець вже різко киває і, оминувши східці, легко зістрибує на нижню палубу. За мить Еліан прибирає ножа від мого горла і ховає його в піхви.

— По місцях! — кричить він, надіваючи мою мушлю собі на шию і кидаючись до борта.

— У чому річ? — питаю спантеличено.

Еліан обертається до мене, його очі зло виблискують:

— Сьогодні твій щасливий день, Ліро. Зараз побачиш свою першу сирену.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Я спостерігаю, як люди стрибають, бігають кораблем, натягають канати, викрикують незрозумілі слова та назви. Раптом хлопець з ножом — Кай — перечіпляється й розрізає долоню. Татуйована дівчина поспіхом зриває з голови бандану та кидає другові, потім біжить до штурвалу і повертає його вліво. Корабель розвертається так швидко, що я не втримуюсь на ногах і знову падаю на палубу.

Розпачливо скрикую та оглядаю судно в пошуках мого тюремника. Принц Еліан перехиляється через борт, тримаючись однією рукою за канат, у другій виблискує на сонці таємничий компас.

— Рівніше, — наказує команді, — ведіть її рівніше.

Він щось шепоче собі під ніс на тягучому мідасані, я навіть не можу розчути слів, а надто зрозуміти. Потім принц усміхається, дивлячись на компас, і кричить:

— Торіку, зараз!

Здоровань нахиляється над нижньою палубою і щось гукає команді. Від цього голосу в мене гудуть кістки, а тим часом повітря розрізає високий свист. Затуляю вуха. Звук лезом встромляється в голову. Він не такий гучний, який пронизливий, і, здається, мої барабанні перетинки ось-ось луснуть. Проте на решту він начебто не діє, тож, скривившись, просто стою й намагаюся приховати свій дискомфорт.

— Я пішов! — кричить Еліан через плече і кидає компас дівчині: — Мадрид, за моїм сигналом опускайте сітку.

Дівчина киває, а принц знімає з пояса невелику трубку, бере до рота і стрибає. Нечутно входить у воду, так тихо, що я кидаюся до поручнів, аби подивитися, чи він справді пірнув. Еліан там — брижі це підтверджують, хоча принца не видно.

— Що він робить? — питаю я.

— Грає свою роль, — відповідає Мадрид.

— Яку роль?

— Принади. — Вона знімає з пояса невеличкий арбалет і закріплює стрілу в пазу.

— Він принц, — заперечую, — тож не може бути принадою.

— Він принц, — відповідає вона. — Отже, рішення за ним.

Кай простягає їй спинний сагайдак зі стрілами й пильно дивиться на мене:

— Якщо ти аж так переймаєшся, можемо кинути тебе замість нього.

Пропускаю повз вуха обидва зауваження й недобрий погляд моряка. Людська дріб'язковість не знає меж.

— Але йому забракне повітря, — кажу я.

— Завдяки трубці, — відповідає Мадрид, — повітря вистачить на п'ять хвилин. Цю хитру штуkenцію капітан придбав в Ефевресі.

Ефеврес. Край винахідників. Одне з небагатьох королівств, які я оминаю, побоюючись машин, котрі стережуть їхній берег. Сітки з блискавиць і керовані з берега підводні човни, що плавають швидше за будь-яку русалку. Кораблі, більше схожі на монстрів із власним розумом.

— Коли капітан повернеться, побачиш дещо неймовірне, — каже мені Кай.

— Чудовиська, — перериває Мадрид, — не неймовірні.

— Дивитися на їхню смерть неймовірно. — Кай пильно стежить за мною. — Знаєш, саме це трапляється з нашими ворогами.

— Не прогав сигнал капітана, — глузливо говорить Мадрид.

— Це твоє завдання.

Вона усміхається.

— Любий, я старша від тебе за званням.

Кай шкребе підборіддя середнім пальцем. Це, напевне, не є доброзичливим жестом, тому Мадрид намагається вдарити його в плече. Кай легко відхиляється та перехоплює її руку, притягуючи дівчину до себе. І коли та розтуляє рота, щоб заперечити, Кай її цілує. Ніби злодій, котрий скористався з нагоди. Майже чекаю, що вона пристрелить кривдника зі свого арбалету — я б саме так і зробила, — та коли хлопець відступає, вона тільки жорстоко всміхається й легко штовхає його.

Відвертаюся від них і хапаюся за поручень, прагнучи втриматися на ногах. Сонце пече мої оголені ноги, а вітер щось шепоче у вухо. Пронизливий дзвін тане до тихої луни навколо, і тепер світ здається надто тихим. Надто мирним. Під водою ніколи не буває такого спокою. Завжди чути крики, тріск і стогін. Навколо океан — який завжди рухається, змінюється, перетворюючись на щось нове. Завжди неспокійний і завжди різний. На землі, на цьому кораблі все занадто стає.

— Не звертай на Кая уваги, — каже Мадрид. — Він завжди такий.

— Який?

— Пришелепкуватий, — пояснює вона, обертаючись до нього. — Якщо сонар знову накрився, іди вниз і пригости механіка ножем.

— Сонар? — питаю я.

— Дзвін, — розтлумачує дівчина. — На нас ніяк не впливає, а от сирени від нього дуріють. Він б'є їх по нервах і вирубає цих потвор.

— Не дає їм змоги починати співати пісеньки й топити нас, — додає Кай, колупаючи ножем під нігтями.

Стискаю зуби. Людям властиво вдаватися до брудних трюків, вигадувати технології, примушуючи їх воювати замість себе. Я ніколи не чула, щоб щось могло забрати силу сирени, та після того жахливого відчуття, котре мало не розірвало голову, легко вірю. Напевно, якби лишалася сиреною, мені було б дуже боляче. Чи схоже це на магію моєї матері?

— Знаю, ми зараз не надто загрозливі на вигляд, — каже Мадрид. — Зазвичай команда значно більша, та нині в нас особливе завдання. Капітан зажадав узяти лише необхідний мінімум.

— Я не питала про команду, — дуже дивуюся.

Дівчина сміється і прибирає кучері з обличчя. Без бандани її волосся стирчить навсібіч.

— Мені здалося, тебе мучать питання, — виправдовується вона. — Не щодня приходиш до тьми в компанії золотого принца на борту сумнозвісного ловця сирен. Гадаю, ти багато чула про нас — і лихого, і доброго. Просто знай: не всі історії правдиві.

На останній фразі Мадрид вишкірюється, усміхаючись так, ніби ми старі спільники. Ніби має привід почуватися поряд зі мною спокійно.

— Не можна перебувати на кораблі й не цікавитися життям на ньому,
— пояснює дівчина.

Кай зневажливо пхикає:

— Навряд чи капітан хоче, щоб чужинці знали всі подробиці.

— А якщо вона приєднається до команди?

— Коли б капітанська сорочка могла когось обернути на члена команди, з нами плавала б половина дівчат Ідилії.

— Добре, — каже Мадрид. — Нам потрібна свіжа дівоча кров.

— Годі й тієї, що натікає з сирен.

— Морську піну не враховуємо, — відрізає Мадрид, і презирливий погляд Кая змінюється на жартівливу усмішку.

— Тобі подобається встановлювати свої правила, чи не так, любя?

Мадрид стенає плечима і обертається до мене, розправивши татуйовані руки, наче крила.

— Щиро вітаю на «Саад», Ліро, — каже вона.

А потім Еліан виринає з океану.

Сонар стихає, і я відчуваю полегшення. У вухах досі дзвенить, але біль відступає. Кай радісно всміхається, Еліан вдихає, і корабель вибухає криками. З води, прорізаючи собі шлях на поверхню і поширюючи океаном велетенські хвилі, піднімається невід. У ньому б'ється й шипить істота, і єдине, що не дає їй дістатися до принца та його серця, — це перекручений хвіст.

Еліан з кинджалом в руках сидить на другому кінці неводу, не відриваючи погляду від сирени. Вона намагається видряпатися до принца, але сітка широка й між ними майже метр. Та все ж Еліан насторожі, однією рукою тримається, аби не впасти, у другій тримає ножа.

— Перепрошую, — звертається до нас Еліан, — я не проти піднятися на борт.

— Рухайтесь! — волає Торік решті команди. — Цей клятий невід мав бути на палубі ще п'ять хвилин тому.

Кай кидається до поруччя й починає тягти за канат, піднімаючи невід. Налягає всім тілом та відкидається назад: вага така, що подеколи хлопцеві забиває подих. Сирена внизу злісно вищить, і я ледь розумію її псарійн. Вона спливає кров'ю, хоча ран не видно. Кров, ніби фарба, вкриває всю шкіру. Невід піднімається на корабель, вона борсається, а

потім знову лунає свист. Я ледь стримуюся, щоб не затулити вуха. Сирена скаженіє, її руки злітають до обличчя, і вона впирається нігтями в щоки, намагаючись видряпати з себе цей звук. Від цих сповнених смертельної люті криків мені судомиють ноги.

Укритий потом Кай щосили тягне канат. Коли невід нарешті нагорі, він передає канат іншому члену команди й кидається до принца. За мить Еліана виплутують із сітки.

Кай і Мадрид хапають його під лікті й тягнуть подалі від загрози. Я помічаю на руках принца порізи, як у той день, коли русалка хотіла вкрасти в мене його серце. Кай поспіхом відриває рукав своєї сорочки і хапає Еліана за руку. На ній глибокі темні діри. Кров червоно-чорна, жодного сліду золота з оповідок. Це видовище змушує мене замислитися.

— Здурів? — кричить Кай. Він перев'язує поранення рукавом замість бинта. — Не можу повірити, що ти так вляпався.

— Не було вибору, — Еліан трясє рукою, ніби хоче струсити рани. — Інакше б вона не попалася.

— Ти міг пошкодити артерію, — лається Мадрид. — Навіть не сподівайся, що ми витратимо на тебе гарні нитки, коли спливатимеш кров'ю.

Її непокора змушує Еліана всміхнутися. Для нього все це гра. Вірність, замішана на кпинах, відданість, породжена спорідненістю душ, а не страхом. Не розумію цього.

— Якщо збираєшся творити таке далі, варто придбати безпечніші сітки, — каже Кай.

Я дивлюся на невід і майже всміхаюся. Він сплетений з дроту й скла. Уламки перевилися між собою так, що покручений метал утворює гнучку клітку. Страхітливу й чудесну.

Всередині завиває сирена.

— Вона кмітлива, — каже Еліан. — Зазвичай звук так їх спантеличує, що я просто чекаю біля сітки, а вони в неї влітають. А ця інакша. Не запливла, доки не заплив я.

Команда збирається навколо, тримаючи зброю наготові.

— Хотіла перехитрити тебе, — кажу я.

І Еліан усміхається:

— Хай намагається бути хитрішою, та їй ніколи не стати швидшою.

Його зарозумілість смішна, і я обертаюся до створіння, котре потрапило до сітки. Не терпиться побачити сирену, таку дурну, щоб попастися в таку пастку... Та коли бачу її обличчя, відчуваю, як у мене стискається в животі.

Я її знаю.

На палубі звивається чорний хвіст. У сирени холодне темне волосся, що липне до щік, і загострені, наче леза, нігті. Вона огризається, показуючи ікла, і несамовито періщить хвостом по дротах. На задньому плані дзижчить сонар, і щоразу, коли здається, ніби вона ось-ось заспіває, чутне лише скимління. Я ступаю крок до неї, і вона примружує очі. Одне каре, друге — суміш крові й сині. Перекреслене шрамом, котрий розпанахав їй губу.

Мейв.

— Обережніше, — каже Еліан, кладучи руку на мою. — Вони смертельно небезпечні.

Я обертаюся до нього, та він не відриває погляду від сирени — очі кольору морських водоростей впираються в неї гостріше за нігті.

— *Aidiastikó gouroúni*, — ричить Мейв.

«Бридка свиня».

Те саме, що сказала йому я, коли врятував мене від потопання.

— Заспокойся, — кажу, а потім кривлюся, зрозумівши: розмовляю на мідасані.

Коли очі сирени зустрічаюся з моїми, в них та сама ненависть, котру ми завжди відчували одна до одної. Я мало не сміюся — навіть невідомими ми люто ненавидимо одна одну.

Мейв спльовує на палубу.

— Брудна людська шльондра, — говорить вона на псаріїні.

Інстинктивно кидаюся вперед, але Еліан утримує мене за талію.

Несамовито відбиваюся, відчайдушно намагаючись дістати зухвалу дівку. Сирена чи ні, я не дозволю себе ображати.

— Стій. — Моє волосся перекриває Еліанові рота. — Якщо схочеш померти, будь-хто з нас зробить це набагато охайніше.

— Відпусти її, — сміється Кай. — Цікаво побачити, чим усе скінчиться.

Звиваюся, дряпаючи Еліана, наче дикий звір.

— Після того як вона мене щойно назвала, — лютую я, — все скінчиться її серцем біля моїх ніг.

Мейв хихоче і малює пальцем на долоні псаріїнський символ. Коли мої очі збільшуються від образи, вона вибухає сміхом. Цей знак ми приберігаємо для найнижчих створінь. Для русалок, що лежать, помираючи, на піску, з пришпиленими до дна хвостами. Для людей, не гідних існувати поряд із сиренами. Покарання, якщо покажеш цей знак королівській особі, — страта.

— Вбити її, — гарячкую я. — *Áschimi lígo skýla*.

— Людська мерзота! — верещить Мейв у відповідь.

— Що ти сказала? — Еліан намагається втримати мене, його дихання обпікає мені шию.

— Маленька брудна шльондра, — перекладаю на мідасан. — *Tha sas skotóso ton eaftó mou*. «Я вб'ю тебе власноруч».

Майже вдається вирватися, та щойно Еліан відпускає талію, його руки лягають на мої плечі. Принц розвертає мене і притискає до якихось дверей. Нахиляється до обличчя, видихаючи запах чорних солодощів.

Я відштовхую його, намагаючись викрутитися, але Еліан зашвидкий навіть для мене. Він заступає дорогу, знову штовхаючи до лакованого дерева. Повільно ставить руку на обшивку поряд з моєю головою, блокуючи мене.

— Ти розмовляєш на псаріїні.

Голос хрипкий, очі темні, з його руки крапає кров. Тим часом команда пильнує Мейв, хоча матроси все одно нишком кидають на нас погляди. Я втратила глузд і забулася. Чи, навпаки, згадала, хто я. Лаялася рідною мовою, ніби це було звичайне діло! А для людини то аж ніяк не є природним.

Еліан так близько, що, дослухавшись, я могла б почути биття його серця. А якби завмерла, відчула б, як пульсує між нами повітря. Дивлюся на його груди, де відкрився шрам-півмісяць від нігтів. Мій прощальний дар.

— Ліро, — каже Еліан. — У тебе має бути дуже хороше пояснення.

Я намагаюся вигадати пояснення, аж тут краєм ока помічаю: Мейв завмирає, почувши моє ім'я. Вона пильно вдивляється в мене й раптово подається вперед, так, що сітка впивається в її руки.

Я сичу, і сирена відсахується.

— *Prinkípissa!* — видихає вона.

«Принцеса».

Мейв трясє головою. Вона могла померти від рук піратів, але тепер дивиться в очі своїй принцесі, і страх нарешті проступає на її обличчі.

— Ти її розумієш, — каже Еліан.

— Я багато чого розумію.

Відштовхую його, і він дає команді знак, щоб мені дали змогу наблизитися до полонянки.

— *Parakaló,* — кричить Мейв, доки йду до неї. — *Parakaló!*

— Що вона каже? — питає Мадрид.

Як і решта команди, дівчина спрямовує зброю на Мейв. Люди ховаються за лезами й кулями, адже зроду вони беззахисні. Тільки, на відміну від інших, рушниця Мадрид не зовсім рушниця. Якимось чином дівчина встигла замінити арбалет на щось більш смертоносне.

Зброя схожа на рушницю — споліровану до золотого блиску, з довгим чорним гарпуном під дулом, самий кінчик якого ніби занурений у найчистіше срібло. Та навіть тримаючи в руках досконалу зброю, Мадрид не дуже поривається атакувати. Схоже, їй хотілося б не забруднити рук.

Я обертаюся до Мейв: страх заливає її очі. Ми ніколи не були друзями, та ворогами стали лише нещодавно. Чи радше Мейв сприйняла мене за ворога, а я насолоджувалася цим визнанням.

Дивлюся на її закривавлене око, біля котрого видно шрам: нещодавно я осліпила її тупим шматком корала. Тепер, коли сирена кліпає, її праве око лишається розплющеним. Зараз і не пригадаю, чому саме я так вчинила. Напевне, та зробила дещо погане. І мені це не сподобалося. Загалом, байдуже, що саме, просто понад усе я хотіла зробити їй боляче. Без жодної причини. Хотіла почути, як вона кричить.

Саме так усе влаштовано в морі. Жорстко і невблаганно. Жорстокість без розплати. Були часи, коли єдине, чого я хотіла, — це вбити Мейв, але не зробила цього, боячись гніву матері. Тепер настав мій час. Можливо, навіть не доведеться бруднити руки, лише подивлюся, як хтось зробить це за мене. Ворог мого ворога.

— Скажи, що вона говорить, — вимагає Кай.

— Нічого. — Я дивлюся на Мейв. — Вона благає.

— Благає. — Еліан стоїть поряд і повторює розгублено.

Пораненою рукою він стискає кинджал, і коли кров принца стікає на лезо, вона зникає. Ніби метал випиває її. Я відчуваю, як у ньому гуркоче магія. Зброя шепоче, просить напоїти її кров'ю. Вона просякнута чарами, як і мій спів, та Еліан непідвладний її переливам.

У його очах вагання. Я давно не бачила такого в очах убивці. Еліан дивиться на Мейв так, ніби сама думка, що вона благоє, робить усе неправильним. Брудним.

— Вона благоє, — каже він. — Ти певна?

— *Parakaló*, — повторюю я, — це означає «будь ласка».

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Я ніколи не вбивав того, хто благає пощадити.

Зіщулена сирена на моїй палубі — чудовисько. Навіть її скимління лякає — суміш шипіння і горлових стогонів. Не розумію, чому вона налякана: ще хвилину тому сітка зі скла і шпичаків змушувала її хіба що здригатися. Невже нарешті мене випередила власна репутація? Але розумію: приводу для гордощів немає.

Пильно дивлюся на Ліру.

Вона хитається в такт кораблеві, і її волосся кольору могильної землі коливається за плечима. У тонкому тілі є щось загрозливе, ніби кожен його кут — зброя. Дівчина не кліпаючи дивиться на поранену сирену. Від примарної незнайомки з океану не лишилося нічого. Хоч би яке закляття змусило мене її врятувати, воно спало, і зараз я чітко бачу: це не безпорадна дамочка. Вона дещо більше, а я, на своє нещастя, занадто цікавий.

Її псаріїн повисає у повітрі. Ця мова заборонена у багатьох королівствах, зокрема в моєму. Цікаво, де вона змогла його вивчити, як підібралася до сирен так близько? Чому, наче трофей, носить на шиї одне з їхніх намист? Я хочу знати все.

— Ти її вб'єш? — питає Ліра.

Вона більше не намагається завоювати мою прихильність чистою вимовою. Не знаю, звідки дівчина, але в її королівстві не дуже люблять моє.

— Так.

— Це буде швидко?

— Еге ж.

— Яка ганьба... — глузливо тягне вона.

Сирена скимлить і повторює якусь фразу на псаріїні. Говорить вона занадто швидко й різко, я можу вирізнити лише окремі слова. Та все-таки одне з них засідає скалкою в пам'яті. *Prinkípissa*. Хай що означає це слово, вимовляє вона його зі страхом та благоговінням. Я не звик до такого поєднання. У моїй країні ті, хто благоговіє переді мною, не знають мене так добре, щоб боятися. А хто боїться — знають надто добре, щоб бути дурними та поклонятися мені.

— Твоїм кинджалом, — веде далі Ліра.

Моя рука досі стискає руків'я. Кров крапає з рани, і я відчуваю: лезо швидко поглинає її. Не пропаде жоден грам.

— У ньому дивна магія.

Пильно дивлюся на дівчину:

— Гадаю, не тобі говорити про щось дивне.

Ліра мовчить, і в запалій тиші Кай ступає крок уперед.

— Кепе, — каже він, — їй не можна довіряти. Обережніше.

Спочатку мені здається, ніби йдеться про чудовисько на палубі, і готуюся відповісти, що я не ідіот... Та врешті розумію: Кай дивиться не на сирену. Ідеться про Ліру.

Якщо другові чогось і бракує, то саме такту. Проте звинувачення Ліру не турбують.

Вона навіть не поглянула на Кая, і його закид її не бентежить.

— Із нею я розберуся, — відповідаю. — Коли буду готовий.

— Можливо, варто підготуватися зараз.

Постукуючи кінчиком кинджала по пальцю, ступаю крок уперед, але Кай хапає мене за руку. Стискає мою сорочку. Найбільша сила друга в тому, що він підозрілий там, де я необачний. Він не любить несподіванок і кожну загрозу вважає загрозою моєму життю. Його застереження — знак відданості. Але доки він боїться за мене, я можу не перейматися небезпеками. Життя в океані навчило бачити те, чого не бачать інші, і чекати на те, на що вони не чекають. Я добре знаю: чужинцю на піратському кораблі вірити не варто, та покладатися на інстинкт приємніше, ніж на сумніви.

— Почув? — питає Кай.

Я обережно відводжу його руку:

— Запевняю, у мене жодних проблем зі слухом.

— Лише зі здоровим глуздом, — каже Ліра, відкидаючи з обличчя волосся.

— Тобто? — питаю я.

— Якби був при здоровому глузді, ти б уже вбив її, — дівчина вказує на сирену, — і тримав у руках її холодне серце.

Кай зводить брову.

— Дідько, — каже він. — З якого корабля її викинули?

Мадрид тупцяє поряд із ним, хоча зброї не чіпає. Вона нервує, і я не лише бачу, а й відчуваю це. Моя подруга не любить убивати, людей чи чудовиськ — байдуже. У Клефтесі вона вбила стількох, що на ціле життя вистачить, тож тепер у ній пробудилися людяність і сумління. Цим почуттям не місце на «Саад». Мадрид — першокласна стрільчиня і, якщо не зважати на її принципи, мій найкращий шанс на виживання.

— Серця забирають сирени, — каже Лірі Мадрид. — Не ми.

Кинджал блищить у моїй руці.

— Я забрав багато сердець.

Дивлюся на сирену, наблизившись так, щоб не порізати об сітку черевики. Думаю про потонулого в океані Крістіана, чії губи запечатав зрадливий цілунок. Єдине, що я знаю, — вона могла бути нападницею. Загибель Принців була тоді не сама. Якщо вірити чуткам, їх було двоє, а отже, імовірно, убивця принца зараз на моїй шхуні.

Чудовисько знову каже щось Лірі, і я роздумую, чи знову воно благає. А Крістіан благав чи був такий зачарований сиреною, що помер добровільно?

— Знерухомте її, — кажу я.

Гарпун з рушниць Мадрид пробиває хвоста і пришпилює сирену до палуби. Намагаюся не дивитися на Мадрид, але й так знаю, що вона похмура. Подруга вправно стріляє, та в ній забагато людяності.

Відштовхую шматки неводу і присідаю поряд з ув'язненою істотою. Ця частина дійства завжди змушує мене почуватися менш людяним, ніби йдеться про якісь моральні межі.

— Хочу спитати в тебе дещо, — кажу я. — І буду вдячний, коли відповідатимеш моєю мовою.

— Poté den tha.

Сирена звивається, пришпилена до «Саад» гарпуном, наконечник якого змочений у тінітському сріблі, смертельному для їхнього виду.

Повільна отрута згущує кров навколо рани, не даючи текти на палубу мого корабля, і з часом може зупинити серце істоти, якщо воно в неї є.

— Це не мідасан, — заперечую я. Не відриваючи від сирени погляду, відкриваю свій компас. — Що ти знаєш про кристал Кето?

Сирена розтуляє губи й дивиться на Ліру, хитаючи головою:

— *Egó den tha sas prodósei.*

— Ліро, — кажу я, — переклади, будь ласка.

— Мене ніколи не звинувачували в доброті.

Її голос ближчий, ніж мені хотілося б: обертаюся, побачивши її тінь поряд із моєю. Дівчина тиха і швидка, здатна заскочити зненацька навіть мене. Усвідомлювати це неприємно, та зараз не час про це замислюватися. Небезпечно відвертатися поряд із чудовиськом.

Ліра присідає поряд. Деякий час мовчить. Сині штормові очі прикипають до гарпуна, яким пробито хвоста сирени. Дівчина щось вирішує. Можливо, наша жорстокість викликає в неї відразу і вона прагне це приховати, та я не бачу жодної ознаки огиди. З іншого боку, зовсім нескладно надіти маску. Моє обличчя безпристрасне, хоча з кожним криком сирени сильніше нудить. Зазвичай не звертаю на це уваги. Капітан не має права на почуття провини.

Ліра підводиться і спокійно дивиться на присмертне створіння.

— Можливо, якщо забрати її друге око... — мовить вона.

Здригаюся, і вона усміхається самими кутиками губ. Не знаю, чи це тому, що сирена налякана, чи Ліру просто радує вираз мого обличчя. Імовірно, вона сказала це, аби побачити мою реакцію...

— Щоб не бачила твоєї чарівної усмішки? — питаю я.

— Вона твій ворог, — зводить брову Ліра. — Хіба не хочеш завдати їй болю?

Вона дивується, ніби я втратив глузд. Інколи, коли відмовляюся катувати здобич, ловлю такий самий погляд своєї команди. Про нас, мисливців на сирен, можна сказати багато чого, але ні: ми цими діями не насолоджуємося.

Океаном — так, але не смертями. Це необхідне зло, щоб зробити світ безпечнішим, але воно таке само ганебне, яке ганебне саме вбивство, навіть заради благої цілі. Коли це почне мені подобатися, сам стану тим, від чого намагаюся захистити світ.

— Солдатам війна не до вподоби, — кажу я.

Перш ніж відповісти, Ліра зціплює зуби. І раптом на мене щось кидається зі спини. Вдаряюся головою об підлогу, скроні прошиває біль.

Це сирена.

Вона дряпається, кусається, гидко вищить і відчайдушно хоче відірвати від мене шматок. Лець встигаю відбивати її атаку. Щоб дістатися до мене, вона обернула хвіст на криваве місиво, розірвавши його навпіл.

— Не можу поцілити! — кричить хтось. — Влучу в нього!

— Я теж!

— Мадрид! — кричить Кай, — Мадрид, стріляй!

— Не можу. — Чую звук рушниць, кинутої на палубу. — Цю кляту штуку знову заклинило!

Б'юся під лютою тварюкою. На її обличчі ненависть. Вишкіривши ікла, сирена намагається відірвати від мене частину, і, гадаю, зараз її влаштує не тільки серце, а все що завгодно.

Під її вагою тріщать мої ребра. Чую хрускіт, а потім мені забиває дух. Команда навколо викрикує щось незрозуміле. Голоси перетворюються на шум, а мої руки прошиває біль. Сирена надто сильна, набагато сильніша за мене.

Та раптом тягар зникає так само швидко, як і з'явився. Я знову можу дихати.

Виявляється, це Кай схопив потвора за плечі та відірвав її від мене. Відкинув убік, і та ковзає палубою, доки не врізається в стіну каюти.

Мої пірати лише відсахуються, коли сирена пролітає повз них. Звук удару струшує «Саад».

Згорблена потвора втоплює нігті в палубу. Шипить і кидається вперед. Я хапаю кинджал, приміряюся і відправляю легке, як пір'їна, лезо в повітря. Воно поціляє точно — у те, що лишилося від серця сирени.

Кров кипить на її шкірі, але залишки, що загрожували пролитися на мою палубу, швидко випиває кинджал. Потвора кричить.

Коли Кай ставить мене на ноги, я повільно вдихаю, не насмілюючись показати, що приголомшена. Навіть коли це очевидно. Бути готовим до несподіванок — моя робота, а зараз вчинив геть по-дурному, повернувшись спиною до вбивці.

— З тобою все гаразд? — питає Кай, оглядаючи мене. Бачить скривавлену руку. — Я мав бути швидшим.

Вираз його обличчя ранить не менше, ніж сирена, і я смикаю плечем, намагаючись приховати тремтіння.

— Звичайна річ, — кажу я і обертаюся до Мадрид: — Твою рушницю знову заклинило?

Мадрид піднімає кинуту зброю й роздивляється механізм:

— Не можу второпати, — каже вона. — Треба віднести її вниз і ще раз оглянути.

Подруга ступає кілька кроків до протилежного краю палуби й раптово зупиняється: шлях заступає тіло сирени. Мадрид ковтає клубок у горлі й терпляче чекає. Пірати всі мовчки стоять, доки потвора не тане. Після всього, що вони бачили, це видовище їх таки дивує. Та я дивлюся не на мертву істоту, котра обертається на піну на моїй палубі. Я бачив смерть сотні чудовиськ. Натомість не відриваю погляду від дивної дівчини, яку витягнув з океану.

Тепер Ліра не всміхається.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Мейв тане.

Убивство сирени відрізняється від убивства русалки. Труп русалок гниють на дні океану, і скелети лишаються серед коралів, тоді як ми обертаємося на те, з чого зроблені. На океан, піну морську й сіль, котрі течуть у наших жилах. Помираємо — і на згадку не лишається нічого.

Думалося, смерть Мейв потішить мене. Хоча між нами й людьми триває війна, я щойно допомогла вполювати одну з нас, нехай принц і не вирізав її серця. Ніколи не звертала уваги на легенди, принаймні присвячені не мені. Але навіть я чула історію: людина, котра тримає серце сирени в руках, несприйнятлива до нашої пісні. Перетворення на піну морську не прокляття й стирання пам'яті, а благословення Кето — аби жодній людині не діставалися наші серця.

Коли Мейв тане, мене ведуть на нижню палубу до кімнати без вікон. Тут панують запахи анісу й іржі. Стіни насправді не стіни, а прикріплені до лакованої стелі важкі портъери. Їхній вогкий низ торкається підлоги. І коли корабель рухається вперед, вони коливаються, відкриваючи нескінченні ряди книжок, зброї і золота. Кожна завіса щось ховає.

У центрі приміщення — великий куб із чорного скла. Десь на мій зріст, з важкими золотими петлями й болтами. Як золота брошка русалки-вугря. Певно, це різновид в'язниці, і призначена вона явно не для людей. А коли й для них, то для найжахливіших.

У королівстві Кето не буває в'язнів. Зрадити морську королеву означає померти, тож не маємо вибору, ніж бути тими, ким накаже моя мати. Ухвалиш власне рішення — і другого шансу не буде: я яскравий приклад.

— Навіщо мене привели сюди? — обертаюся до Еліана.

Він дедалі більше зливається з океаном. Коричнева шкіряна туніка накинута поверх сорочки й затягнута на шиї чорним шнурком. Ноги взуті у високі коричневі чоботи до колін, і штани заправлені всередину. На перекинутому через плече ремені висить велика абордажна шабля. Кинджал сховано за спиною подалі від чужих очей. Та я досі відчуваю на ньому кров Мейв.

— На вигляд ти досить практична, — каже Еліан. — Не розумієш?

За його спиною непохитною вартою стоять Кай і Мадрид. Я менше дня на кораблі, але вже зараз можу назвати його найдовіреніших осіб. Отже, знаю найслабкіші місця.

— Я гадала, принцам подобається рятувати дівчат у біді.

Еліан сміється, зуби на його вродливому обличчі виблискують білим.

— То ти знов дівчина? — цікавиться він. — Смішно, адже не видавалася такою, коли хотіла видряпатися з моїх обіймів і напасти на сирену.

— Гадала, люди на цьому кораблі вбивають сирен.

— Зазвичай вони це роблять не голими руками.

— Не всім для брудної роботи потрібні чарівні кинджали.

— Не всі розмовляють на псаріїні, — відповідає він.

Я стримано всміхаюся, граючи свою роль:

— У мене дар до мов.

— Твій мідасан не досконалий.

— У мене талант до цікавих мов, — уточнюю я, і зелені очі Еліана примружуються.

— А як щодо твоєї мови? — питає він.

— Вона краща.

— Чим?

— Краще підходить мені.

— І що це означає?

Еліан обходить мене і прикладає руку до холодного скла куба. Коли його пальці торкаються майбутньої в'язниці, майже відчуваю, як вони холонуть. Сирена в мені прагне холоду під пальцями, хоче звично злитися з ним. Людина здригається.

— Звідки ти? — питає Еліан.

Він стоїть спиною, і я бачу у відображенні, як ворухаться його губи. Дивиться на себе, не відриваючи від мене погляду. Спочатку не

розумію, що звертається до мене. Може, до себе? Принц, котрий не знає, якому королівству належить. Потім Кай прокашлюється, і Еліан розвертається. Його обличчя світиться.

— Ну? — питає вдруге.

— Допит?

— Хіба клітка — погана підказка?

— Не бачу клітки, — витягую шию, дивлячись за його спину, ніби й не помічала свою можливу в'язницю. — Напевне, її приховала твоя чарівність.

Еліан хитає головою, ховаючи усмішку.

— Це не просто клітка, — каже він. — Давно, коли тільки починав усе це й ще не розумів, у що вплутався, я збудував її, щоб ув'язнити Морську Володарку. — Він звів брову. — Як гадаєш, тебе втримає?

— Кинеш мене в клітку? — питаю я.

— Якщо не скажеш, звідки ти, — веде він, — і чому вже не там.

— Це був не мій вибір.

— Як опинилася посеред океану без корабля?

— Мене кинули.

— Хто?

— Усі. — Я кажу це без жодних коливань.

Зітхнувши, Еліан відкидається назад, спираючись ногою на скло. Обмірковує мої зважені слова, крутячи їх у голові, наче корабельний штурвал. Запала тиша гнітить так само, як і важкість його мовчання, що заповнює кімнату. Ніби саме повітря чекає на його голос, перш ніж стати легшим і дати змогу себе вдихати. Чекаю і я, намагаючись передбачити наступний крок. Ситуація нестерпно знайома. Скільки разів я зависала так перед матір'ю, допоки вона вирішить, як мені жити. Що робитиму, кого вбиватиму й ким буду. І хоча дивно чекати, щоб мою долю вирішувала людина, я звикла: вирішую не я.

Брехня ховає правду, наче водорості. Мене кинули, і тепер я на кораблі поміж людей, котрі радо вб'ють, дізнавшись, хто я. Під водою мати править королівством, що мало б стати моїм. І, коли хтось поцікавиться, куди я поділася, вона збреше. І мене швидко забудуть. Випадково загарпунена моряком. Убита звичайною русалкою. Закохалася в людського принца. Принцесу згадуватимуть як жарт, а не як легенду. І відданість мого почту розтане швидше за Мейв.

Стану нічим. Не матиму нічого. Помру ніким.

Дивлюся на своє намисто на шії Еліана. Певна: якщо прикладу вухо до червоної кістки, почую океан і сміх матері.

Відвертаюся з відразою.

— Ми прибудемо до Ідилії за три дні. — Еліан відштовхується від скла. — Я все вирішу, коли туди дістанемося.

— А доти?

Усмішка повільно розцвітає на його обличчі. Він відступає вбік, щоб повністю відкрити клітку.

— Доти...

Не потребуючи наказу, Мадрид хапає мене за лікоть. З другого боку Каєва рука лягає на передпліччя. Пручаюся, але в них міцна хватка — мене відривають від підлоги й несуть до клітки, попри всі мої відчайдушні спроби визволитися.

— Відпустіть! — вимагаю голосно.

Незграбно опираюся, але, затиснута між ними, ледь можу вдихнути, не те що поворухнутися. Закинувши голову назад, несамовито б'юся, оскаженіла від втрати контролю. Яке ж моє тіло зараз тендітне й кволе! Сиреною я б за мить розірвала їх навпіл. Вишкіряю зуби й намагаюся вкусити Кая за вухо, промахуючись на кілька сантиметрів. Він навіть не кліпає. Я саме така безпорадна, якою почуваюся.

Діставшись клітки, вони легко кидають мене всередину, ніби геть нічого не важу. Підхоплююся з підлоги, але двері вже зачинено. Пальці ковзають по поверхні клітки, і я розумію: це не скло, а цільний криштал. Невтомно б'юся об нього. По той бік Еліан схрещує руки на грудях. Моє людське серце гнівно стукотить у грудях, сильніше, ніж кулаки вдаряють у стіну в'язниці.

— Хочеш тримати мене тут аж до Ідилії?

— Я хочу викинути тебе за борт, — відповідає Еліан. — Та все ж не можу змусити прогулятися дошкою.

— Шляхетність не дозволяє?

Еліан іде до ближньої стіни й відсуває одну з порт'єр, відкриваючи круговий перемикач.

— Ми загубили дошку кілька років тому, — каже він. І потім додає майже пошепки: — І свою шляхетність я втратив десь тоді.

Він повертає перемикач, і западає темрява.

У клітці панує ніч. Кімнату огортає вогка темрява, і, хоча в'язниця здається непроникною, з навколишнього світу до мене долинає вологе повітря. Час від часу приходить хтось із їжею, і я дістаю дорогоцінні хвилини, коли світить ліхтар. Воно майже осліплює, та щойно очі звикають, світло гасне і мій світ звужується до таці з рибою. Її смак не схожий на смак морських крокодилів і білих акул, та я поглинаю все за лічені секунди.

Не знаю, скільки часу провела в кришталевій клітці, та наближення Ідилії давить тягарем... Коли ми пристанемо, принц спробує викинути мене на берег до людей, які нічого не знають про океан. Тут я бодай відчуваю запах дому.

У снах бачу корали та серця, що спливають кров'ю. Потім прокидаюся — а навколо тільки темрява та повільний плескіт хвиль за бортом корабля. Коли вперше вбила людину, було так світло, що, виринаючи, я мружилася, поверхнею бігли легкі брижі та сонце за одну мить розтопило на шкірі залишки криги мого королівства.

Мені було дванадцять, а жертвою став принц Калокері.

Калокері — піщана пустеля серед пустелі морської. Це земля безкраїх пісків, піском там пахне навіть вітер. Тоді моя легенда ще не почалася, і королівські особи стереглися не більше за решту людей.

Принц стояв у білому одязі, навколо голови — щільно закручений фіолетовий тюрбан. Він був добрий і безстрашний і усміхався мені задовго до того, як заспівала. Коли я виринула з океану, він назвав мене «ahnān anatias», що мовою Калокері означало «маленька смерть».

Хлопчик не злякався навіть тоді, коли я, наслідуючи матір, вишкірила зуби й зашипіла. Забрати його серце було легко. Він прийшов майже добровільно. Перший простяг руку, аби мене торкнутися, а після початкових незграбних рядків пісні він зліз із пришвартованого вітрильника й пішов на глибину. До мене.

Я дала йому потонути. Тримала за руку, доки дихання сповільнювалося, і, тільки побачивши, що помер, згадала про серце. Я зробила це обережно. Не хотіла, щоб сім'я знайшла його надто закривавленим. Не бажала, аби думали, наче він страждав, адже заспокоєний хлопець помер мирно.

Забираючи серце, міркувала над питанням, чи шукають вони дитину. Чи зрозуміли, що хлопчик пропав із вітрильника? Чи побиваються там, на поверхні? І чи плакатиме за мною мати, якщо не повернеться? Відповідь я знала. Якщо пропаду, їй буде байдуже. Спадкоємиць зробити легко, а моя мати була в першу чергу Морською Володаркою і ніким іншим. Я знала: єдине, чим перейматиметься, — тим, що я забрала серце хлопчика лише після його смерті. Їй точно покарає за недостатню жорстокість. Так і сталося.

Коли я повернулася додому, мати вже чекала. Навколо неї ідеальним півколом вишикувалася решта членів королівської родини. Усі вони чекали на мене. Попереду була сестра Морської Володарки, ладна вітати мене, далі вишикувалися її доньки. Калья стояла останньою. Поряд із моєю матір'ю.

Щойно Морська Володарка побачила мене, вона все зрозуміла. І відчула мій жаль за тим, що довелося вбити принца Калокері.

Хоч як намагалася уникнути її погляду, повелителька зрозуміла, що я плакала. Сльози давно зміло водою, та мої очі досі були червоні й я занадто старанно відмила кров з рук.

— Ліро, — сказала вона, — люба...

Я вклала тремтливу руку в її простягнуте щупальце і дозволила затягнути себе в обійми. Коли мати роздивлялася мої чисті долоні, Калья прикусила губу.

— Дороженька, ти принесла подарунок матусі? — спитала Морська Володарка.

Я кивнула й потягнулася до сітки, обкрученої навколо талії.

— Зробила за твоїм наказом. — Колисаючи серце юного принца, я підняла над головою трофей, котрого вона жадала. — Моє дванадцятье.

Морська Володарка скуйовдила мені волосся, далі її гладеньке щупальце ковзнуло на спину. Я намагалася не кліпати.

— І справді, — сказала Морська Володарка. Повільно, ніби звук вранішнього бризу. — Та, здається, ти неуважно мене слухала.

— Він мертвий, — відповіла я, вважаючи це найважливішим. — Убила принца й забрала серце, — підняла його вище, прикладаючи до грудей матері, щоб своїм холодним серцем вона відчула нерухоме серце принца.

— О, Ліро! — Вона обхопила пальцями моє підборіддя, погладивши щоку великим пальцем. — Проте я не наказувала тобі плакати.

Я не була певна, про що йшлося: не плакати при вбивстві принца чи не плакати зараз, на очах всієї королівської родини. Та губи затремтіли від того самого страху, що й руки, і, коли з мого червоного ока скотилася перша крапля, мати важко зітхнула. Вона дала сльозі скотитися на її палець, а потім струсила, ніби це була кислота.

— Але ж виконала твій наказ.

— Я наказувала змусити людину страждати, — відповіла Морська Володарка. — Забрати живе серце, вирвати його. — Щупальце ковзнуло по моєму плечу й обернулося навколо шії. — Наказувала бути сиреною!

Коли мати кинула мене на землю, я відчула полегшення. Якби збиралася вбити, вона просто роздушила б мене. Можна побити. Можна принизити чи заюшити кров'ю. Якщо кілька ударів заспокоять материнський гнів, все не так уже й погано. Я легко відбудуся. Однак таке сподівання виявилось безглуздом. Навіщо карати доньку, коли замість цього можна обтесати її, познущавшись із когось інше?

— Кальє, — звернулася мати, — будь ласка...

— Сестро, — моя тітка впливла вперед, на обличчі її були відчай і біль, — прошу, не треба.

— Не зараз, Крістел, — відповіла мати. — Заборонено переривати повелительку.

— Калья моя донька.

Я пам'ятаю, як боляче було дивитися на зігнуті плечі Крістел, коли вона говорила. Ніби готувалася захищати й у разі потреби атакувати.

— Тихо, — проворкувала моя мати. — Не сперечатимемося перед дітьми.

Вона обернулася до мене й указала на Калью, ніби представляла її. Так само, як я демонструвала серце принца Калокері. Я не поворухнулася.

— Убий її, — наказала Морська Володарка.

— Мамо...

— Забери серце, доки вона ще кричить, так само, як ти мала зробити з людським принцом.

Калья пискнула, занадто налякана, щоб навіть плакати. Кліпаючи, дивилася то на матір, то на мене, бездумно крутячи головою з боку в бік.

Це ніби глядіти в дзеркало. Жах на обличчі Кальї був ніби відображенням мого, у її очах відбивалася кожна крапля мого страху.

— Не можу, — сказала я. Потім повторила голосніше: — Не примушуй мене.

Я позадкувала, хитаючи головою так категорично, що крик матері обернувся на рев.

— Дурне дівчисько! — гарчала вона. — Пропоную тобі спокуту. Знаєш, що станеться, коли відмовишся?

— Мені нічого спокутувати! — відчайдушно вигукнула у відповідь. — Я виконала твій наказ!

Морська Володарка стиснула тризуб, все її самовладання зникло. Очі вкрила тінь, вони чорнішали і чорнішали, доки не лишилася сама темрява. Океан застогнав.

— Ти підхопила людяність, і я вичавлю її з тебе, — сказала вона. — Невже не розумієш, Ліро? Люди — це чума, котра знищила нашу богиню і намагається знищити нас. Кожна сирена, яка виказує до них симпатію, переймає їхні любов та смуток, має бути очищена.

Я насупилася:

— Очищена?

Морська Володарка штовхнула Калью до дна, і я здригнулася, коли та вдарилася об пісок.

— Сирени не люблять і не шкодують. Ми не жаліємо ворогів. Сирена, що піддається цим почуттям, не здатна правити. Вона завжди буде дефективною. А дефективна сирена має померти.

— Дефективна, — повторюю я.

— Убий її, — каже мати. — І більше про це не згадуватимемо.

Вона сказала це так, ніби вбивство — єдиний спосіб, котрим можу заплатити за власні гріхи перед народом. Якщо Калья помре, мене вважатимуть справжньою сиреною і я буду гідна тризуба матері. Не лишуся нечистою. Ніби мої емоції були хворобою, а мати пропонувала

ліки. Вихід. Шанс очиститися від людяності, котра, за словами Володарки, заплямувала мене.

Просто спочатку мала вмерти Калья. Я попрямувала до двоюрідної сестри, стиснувши руки за спиною, аби Морська Володарка не бачила їхнього тремтіння. Цікаво, чи відчуває вона запах крові з порізів від моїх нігтів, які так і впилися в долоні.

Я наближалася, а Калья плакала, з її ніжних губ зривалися налякані завивання. Я не знала, що збираюся робити, коли підпливу, але точно усвідомлювала: не хочу вбивати. «Схоплю за руку і попливу, — думала я, — Заберемося так далеко від Морської Володарки, як зможемо». Але розуміла марність сподівань, адже океан — це очі матері, і вона нас знайде, хай де б ми були. Якщо спробую втекти з Кальєю, нас обох стратять за зраду. Отже, в мене був такий вибір: забрати серце сестри чи схопити її за руку й померти разом.

— Зупинись, — сказала Крістел.

Вона підпливла, затуливши Калью собою. Розкинула руки й вишкірила ікла. На секунду здалося, ніби вона нападе, розірве мене кігтями й покладе край цьому божевіллю.

— Візьми моє, — сказала вона.

Я остовпіла.

Крістел вхопила мене за руку, — у її долонях моя здавалася маленькою, хоча й не тендітною — і притисла до своїх грудей.

— Візьми, — повторила вона.

Двоюрідні сестри навколо нас зойкнули, їхні обличчя перекривило страхом і скорботою. Тепер обирати довелося їм: спостерігати смерть матері чи сестри.

Я застигла перед тіткою, ладна кричати й тікати світ за очі. А потім Крістел кинула погляд на Калью, що тремтіла на дні. Турботливий потайний погляд, занадто швидкий, щоб його помітила Володарка. Коли її очі зустрілися з моїми, в них було благання.

— Візьми його, Ліро, — сказала Крістел. Вона ковтнула й підняла підборіддя. — Так має бути.

— Добре, — проворкотіла мати за моєю спиною. — Це гідна заміна.

Вона поклала руку на моє плече, її нігті впилися в шкіру, прикувавши мене до місця.

— Ліро, — прошепотіла мати, і мій хвіст затремтів. — Очистись і покажи мені, що справді належиш океану.

Я знала: вибору немає. Якщо не прийму жертву Крістел, мати влаштує нам пекло, а я так і лишуся негідною донькою. Сиреною, що не належить океану, котра заражена людяністю й котру океан не визнає. Коли не вб'ю тітку, мати не дозволить повернутися додому. Вона мене вижене.

Дефективна.

— Останнє слово, сестро? — спитала Морська Володарка.

Крістел заплющила очі, та я знала: це не була спроба стримати сльози. Вона гасила племінку лють. Тітка хотіла померти вірнопідданою, щоб уберегти дочок від помсти моєї матері. Від мене.

Коли Крістел знову розплющила очі — одне ясно-блакитне, а друге неймовірного пурпурового відтінку, — то дивилася повз мене.

— Ліро, — сказала вона, — стань правителькою, яка нам потрібна.

Я не могла дати таку обіцянку, адже не була певна, що стану володаркою, котра потрібна королівству моєї матері. Не повинна мати почуттів, зобов'язана сіяти страх, а не боятися... А тоді лише гарячково дихала.

— Обіцяєш? — спитала Крістел.

Кивнула, збрехала. А потім убила її. Саме того дня я стала донькою своєї матері. Цей момент зробив мене найстрашнішим чудовиськом з нас усіх. Прагнення догодити Володарці обсіло мою душу, убиваючи кожне сильне бажання, яке мати вважала слабкістю, кожен спалах жалю чи симпатії, що міг наштовхнути її на ідею про мою нечистоту. Ненормальність. Дефективність. За якусь мить я обернулася з дитини на те, чим є зараз.

Далі зосередилася на принцах, які могли б потішити мою матір: безстрашні агріосці, що десятиріччями намагалися знайти Дияволос, помилково вважаючи, ніби винищать нас; принц Меловікосу — країни пророків та провісників майбутнього, котрі вирішили уникати війни й рідко насмілювалися спустити на воду корабель. Мене тішила думка принести їх матері на знак того, що я на її боці.

З часом уже й забула, як це — бути слабкою. І тепер, ув'язнена в чужому тілі, раптово згадала. З найменш улюбленої зброї матері

обернулася на істоту, котра навіть не може захистити саму себе. Монстр без кігтів та ікл.

Я проводжу рукою по вкритих синцями ногах, біліших за черево акули.

Ноги згинаються, мов огидні білі змії, що ростуть з мене, а на шкірі не знати чому з'являються маленькі пухирці. Тільки замислитися: я, що стрілою летіла крізь океан, тепер перечіпляюся й ледь не падаю серед людей.

Уривчасто дихаючи, обережно торкаюся шкіри на ребрах. Зябра зникли. Хоч би як глибоко я вдихала, шкіра не розкривається, а повітря лише біля рота. Шкіра досі волога, та вода більше не стікає з неї, а, навпаки, просочується у кожну пору, несучи з собою нестерпний холод. Через цей холод на моїй шкірі з'являються нові пухирці, що переходять з ніг на руки.

Тепер вода за межами клітки лякає мене. Якщо Еліан викине мене за борт, скільки часу протримаюся, перш ніж потонути?

Спалахують ліхтарі, не дуже яскраво, саме так, щоб дати моїм людським очам час звикнути. Еліан вставляє ключ у двері кришталевої клітки, і секція стіни відчиняється. Стримуюся від бажання кинутися на нього, згадавши, як легко притиснув мене до стіни, коли намагалася напасти на Мейв. Принц сильніший за мене теперішню і спритніший, ніж очікувала. У цьому тілі на силу годі й сподіватися.

Еліан опускає переді мною тарілку з густим бульйоном кольору річкової води. На поверхні плавають біле м'ясо й морський виноград, а у повітрі стоїть непереборний запах анісу. У мене засмоктало під серцем.

— Ми з Каєм упіймали морських черепах, — пояснює він. — Вони сильно тхнуть, але дуже смачні.

— Мене покарано, — кажу я холодною подобою мідасану. — Скажи, за що?

— Не покарано, — відповідає він. — Тебе тримають під вартою.

— Тому, що розмовляю на псаріїні? — питаю я. — Знання мов зараз карається?

— Він заборонений у більшості королівств.

— Ми зараз не в них.

— Помиляєшся. — Еліан притуляється до дверей. — Ми в моєму. «Саад» — моє королівство. І весь океан.

Людина намагається проголосити своїм те, що за правом належить мені, та я ігнорую образу й кажу:

— Коли мене взяли на борт, жодного кодексу не давали.

— Тепер ти в курсі, — каже він, крутячи ключа на пальці. — Звісно, я міг би влаштувати тебе зручніше, якби не ухилялася так від відповідей.

— Я не ухилялася.

— Тоді розкажи, звідки знаєш псаріїн. — У його голосі стільки цікавості! — Що тобі відомо про кристал Кето?

— Спочатку врятував мене, а тепер пропонуєш комфорт за інформацію? Як швидко закінчується доброта!

— Я непостійний, — відповідає Еліан. — Моя мета — захистити «Саад». Не можна довіряти всім, хто сходить на борт. Передусім їм не завадила б непогана історія.

Самовдоволено всміхаюся.

Якщо потрібна історія — це просто. Друге око Кето — легенда й у наших водах. Морська Володарка полює на нього від самого початку свого правління. Попередні правительки покинули цю затію як не варту зусиль, а моя мати завжди жадала сили. Казала, що це ключ до смерті всіх людей, так само як люди вважали його ключем до нашого винищення. Пригадую її чорний кістяний тризуб із рубіном у центрі, котрий і є джерелом магії Морської Володарки. Кажуть, що Око — його близнюк, вкрадений у нас і схований там, куди не може дістатися жодна сирена.

Я мовчу, захоплена новою ідеєю.

Якщо Еліан і справді полює на нього, то робить він це, спираючись на казки. А коли довіряє казкам, то ладен їх слухати. Я можу вплести достатньо брехні, щоб підігріти його цікавість і змусити взяти мене із собою. Око сховане там, куди не дістатися жодній сирені, але це тепер не стосується мене, і якщо дійду туди з Еліаном, то втілю в життя материне найстрашніше жахіття. А що вона і справді вважає мене не гідною, я покажу протилежне, скинувши її за допомогою Другого ока Кето.

Облизуюся.

Треба довести принцу свою корисність, і тоді він випустить мене з клітки на верхню палубу. Якщо зможу підібратися ближче, нігті не знадобляться: виріжу його серце його ж власним кинджалом відразу після того, як зробить мене правителькою океану.

— Морська Володарка забрала мою сім'ю, — кажу я Еліану, вплітаючи в голос розпач, який чула у криках моряків, коли гинули їхні правителі. — Ми були на рибацькому човні, і, крім мене, нікого не лишилося. Я вивчала їх з дитинства, витягуючи з книжок і казок усе, що можна. — Прикушую губу. — А щодо мови — не претендую на вільне володіння, проте знаю достатньо. Це легко, якщо тримаєш одну з них у полоні. Моєму батькові перед смертю вдалося скалічити сирену, і я змогла втримати її в полоні.

Еліан позіхає, явно не вражений.

— Якщо збираєшся брехати, — каже він, — роби це краще.

— Я не брешу. — Вдаю ображену. — Одна з них була поранена під час нападу на мою сім'ю. Ми з Полемісту.

Сама згадка про землю воїнів змушує Еліана ступити крок уперед. Він тягнеться до кишені й дістає маленьку круглу штукенцію на тонкому золотому ланцюжку. Той самий компас, котрий тримав у руці під час нашої розмови на палубі. Кришка компасу відкидається з легким дзвоном.

— Ти й справді гадаєш, що я повірю, ніби ти з Полемісту? — питає Еліан.

Намагаюся не ображатися на питання. Я б теж не повірила, але не відступаюся. Мені не подобається, як Еліан дивиться на компас, ніби покладається на нього в розпізнаванні чогось. І з кожним словом брехні відчуваю, як ця річ запускає кігті у водні глибини мого розуму, намагаючись вирвати неправду з коренем, наче водорості. Це здається неможливим, та я знаю: люди люблять чари.

— Моя сім'я — мисливці, — кажу обережно. — Так само, як і ти. — Морська Володарка жадала помсти, бо вважала, що її образили.

Повітря між нами насичене примарною магією компаса, і, доводячи дивній штукенції, що технічно це не брехня, я уявляю обличчя Мейв.

— Я катувала одну із сирен, щоб отримати бажане, — кажу врешті.

— Що сталося із сиреною?

— Вона мертва, — відповідаю впевнено.

Еліан дивиться на компас і супиться:

— Її вбила ти?

— Не віриш, що я на таке здатна?

Почувши ухильну відповідь, він зітхає, але очі його горять цікавістю, він хоче мені повірити.

— Сирена, — питає він, — говорила тобі про кристал?

— Вона багато чого розповіла. Якщо дозволиш піти з вами, можливо, я теж розкажу.

— На твоєму місці не торгуються, — каже він. — А я не маю справ з дівчатами у клітках.

Складаю губи в жорстоку усмішку:

— Тоді варто мене випустити.

Еліан сміється, дістає пістолета і знову хитає головою.

— Знаєш, — каже він, підходячи до клітки, — ти могла б мені сподобатися. Та, — він стукає пістолетом по склу, — захоплюватися людиною й довіряти їй — різні речі.

— Не знаю. Я не відчувала ні того, ні того.

— Коли дістанемося Ідилії, — каже Еліан, — вип'ємо за це.

Сама думка про Ідилію змушує мене здригнутися. То земля романтики. Там любов називають найбільшою силою, хоча вона згубила більше людей, ніж я.

Краще б навколо було сліпуче золото Мідасу, а не королівство, де платять почуттями.

— Твої довіри вистачить, щоб виставити випивку?

Еліан ховає пістолет у кишеню і прямує до вимикача.

— Хто сказав, що купуватиму я?

— Ти обіцяв звільнити мене! — кричу йому в спину.

— Я обіцяв тобі зручніші умови? — Рука Еліана зависає над вимикачем. — Накажу Каю принести подушку.

Перш ніж гасне ліхтар і темрява оповиває кімнату, бачу його криву усмішку.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Небо розривають рожеві спалахи, котрі відбиваються від берегів Ідилії. Сонце сяє над обрієм, оточене дивовижним ореолом приглушеного червоного кольору, схожим на розплавлений корал. Мене витягають із клітки на світло, зовнішній світ зустрічає вибухом тепла і кольору, не схожим на бачене раніше. Кожен куточок суші освітлений, але в Ідилії це більше нагадує чари, схожі на ті, що створили клинок Еліана чи чорний тризуб моєї матері. Мрії, які перетворилися на щось могутніше за реальність.

У доках трава кольору неонових бичків. На воді плаває цілий луг. Стовбури ялівця феєрверками вистрілюють угору, а дощові краплі чіпляються за їхні краї, утворюючи намисто. Вони — сфери світла, що вказують нам шлях до суші.

Мені тепло. Це нове відчуття, далеке від лоскоту крижаної води, який я любила сиреною, і не схоже на гострий холод, котрий морозив мої людські кінцівки на борту «Саад». Вологу сорочку Еліана, що пристала до тіла, наче друга шкіра, я скинула і тепер була вдягнена в подерту білу сукню, стягнуту на талії широким паском. Великі чорні черевики мало не заковтнули мої нові ноги.

Мадрид стає поруч зі мною.

— Ти майже вільна, — каже вона.

Я кидаю на неї зневажливий погляд:

— Вільна?

— Кеп хотів звільнити тебе, щойно ми сюди прибудемо, чи не так? Нема вогню, нема й опіків.

Упізнаю приказку. Це клефтеський вираз, приповідка королівства злодіїв — нема трупа, нема й переступа, — вживана піратами під час грабунку кораблів чи земель, до котрих пристають. Якщо всі

лишаються живі, клефтесці не вважають це злочином. Їхні пірати вірні своїй природі й не купуються на шляхетні місії чи проголошення миру. Вони полюють на золото і насолоду та на біль, якого завдають, коли їх отримують. Мадрид з Клефтесу, а отже, Еліан дібрав добру команду. Гірші з гірших можуть стати найкращими.

— Ти так віриш своєму принцу, — кажу я їй.

— Він не мій принц, — відповідає Мадрид. — На цьому кораблі Еліан взагалі не принц.

— Схоже на те, — погоджуюся з охотою. — Коли я запропонувала допомогу, він не проявив ані краплини чемності.

— Будьмо чесними, — пропонує Мадрид. — Єдина, кому хочеш допомогти, — то це собі.

— А є ті, хто прагне іншого?

— Капітан. — У її голосі чути захоплення. — Він хоче допомогти світові.

Я сміюся. Принц мріє врятувати клятий світ! Доки жива моя мати, скрізь буде лише війна. Найкраще, що варто зробити заради власної безпеки Еліану, — убити мене і всіх, кому не може довіряти. Натомість він ув'язнив мене. Досить підозріливий, щоб замкнути, та недостатньо жорстокий, щоб забрати життя. Він виявив милосердя, і слабкість це чи сила, воно дратувало мене однаково.

Еліан сходить на берег, навіть не згадуючи про врятовану дівчину, яку міг просто залишити у воді. Укінці він розбігається та стрибає, і, коли ноги торкаються трави, маленькі краплі фонтаном здіймаються у повітря.

Хлопець знімає капелюха й низько вклоняється, підмітаючи крисами землю. Потім засмаглою рукою куйовдить пасма чорного волосся і, красуючись, повертає капелюха на місце. Упирає руки в стегна і завмирає, споглядаючи пейзаж.

Навіть з висоти палуби «Саад» чую його дихання. Радість принца долітає до нас, наче подих незнайомого вітру. Команда усміхнено спостерігає, як він дивиться на океан трави та ялівця і далі — на стіну світла. Палац здіймається над міськими стінами, наче міраж.

— Він завжди так робить, — каже Торік.

Мене вкриває тінь моряка, але, попри всі передчуття, перший помічник Еліана виявився не таким страшним піратом. Його обличчя

розумне і спокійне, руки сховані у кишені обтріпаних шортів. А коли він говорить, голос звучить м'яко й глибоко, наче луна після вибуху.

— Еліан обожає Ідилію, — пояснює Торік.

Якось не віриться, що принц — романтик. Більше схожий на людину, для котрої ці речі безглузді. Мідас не його улюблене королівство, я це зрозуміла відразу; не можна повернутися додому, коли твій дім десть в іншому місці. Та я б поставила на Агріос — країну відваги. Чи на землю воїнів Полеміст, яку назвала своєю батьківщиною. Край солдатів, що танцюють на лезі війни. Бійців та вбивць, не охочих прикидатися кимось іншим.

Ніколи не здогадалася б, що сумнозвісний мисливець на сирен має хоч краплю людяності.

— І я також люблю її, — каже Мадрид, вдихаючи повітря. — Уяви-но вулиці, де самі пекарні й на кожному розі продаються шоколадні серця з карамеллю. Тут навіть карти солодко пахнуть.

— А чим це місце подобається йому? — киваю на Еліана.

— Здогадайся, — зводить брову Кай.

— Хіба щось потрібне, коли в житті є кохання? — питає Мадрид.

— То зараз діти так це називають? — пирхає Кай.

Мадрид замахується на Кая і мружить очі, коли той ухиляється від удару.

— Край романтики, — каже вона.

— Романтика для королів, — відрубує Кай, щойно Торік кидає в центр їхнього імпровізованого кола порожню торбу.

Зараз на ньому немає сорочки і видні оголені руки, так щільно вкриті татуваннями, що в переплетінні кольорів не лишилося жодного вільного клаптика шкіри. З плеча моряка на мене дивиться змія. Жовта, з вишкіреними зубами, вона ніби шипить, коли хазяїн напружує біцепс.

— А хто в нас капітан? — питає Торік.

— Пірат. — Кай кладе в торбу меч. — І всі ми знаємо, що пірати шукають в Ідилії.

Мадрид кидає на нього нищівний погляд.

Я наважуюся знов поглянути на принца. Теплий вітерець грається полами його плаща і задуває їх назад, привертаючи мою увагу до вістря кинджалу. Воно сяє в сонячних променях, а потім тоненька

чорна жилка розповзається по металу й починає всотувати світло. П'є його, доки на лезі не лишається навіть легкого відблиску. Прикушую губу й уявляю, як тримаю в руках щось таке могутнє.

Кинджал, що поглинає світло і життя.

Тіло Еліана кам'яніє. Кісточки стиснутих на стегнах пальців біліють, а голова ледь помітно повертається у бік корабля. До мене. Ніби відчуває мої думки. Принц обертається повільно та промовисто й за кілька хвилин знаходить мене очима серед команди. Дивиться не кліпаючи, і вже тоді, коли здається, ніби от-от змахне рукою і віддасть Мадрид наказ пристрілити мене чи Каю кинути назад до кришталевої клітки, раптом усміхається. Лівий кутик його губів підстрибує, і це схоже на виклик.

Потім Еліан обертається, щоб оглянути решту команди. Його усмішка така щира й широка, що на щоках з'являються ямочки.

— Ви знаєте порядок, — звертається він до решти, піднімаючись на палубу. — Кидайте в торбу все гостре чи смертельне. — Потім переводить погляд на мене. — Як гадаєш, ти влізеш?

Дивлюся на нього осудливо, а команда неохоче тягнеться до зброї на поясах. Дістають вістря стріл з черевиків, витягають кинджали зі складок штанів, видобувають револьвери. Якоїсь миті Кай навіть знімає черевик і кидає його до купи. Сонце виблискує на прихованому в підборі лезі, а потім черевик щезає під купою зброї.

Я дивлюся на роззброєння піратів. Вони скидають свою броню, вислизавши з неї, ніби з другої шкіри. Покінчивши із цим, моряки тупцяють на місці, не знаючи, куди подіти руки, чи намагаються дотягнутися до вже відсутньої зброї.

Мадрид прикушує ніготь, а Кай хрустить пальцями. Ці звуки ритмічні, наче хвилі.

— Навіщо це? — питаю, киваючи на купу залізаччя.

Якби я могла щось вкрасти, було б чим протистояти принцу — для самозахисту, та в моєму вбранні ніде сховати зброю. Розчаровано зітхаю, чудово усвідомлюючи: ніхто мене зі зброєю в руках до нього не підпустить.

— В Ідилії зброя заборонена, — пояснює Мадрид, витягаючи два парні клинки з рукавів.

— Це закон, — підхоплює Кай. — Не можна навіть ступати на землю із цим, тож ми складаємо все і несемо до стіни. Лишаємо торбу варті.

— Чому б тоді просто не залишити її на кораблі?

Мадрид з жахом дивиться на свій гарпун.

— Не хвилюйся, — шепоче вона смертельним шуткенціям, — вона не це мала на увазі.

Кай самовдоволено всміхається й ніжно копає ногою торбу:

— Залишати найкращу зброю на кораблі ризиковано. Коли хтось пришвартується поруч, він може вирішити попорпатися в наших речах. Звісно, — каже, кидаючи на мене значущий погляд, — буде повним безглуздя виступити проти капітана «Саад».

Еліан плескає Кая по плечу. З рота його стирчить соломинка чорного цукру, від якої чути знайомий запах анісу.

— Не можна розраховувати на те, що люди дурні, — каже Еліан. — Бо скінчиш життя з ножом у кишках.

Торік піднімає з підлоги повну зброї торбу і киває:

— Ну, хто з вас, мерзотників, хоче допомогти мені це нести? Кидайте жереб.

Кай витягає з кишені золоту монету з пірамідою на аверсі, в якій одразу впізнаю мідаську. Важко сплутати королівський герб.

— Герб — я виграв, копійка — ти програв. — Кай підкидає монету в повітря й обминає товариша ще до того, як вона торкається палуби. Копійчина вдаряється об палубу під ногами Торіка, і Кай кричить: — Мені сьогодні пощастило!

— Золото я лишу собі, ти, шматок лайна, — відповідає Торік, піднімаючи монету, потім обтирає її сорочкою й ховає в кишеню.

Еліан жестом наказує Мадрид допомогти старпому з торбою та відкушує шматок тягучих ласощів. Коли його рука ковзає вбік, я помічаю під складками плаща кинджал на поясі.

Вказую на клинок:

— Ти не дотримуєшся власних правил?

— Вони не мої, — відповідає Еліан. — І, до речі, — вибиває дріб на гарді свого кинджалу з насмішкою в голосі, — у мене дипломатична недоторканність.

Знизу чути сміх Кая.

— Королеву Галіну тепер так звуть? — питає він. — Може, скажеш королівській величності, що її титул змінився?

— Не думаю.

— Коли збираєшся завітати до неї? — питає Мадрид, закидаючи торбу зі зброєю на плече. — Ти ж розумієш: щойно дізнається про наш приїзд, як вирудить варту, щоб провести тебе до палацу.

— Вона завжди намагається пересвідчитися, що ми добре влаштувалися, — відповідає Еліан.

Мадрид пирхає:

— Тобто «завжди наглядає за нами».

Еліан стенає плечима і кладе долоню на мушлю. Намагаюся байдуже спостерігати, але те, що кулон у нього, бісить мене до нестями. Навіть страшно уявити, якої шкоди принц міг би завдати, знаючи силу. Давно-давно богиня Кето захвала морське королівство від людства в переплетінні чар і підводних течій. У майбутніх битвах найкращою лінією оборони стане таємниця його розташування. Немислимо, якщо ця перевага буде втрачена — зруйнована Еліаном — через мене.

Та навіть здогадайся принц про призначення мушлі, він не зможе скористатися нею. І це дуже тішить. Таємниці сили так щільно вплетені в грані кулона, що навіть коли люди зможуть почути поклик нашого королівства, вони все одно не здатні піти на нього. Хоча Еліан не такий, як решта. Хто знає, на що він спроможний. І яке безапеляційне його бажання стерти з лиця землі мій народ. Дії принца непередбачувані, так само як і наміри. Як я зрозуміла за ці кілька днів, Еліан обожнює труднощі. Не збираюся лишати в його руках ключ до мого королівства, бо раптом усвідомить, що саме тримає.

Принц веде мене зі свого корабля на плавучий луг. На його лобі пляма майже вічного бруду. Він ніколи не має ідеального вигляду — кожна деталь кричить про неохайність, помітну навіть на фоні різномастої команди. Здається, так він намагається бути своїм поміж зібраних ним крадіїв та шахраїв, так само як я прагнула відповідати уявленням матері про справжню сирену. Тому й очевидно, які невдалі його спроби. Королівську кров не змиєш. Право народження змінити неможливо. Наші серця позначені нашим походженням.

— Коли дійдемо до стіни, обговоримо твоє майбутнє, — каже Еліан.

Стискаю кулаки, вражена його зухвалістю і тим фактом, що маю це терпіти. Завжди служниця, ніколи — королева.

— Обговоримо? — перепитую.

— Ти казала, ніби хочеш піти з нами, а я прагну впевнитися, що будеш корисною. Недоречно просто бути в'язнем і займати місце на борту.

— Під палубою, — нагадую йому, — у клітці.

— Це було вранці, — каже Еліан, так, ніби йдеться про щось таке давнє, майже забуте. — Не тримай зла.

Він глузливо всміхається, і я мовчки всміхаюся у відповідь.

Замість слів іду повз нього, намагаючись якнайсильніше штовхнути плечем. Що швидше отримаю його серце, то краще.

Стіна зроблена не зі світла, а з трояндових пелюсток. Яскраво-білих, і, коли сонце відбивається від тоненьких листочків, усе виблискує, наче зорі. Насправді важко сказати, чи є вони частиною стіни, чи самі — стіна. Ніжний квітковий паркан навколо столиці Ідилії. Коли ми наближаємося, бачу, як квіти розходяться у два боки і опускається міцний мармуровий міст.

У місті нас накривають пахощі здоби та м'яти. Торгові ряди тягнуться вздовж вигнутих вуличок із бруківкою, камені якої нагадують брижі на воді. Біля входу торговець схилився над діжкою густого шоколаду й помішує ласощі ложкою завдовжки з нього самого. Покупці злизують з пальців теплий мед і проливають молоко на атласні сорочки.

Розтуляю рота, щоб вдихнути, і повітря карамеллю осідає на моєму язичку.

Бувати в людських містах мені не доводилося, і тутешнє різноманіття просто вражає! Скільки людей! Скільки кольорів і смаків! Голоси зливаються в шепіт і рев, а ноги стукотять по бруківці. Безліч тіл одночасно рухається і зіштовхується. Є в цьому божевіллі щось

дратівне. Як можна дихати в такому замкненому просторі? Як люди живуть в цьому хаосі? Мимоволі притискаюся до Еліана. Мені легше від його близькості й від того, як вільно відчувається. Так, ніби він свій будь-де.

Здається, варта впізнає його. Вони всміхаються і, перш ніж відкрити сумку зі зброєю, яку Торік кидає біля їхнього поста, вітають принца короткими поклонами. Кинджал Еліана, хоч і прикритий плащем, неможливо не помітити, та власник і не намагається його приховати.

Варта обережно наближається до команди й обмацує моряків. У пошуках зброї охоронці плескають по кишенях, перевіряють підбій одягу. Коли настає черга Мадрид, дівчина глузливо скидає бровами, а Кай зводить догори очі.

Варта рухається вздовж групи, оминаючи Еліана. Здається, про свою недоторканність він не збрехав: або його влада простягається далеко за межі Мідасу, або королева Галіна ідилійська має слабкість до піратів.

Охоронець підходить до мене і жестом наказує простягнути руки. Він вищий майже на дві голови, зі строкатою рудою бородою, що затуляє шию, і білою, наче риб'яча кістка, шкірою, менш ідеальною версією моєї. Точніше, колишньої шкіри, до матиного прокляття. Я ще не бачила себе. Напевне, краще осліпнути, ніж дивитися, як людська подоба спотворила обличчя, що колись топило кораблі.

Вартовий наближається ще на один крок, і я відчуваю несвіжий запах диму від його форми.

— Торкнешся, — кажу йому, — переламаю тобі пальці.

Він обдивляється мене, помічаючи, як незграбно звисає з худих плечей зім'ята біла сукня, і, напевне, вирішує, що я не становлю загрози, бо швидко хапає мене за руки та розводить їх, наче крила.

Користуюся з його зневаги, впевнена, що й без своєї сили досі смертельно небезпечна. Може, я втратила хвіст і голос, та я донька своєї матері. Найстрашніше створіння на Сотню королівств.

Я тягну вартового за зап'ясток, а потім згинаю лікоть, щоб врізати по самовдоволеній пиці охоронця. Та варто мені поворухнутися, як чується приємний важкий удар, але то не звук зламаних кісток.

А звук мого падіння.

Вартовий, перехопивши мою руку, так шваркає мене на землю, що обдираю лікоть об гравій. Шкіра палає від болю, і я відчуваю невідому

раніше лють. Якби все відбувалося в океані, убила б нахабу однією рукою. Однією піснею. Натомість зіщулююся. Як же подолати тренованого вбивцю сирен, якщо не можу впоратися з одним жалюгідним вартовим?

Я дивлюся, як охоронець наполовину витягає меч з піхов. Його товариші хапаються за пістолі.

У їхніх очах гнів, мені збираються відплатити за спробу напасти на одного з них. Та замість кинутися на кривдницю спершу запитально дивляться на принца.

Еліан байдуже знизує плечима. Він сидить на конторці вартового поста, поставивши ногу на дерев'яну лавку. І тримає яблуко кольору квітучої троянди.

— Яке тепле привітання, — промовляє принц і зістрибує з конторки.

Вартовий витирає носа.

— Вона намагалася мене вдарити.

— А ще погрожувала переламати тобі пальці, — додає Еліан і впивається зубами в яблуко. — Раджу схопити та перевірити, чи вона не блефує.

— Я просто хотів виявити зброю. Ми повинні перевіряти кожного, хто прибуває до королівства. Це закон.

— Не кожного. — Еліан кладе руку собі на талію, де зблискує кинджал, котрий він, здається, ніколи не випускає з поля зору. Якщо варта не помічала цього досі, то точно бачить зараз. І саме цього домагається Еліан.

Вартовий вагається.

— У неї могла бути зброя, — наполягає чоловік, та в його голосі дедалі менше певності.

— Звісно, — киває Еліан, — Адже в дівчини стільки можливостей захвати її. — Він обертається до мене і простягає руку. — Віддай арбалет, схований під спідницею, і вважай, що відбулася легким переляком.

Принц каже це так серйозно, що я спершу отетеріло витріщаюся на нього. Еліан знову обертається до вартових і здіймає руки, наче не може зі мною впоратися.

— Краще відразу кинути її в підземелля, — каже Кай, з'являючись поряд з Еліаном. І я не певна, що він жартує. — Дівка точно член

якоїсь банди контрабандистів.

Еліан обертається до нього і зітхає, прикладаючи руку до серця.

— Боги, — каже він, переходячи на шепіт, — а що, як вона піратка?

Кай пирхає, і за мить я усвідомлюю: теж усміхаюся.

Не пригадую, коли сміялася по-справжньому. Була така зосереджена на догоджанні матері, що власне задоволення здавалося надмірним. Не те щоб це було несуттєво: хай навіть стала б ідеальною монстриною, це нічого не змінило б. Розчарувати Володарку — це поразка. Та відзначитися й довести, що я гідна правителька, — набагато тяжчий гріх.

Як відреагує мати, коли принесу Друге око Кето й кину, наче рукавичку.

Вартові пропускають нас. І місто розкриває свої обійми. На мене більше ніхто не дивиться. Зливаюся з камінням, гублюся серед інших облич на ринку. Уперше в житті я непомітна. Це водночас звільняє та дратує.

— Дивися уважно, — каже Еліан, — це місце може стати твоїм новим домом.

Капелюха він начепив на руків'я кинджалу, ховаючи зброю й привертаючи до неї увагу. Принц хоче уваги. Просто не здатен бути непомітним.

— Ти справді збираєшся лишити мене тут, якщо не бачитимеш користі? — Я схрещую руки на грудях.

— Віддаю перевагу «викинути», — відповідає він, — «покинути», «позбутися». «Безсердечно виштовхнути на узбіччя». — Змахує з очей густе пасмо чорного волосся. — Визнай, що Ідилія краща за дошку, — каже він. — Чи клітку.

Наразі все однакове. Відчувати землю під ногами дивно, і її непорушність скручує мені нутроці. Я жадаю води, що омивала б мій хвіст, чи бодай хитавиці на «Саад». Земля занадто стабільна. Занадто незмінна.

— Хіба ти не сумуєш за ним?

Не знаю, чому запитую: в нас з Еліаном нема нічого спільного. Треба йти, доки є така можливість. Не чекати, що він приведе мене до Ока. Не намагатися переграти матір, просто забрати серце принца, як

наказано, і повернути своє право на місце спадкоємиці. Якщо в мене буде гарна людська зброя, я зможу з ним упоратися.

Замість цього пояснюю думку:

— За океаном.

І очі Еліана примружуються.

— Він досі там, — каже він.

— Такий далекий. Ми йдемо майже три години.

— Він завжди поруч. Не забувай, це місце — дельта річки.

Мій мідасан недосконалий, і, поки я просто кліпаю очима, намагаючись второпати значення слова «дельта», від крамниці долітає зітхання Кая.

— Та ну. — Він злизує з пальців шоколад. — Тільки не кажи, що геть не розумієшся на географії Сотні королівств.

— Так з'явилася Кардія, — пояснює Мадрид. Її волосся зараз зібране у два високі хвости, і, розмовляючи, вона затує їх тугіше. — Дельта ріки розділила Ідилію, і родичі королівської родини вирішили створити власну державу. Тож вони забрали землю, а самі назвалися королем і королевою.

— Оце чудові люди! — Кай підняв угору палець.

— Ти взагалі належиш до окремого виду, — каже Мадрид. — Ідіот надзвичайний.

— Вона сказала «надзвичайний»! — радіє Кай і обертається до мене. — Кардію та Ідилію розділяють лише річки та лимани. І ті водойми всюди, хоч куди кинь оком.

Я пригадую, як Торік на «Саад» казав, що Ідилія — улюблене королівство Еліана. Тоді не розуміла, з якого дива принц-пірат зачарований землею кохання: це видавалося сумнівним у найкращому разі й безглуздим у найгіршому, але тепер приходить розуміння.

— Ось чому тобі тут подобається, — говорю Еліану. — Бо океан завжди поруч.

Він усміхається, та щойно збирається відповісти — Торік кладе йому на плече руку:

— Маємо йти, капітане. Кімнати у «Щасливому випадку» тримають лише кілька годин після сходу сонця.

— Ідіть, — каже їм Еліан. — Невдовзі буду.

Торік киває, відходить, і вся команда йде за ним. Усі, окрім Кая, який затримується з нетямущим виразом обличчя. Стискає руку Мадрид, а потім дивиться їй услід. Коли дівчини вже не видно, пірат обертається і несподівано суворо позирає на нас з Еліаном.

Здається, принца не часто залишають без нагляду.

— Я тобі дещо винен, — каже Еліан. — Точніше, ти мені, адже я тебе врятував. Та я не з тих, хто вимагає відшкодовувати врятоване життя.

Блиснувши усмішкою, принц знімає з шиї мою мушлю. У мене в грудях жевріє щось схоже на надію, я притискаю руки до тіла.

— Лови, — мовить Еліан і кидає мені кулон.

Щойно багряна мушля торкається долоні, мене проштрикує енергією. Ледь не падаю, бо відчуваю, як повертається жахлива сила. Кістки мої твердішають, шкіра кристалізується, на мить знову холодне серце. Після цього шепіт обертається на гул, і я чую поклик моря Дияволос і королівства Кето. Чую дім.

А потім все щезає так само швидко, як і з'явилося. Тіло слабшає, а шкіра знову робиться теплою і м'якою. Кістки — ламкими. Серце — червоним. І воно знову б'ється.

Океан мовчить.

— Ліро.

Зводжу очі й зустрічаюся поглядом з Еліаном. Я досі не призвичаїлася до звучання мого імені в його вустах. Схоже на одну з пісень сирени. Мелодія така само приваблива, як і смертельна.

— Коли сумуєш за океаном, — каже він, — найближча водойма — це Реома Путодер. У священний день тутешні мешканці, що бажають повернути втрачене кохання, кидають у водоспад монети. До кінця тижня доступ туди заборонено, та, гадаю, ти з цим якось упораєшся.

Він ступає крок до мене, і я подаюся назад.

— Стривай, — заперечую. — Ти ж хотів, щоб я була корисна. Адже маю інформацію про потрібний тобі кристал. А ти навіть не розглядаєш можливості угоди?

— Я вже багато угод уклав, — каже Еліан. — І знайда — останнє, чого потребую в цьому поході. Особливо та, якій не можу довіряти. До того ж мені відомо все, що можеш запропонувати. — Еліан повертає капелюха на голову елегантним рухом і трохи вклоняється. — Коли

підеш до Реоми Путодер, — усміхається він, — спробуй цього разу не втопитися.

Ідучи через ринок до Кая, принц навіть не обертається. Деякий час друзі стоять і розмовляють, а потім щезають у натовпі.

На пошуки Реоми Путодер іде не менше години. По допомогу не звертаюся — почасти через гордість, яка не витримає порятунку ще від однієї людини, але переважно тому, що просто увірвався терпець спілкуватися з кимось. Мене спиняли вже разів десять, пропонуючи їжу чи теплий одяг, ніби в таку спеку це конче потрібно. Напевне, люди переймалися дівчиною, що сама самотою блукала вулицями у драній сукні й піратських чоботах.

Закладаюся: якби я почала видирати серця, вони б нервували сильніше.

Реома Путодер — водоспад із чистою білою лагуною, котрий десь там впадає в океан. Я чую його ще до того, як бачу, загубившись у нескінченних рядах випічки; запах солодоців липне до шкіри, наче парфуми. Звук води схожий на грім, і на кілька непевних секунд мені здається: це грім і є. Та що більше наближаюся, то знайомішим він стає. Звук води — такої могутньої, що в мені все тремтить.

Я тихенько сідаю біля підніжжя водоспаду, звівши ноги у воду лагуни. Вона надто тепла, тож доводиться час від часу виймати ступні й давати їм відпочити на росяній траві. На дні, просто на піску, наче сніг, лежать тисячі червоних металевих монет. Вони розсіяні серед гальки дрібними краплями крові.

Торкаюся мушлі. Притискаю її до вуха, але чую лише нестерпну тишу. Роблю це знову і знову, відтоді як Еліан покинув мене на ринку. Блукаючи в пошуках водоспаду, я безнадійно пробувала, сподіваючись, що кулон знову заговорить до мене. Кілька разів навіть здавалося, що чую плескіт хвиль, рев далекого шторму, клекіт материнського сміху. Та єдиним справжнім звуком був дзвін у вухах. Уся сила щезла. Моя

персональна принада майоріла перед очима, обіцяючи повернення. Я замислилася — чи не чергова це хитрість моєї матусі? Залишити намісто, щоб воно мучило мене нагадуванням про втрачену спадщину.

Міцніше стискаю мушлю. Хочу, щоб вона вп'ялася в шкіру. Тріснула й розкришилася на пил. Та коли розтискаю пальці, та лежить неушкоджена, ніби нічого й не було, і єдиним нагадуванням залишається її відбиток на моїй долоні. Скрикнувши, підношу руку високо над головою та кидаю мушлю у воду. Вона якось буденно, без плескоту вдаряє по воді й ліниво опускається вниз.

Стежу за талісманом, доки він не опускається на самісіньке дно.

А потім мушля починає сяяти. Спочатку невпевнено, та згодом світло розсипається по дну племінками кулями й вогненным жаром. Я відсахуюся. Рідко доводилося бачити таке, зазвичай використовувала мушлю як засіб спілкування з іншими сиренами чи як компас, що вказував шлях до нашого королівства. Здається, талісман відчуває мій відчай і кличе крізь воду представницю мого народу. Тепер це не мапа, а маяк.

І раптом з'являється Калья! Світле волосся сестри розпливлося по воді, затуляючи їй очі й не даючи мене розгледіти.

Я підстрибую.

— Кальє, — скрикую здивовано, — це ти!

Вона киває і простягає руку. У її тонких гострих пальцях лежить моя мушля. Сестра кидає її на траву мені до ніг.

— Я почула твій поклик, — тихо каже вона. — Серце принца в тебе?

Помічаю, що вона так і не звела на мене очі.

— Що сталося? — питаю. — Ти не хочеш і подивитися?

Калья лише хитає головою, а мене наче щось б'є під дих. Колись вона так захоплювалася мною, що Володарка зненавиділа її. Все життя Калья була єдиною з усього королівства, про кого я дбала. А зараз вона навіть не може на мене поглянути.

— Річ не в цьому, — каже Калья, наче читає мої думки.

Підводить голову, і на її рожевих вустах блукає слабка усмішка, а сама вона незвичними рухами перебирає водорості на грудях. Мою людську подобу сестра приймає з цікавістю, без переляку чи відрази. Задерши підборіддя, широко розплющує своє біло-золоте сяйливе око.

Та друге око, те, що ідеально повторювало колір мого, заплющене й заплиле чорнотою.

Так стискаю зуби, що вони аж риплять.

— Що сталося?

— Покарання, на яке я заслужила, — відповідає вона.

— За що?

— Що допомогла тобі вбити принца Адекаросу.

— Покарання прийняла я! — Різко подаюся вперед, балансуючи на краю лагуни.

— Переважно, — пояснює Калья. — Завдяки цьому я досі жива.

Мене пронизує холодом. Слід було здогадатися: мати не задовільниться покаранням однієї сирени, коли можна покарати двох. Навіщо мені страждати самій? Цей урок Володарка змушувала засвоїти так багато разів раніше. Спочатку Крістел, тепер її донька.

— Морська Володарка занадто милостива, — кажу я.

Калья покірно всміхається.

— Серце принца досі в нього? — питає вона. — Якщо принесеш його, все скінчиться. Ти зможеш повернутися додому.

Розпачлива надія в її голосі змушує мене здригнутися. Сестрі страшно самій пливти до моря Дияволос: якщо мене не буде поряд, ніхто не захистить її від моєї матері.

— Коли ми вперше зустрілися, я мало не потонула і була така слабка, що про вбивство годі було й мріяти.

Калья всміхається.

— І як він, — питає вона, — не схожий на решту?

Я збираюся розповісти їй про компас Еліана, котрий вміє визначити правдивість, про кинджал, що принц носить на поясі, гострий як його погляд і здатний випивати пролиту кров. Розказати про запах Еліана — рибальські солодощі та морську сіль. Натомість кажу дещо інше. Те, що може її розважити.

— Він кинув мене у клітку.

Калья хрипко сміється.

— Це не дуже по-принцівському, — каже вона. — Хіба королівські особи не мають бути люб'язними?

— Гадаю, його турбують зовсім інші речі.

— Які саме? — нетерпляче питає Калья, стягуючи з руки нитку водорості.

— Полювання на легенди, — пояснюю я.

Калья кидає на мене дразливий погляд:

— Хіба ти не одна з них?

На це зауваження лише зводжу брови, радісно помічаючи, як знову сяє її обличчя.

— Він шукає Друге око Кето, — пояснюю я.

Калья подається вперед, спираючись руками на мокру траву під моїми ногами.

— Ліро, — змовницьки питає вона, — ти задумала щось жахливе, так? Мені треба це знати?

— Залежить від того, чи ти насолоджуєшся роллю прихвосня своєї любої тітки.

— Морська Володарка не може чекати на відданість, коли сама сіє протилежне, — сумно говорить Калья, і я знаю: вона згадує Крістел. Мати, яка жертовно віддала за доньку життя, над чим моя матуся може тільки насміхатися.

Тож не дивуюся, що Калья спроможна повстати проти Морської Володарки. Сестрина відданість мене захоплює. Навіть після того вбивства. До котрого мене примусили. Якимось чином смерть Крістел об'єднала нас, замість того щоб розділити, як сподівалася моя мати. Мене тішить підступний блиск в оці Кальї. Очікувана чи ні, така прихильність дуже приємна.

— Якщо принц приведе до Ока, сила, котра є в камені, зрівняє мене з Морською Володаркою. — Утримую погляд сестри. — І вона більше ніколи не торкнеться жодної з нас.

— А коли програєш? — питає Калья. — Що тоді буде з нами?

— Я не програю, — кажу впевнено. — Потрібно лише видати кілька наших секретів, щоб принц повірив мені й знов прийняв на свій корабель.

Калья сумнівається.

— Зараз ти слабка, — мовить вона. — Коли принц з'ясує, хто ти, він уб'є тебе, як Мейв.

— Ти і про це знаєш? — питаю я, хоча тут нема нічого дивного: Морська Володарка відчуває смерть кожної сирени, а що за моєї

відсутності тримає Калью біля себе, сестра достоту була поряд, коли про це стало відомо.

Калья киває.

— Морська Володарка відмахнулася від її смерті, ніби це була дрібниця.

Таке лицемірство вражає. Мати показала більше емоцій, коли я вбила звичайну русалку, ніж коли одну з нас було вбито на палубі піратського судна. Наші смерті для неї — дрібна неприємність. Не здивуюся, якщо справжня причина, через котру Володарка хоче винищити людство, — не благо морського народу, а спосіб не відчувати наші смерті. Ми в цій війні — гарматне м'ясо. Обійтися можна без кожної. Навіть без мене.

Особливо без мене.

— Це скоро зміниться, — кажу врешті. Нахилившись уперед, кладу руку на плече Кальї, і тепло моєї долоні зустрічається з холодом її шкіри. — Я дістану Око, а з ним завоюю трон Морської Володарки.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Складно визначити, хто в палаці при здоровому глузді.

Стоячи сам-один посеред вестибюлю, застібаю чорний камзол. Я на вигляд як король, саме це й ненавиджу, і саме таким воліє мене бачити королева Галіна. Сонце Ідилії давно зайшло, і різнобарвне небо стишило свої кольори до опівнічних тонів. Стіни в палаці м'якого червоного кольору, та у світлі безлічі канделябрів вони видаються помаранчевими. Наче розведена водою кров.

Намагаюся не тягнутися до кинджалу.

Божевілля тут шириться з неймовірною швидкістю, і я недостатньо меткий, щоб спинити його. Без команди почуваюся ні в сих ні в тих, але привести їх означає порушити угоду між королівськими сім'ями світу. Довірити їм таємницю, котру не має знати ніхто, а надто пірати. Тож, замість того щоб прийти з друзями, я їм збрехав. Останнім часом брехав постійно. Нашіптував сестрі казки про буденність піратського життя. Підморгував, розповідаючи команді про те, що королева Галіна хоче отримати мене у своє розпорядження.

Правду знає лише Кай, і це єдиний хороший бік його належності до сім'ї дипломата, який ми виявили. Його батько спеціалізується на пошуку королівських секретів чи, точніше, на корисних брудних таємницях світових лідерів.

І Кай, зазвичай повна протилежність свого вельможного роду, зберіг ці схильності. Вони — єдине, що він успадкував від тата.

— Тобі точно там не потрібна допомога? — поцікавився друг дорогою до «Щасливого випадку».

Я озирнувся, чи не стоїть Ліра досі посеред ринкової площі, однак там було забагато людей, а ми поспішали, та й вона занадто невловна, щоб бути помітною у натовпі.

— Треба, щоб королева Галіна мені вірила, — відповів я. — А якщо ти будеш поряд, цього годі чекати.

— Чому?

— Бо ніхто не довіряє дипломатам.

Кай кивнув, погоджуючись, і засунув руки у кишені.

— Але, — додав він, — непогано було б тобі мати підкріплення, раптом Галіні не сподобаються спроби маніпулювати її королівством.

— Твоя віра в мене гріє серце.

— Перед твоїми чарами ніхто не встоїть, — сказав Кай, — але ти справді певен, що вона погодиться?

— Кожне твоє слово душить мої чари, — я штурхонував його. — У всякому разі слід спробувати. Якщо є хоч мізерний шанс, що королева Галіна може врятувати від шлюбу з жінкою, здатною вбити мене вночі, я ним скористаюся.

— Говориш це так, ніби Галіні важко прикінчити тебе вдень.

Звісно, він мав рацію. У Кая взагалі звичка бути правим, особливо коли йшлося про небезпечних жінок. І все ж я залишив його з іншими, адже, хай яке буде підкріплення, Галіна ніколи дозволить пірату зайти у свій палац.

Я поглянув на сорочку, щоб упевнитися, чи всі гудзики застебнуті, просто про всяк випадок — є гріхи, яких не прощають, — розправив плечі та зачесав пальцями волосся. Уже сумую за своїм капелюхом, черевиками та за всім іншим, що поєднує мене з «Саад», навіть коли вона в доці.

Та Галіна й справді ненавидить піратів.

Вона довіряє мені більше, коли бачить золотого принца, а не морського капітана. І хоча багато чого в ній не розумію, ця недовіра поясненна. Коли на моїй голові капелюх, я й сам собі не довіряю.

— Вона на вас чекає. — З тіні виходить гвардієць.

Від маківки до п'ят закутий у червону броню, не видно жодного клаптика шкіри. Очі ніби заблукали в морі червоної тканини. Цим відрізняються більшість тутешніх гвардійців і слуг. Жодної можливості торкнутися.

Пильно дивлюся на нього.

— Вельми вдячний, — кажу йому. — Двері на вигляд занадто важкі, щоб відчинити їх самому.

Складно сказати, всміхається він чи зло шкіриться, але точно не кліпає. Кілька секунд вивчає мене, потім ступає крок уперед і береться за дверну клямку.

Кімната геть інша. Не порівняно з палацом, а з тим, якою я бачив її минулого разу. Мармурові стіни перетворилися на деревне вугілля, вони вкриті товстим шаром застиглого попелу й пропахлі димом. Підсилена величезними дерев'яними балками стеля здіймається на неймовірну висоту, барви пішли звідусіль — кольоровою лишилася лише сполірована до блиску підлога. Єдина червона річ у залі.

Із дальнього кутка, з трону, вирізьбленого у формі спливаного кров'ю серця, мені усміхається королева Ідилії.

— Вітаю, Еліане.

Гвардієць зачиняє двері, і Галіна кличе мене до себе.

Її чорне волосся спадає на талію й далі на підлогу, звиваючись кільцями. Кучері вкриті пелюстками троянд, що злітають донизу, наче пир'їни. Її темно-шоколадна шкіра сяє. Жінка в розкішній шовковій сукні.

Вона простягає мені руку, розчепіривши пальці, наче павутиння.

Уважно дивлюся, а потім зводжу брову, адже вона має зрозуміти. Чи бодай знати, що я розумію.

Легенди Ідилії пророкують кожному, хто торкнеться члена королівської родини, неодмінно знайти свою половинку. Секрет Ідилії, відомий лише правительським династіям Сотні королівств і, мабуть, сім'ї Кая, полягає в тому, що все трохи інакше. Позаяк дар, котрий передається по жіночій лінії, не допомагає чоловікам у пошуках кохання, а позбавляє їх волі. Захоплені зненацька безмежною відданістю й хіттю, вони перетворюються на бездумних маріонеток.

Я влаштовуюся на м'якій канапі перед тронем, і Галіна з усмішкою опускає руку. Вона відкидається назад.

— Прийшов, — каже вона, — а отже, тобі щось потрібно.

— Можливість насолодитися вашим товариством.

— Жоден з нас не належить до приємного товариства, — сміється вона.

— Можливість насолодитися вашим товариством і запропонувати взаємовигідну угоду.

— Угоду чи послугу? — Галіна сідає трохи рівніше. — Віддаю перевагу милостям. Особливо коли моїми боржниками є принци, — каже вона.

Перед очима постає обличчя Сакури, і я згадую про домовленість із нею. Моє королівство за перемогу над морською чумою — сиренами, і кажу:

— Маю вдосталь боргів перед королівськими сім'ями.

— Зануда, — дражнить вона, — мені небагато треба, одну-дві околиці, можливо, поцілунок.

Зазвичай я насолоджуюся цією грою в ката-мишку трохи довше. Нехай бавиться своїми завуальованими погрозами торкнутися мене та обернути на свою іграшку.

Ми з королевою завжди вдаємо, наче я боюся її дотику, а Галіна прикидається, ніби їй не забракне сміливості це зробити. Та правда в тому, що, попри всі свої вади, а їх мені відомо багато, Галіна своїм здібностям не рада. Через них навіть король відвернувся від неї, втопившись від шлюбу, в якому не передбачалося близькості.

Галіна не тримала його за руку, не підходила так близько, щоб торкатися шкіра до шкіри, і не ділила з ним ліжко ані під час шлюбної ночі, ані в усі наступні. Вони спали в різних кінцях палацу, кожен у своєму крилі, з окремою челяддю, і їли так само — на протилежних кінцях стола, достатньо великого, щоб вмістити двадцять людей. Ця інформація була не для чужих вух, але, напиваючись, король радо ділився подробицями.

На відміну від своїх попередниць, Галіна не жадала примушувати закохуватися, не хотіла схожої долі для спадкоємців. Не бажала, щоб чоловік поволі втрачав глузд через пристрасть, і тому він здурів через жадібність. Він прагнув більшого, ніж вона могла дати, — якби міг, забрав би й королівство, і це вилилося в спробу перевороту, кривавішу за більшість війн.

Після його зради вона, здається, усамітнилася ще більше. «Другого чоловіка не буде, — сказала вона іншим правителям. — Я не хочу, щоб мене знову зрадили, і не буду передавати своє прокляття дітям». Натомість вона взяла вихованців з Орфани, яка є домом для всіх небажаних дітей світу.

Те, що королева не продовжила династію, — загалом погано, але одноосібне правління стало для країни справжнім лихом. Коли Кардія набере силу, Галіні буде потрібен хтось, хто робитиме те, чого вона через свій дар не може: спілкуватиметься з народом і даруватиме тепло, яким Галіна завжди боялася ділитися. А мені потрібен порятунок від угоди з Сакурою.

Іду до трону, тримаючи в руках шматок пергаменту.

Зараз я занадто схвилюваний, щоб прикидатися. Небажання Галіни знову брати шлюб дає все, що мені потрібно знати, і за випадковим збігом обставин пропонує досить цікаве розв'язання однієї з багатьох моїх проблем. Доля нечасто підкидає такі дарунки.

Галіна приймає пергамент і уважно продивляється його, спочатку зі здивуванням, потім із зацікавленою усмішкою. Саме на таку реакцію я і сподівався.

— Принце Еліане, — питає вона, — і як вам вдалося отримати такий документ?

Я ступаю ще один крок уперед, наближаючись так, як тільки дозволяє здоровий глузд.

— Там, звідки ви можете отримати все, що будь-коли бажали.

Усе йде за планом. Чи, точніше, заплутується до повного неподобства, але я майже знайшов спосіб усе владнати. І нехай Галіна вдає стриманість, очевидна жага в її очах дарує мені надію. «Взаємовигідна угода», — роздумує королева, повторюючи мої слова.

Її підтримка означає: під час цієї неможливої місії я матиму на одну проблему менше. А після того, як Ліра зійшла з мого корабля, стало менше на одну людину, котрій я не можу довіряти. І все за один день.

Гуляю плутаними вулицями Ідилії, намагаючись викинути з пам'яті обличчя Ліри. Коли повернув мушлю, в очах її був дивний вираз. Наче це було чудом та ідіотизмом одночасно. Ніби я дурень і дівчина цьому рада.

Глибоко вдихаю і притискаю долоні до очей, намагаючись прогнати сонливість. Розповідь про помсту Морської Володарки її сім'ї здавалася досить щирою, і компас, хоч і невпевнено, та все ж вказував на Північ. Проте складно позбутися відчуття, що тут щось нечисто.

Наче хай яку правду розповідає дівчина, під спудом завжди буде брехня.

Походжаю спорожнілою торговою вулицею, вкритою крихтами випічки. Ніч тепла й духмяна. Навіть з місяцем, котрий освітлює небо, зорі тут яскравіші, ніж в інших королівствах, і тому важко йти — хочеться спинитися й милуватися.

Влягтися на бруківку й вигадувати легенди про зірки, як зазвичай роблю на борту «Саад».

Я прямую до «Щасливого випадку». Щоразу, зупиняючись в Ідилії, ночуємо тут, бо це водночас і заїжджий двір, і таверна, а в житті не так багато проблем, котрі не вирішуються сном і ромом. Іду, аж раптом до звуку моїх кроків долучаються чийсь іще. Я стишую ходу й пірнаю у найближчий провулок, де валяються забуті стільці торговців. Він вузький, і лінія зірок над головою нагадує вуличні ліхтарі.

Притискаюся до стіни, спиною відчуваючи теплу кладку. Кроки стають невпевненими, ніби людина щось шукає. Потім западає тривожна тиша, в якій чутно лише подих вітру. А тоді кроки звертають за мною у провулок.

Не чекаю удару супротивника. Виступаю з пійми, тримаючи пальці на руків'ї кинджалу. Ладен випатрати будь-кого, кому не забракло клепки напасти на капітана «Саад».

Із тіні виходить дівчина та зупиняється, темно-червоне волосся липне до її щік. Побачивши мене, вона гнівно впирає руки в стегна. Очі жалять, наче отрута.

— Навіщо ховаєшся? — питає Ліра. — Я йшла за тобою.

Глибоко видихаю і складаю кинджал у піхви:

— А мені здалося, ніби я сьогодні тебе позбувся.

Зовсім не ображена, Ліра знизує плечима, і я замислююся, що взагалі може її зачепити. Усі зауваження відмітає як дрібниці.

Так, ніби переймається чимось важливішим за те, що можу думати я чи моя команда.

Вона розглядає мене:

— З якого це дива ти схожий на принца?

— Я і є принц, — відповідаю, намагаючись пройти повз неї.

Ліра рухається за мною:

— Зазвичай — ні.

— І від тебе чутиму про звичайність?

Обличчя дівчини лишається непорушним, і мені знову не вдається справити на неї враження. Потім вона зводить очі, ніби йде на компроміс: «Дивись, я роздратована. Усе щоб потішити вас, ваша високосте».

— Твоя правда, — каже.

Обсмикує сукню.

Це стара зношена ганчірка, яку Мадрид знайшла у скрині в трюмі. Позабутий трофей з криївок піратського корабля. Гадаю, колись плаття було симпатичним, але весь минулий рік ми чистили ним рушницю Мадрид. Нічого кращого однаково не знайшлося б, хіба що Ліра схотіла б одягтися як піратка, у чому я сумнівався.

І все ж дивлюсь на неї зараз і, як порядна людина, відчуваю сором.

Ліра зупиняється, підхоплює поли сукні обома руками і присідає в сардонічному реверансі. Я теж зупиняюся, пронизуючи її злим поглядом. Вона глузливо сміється, і цей звук — найближчий до сміху з усього, що я чув від неї.

— Королева Галіна не дуже шанує піратів, — пояснюю, перш ніж піти геть.

Ліра іде слідом.

— Не те щоб цей одяг мені подобався.

Я смикаю комір сорочки, котрий раптом починає мене душити. Западає тиша, і Ліра раптово зупиняється. Питально повертаюся до неї, але вона просто дивиться.

— Зараз, — каже дівчина і тягнеться до мого кинджалу.

Відсахуюся назад і, перш ніж їй вдається торкнутися, хапаю за руку. Ліра змірює мене презирливим поглядом, ніби я ще більший ідіот, ніж вона думала.

Відчуваю її пульс, а потім дівчина спокійно вивільняється.

Вона знову тягнеться до мого кинджалу, цього разу повільно, і я дозволяю. Певен, Ліра насолоджується тим, що викликає в мене занепокоєння, ніби це найбільший можливий комплімент. Коли вона

торкається руків'я, мої груди прошиває іскра, ніби з механізму витягають шестерню. Мене завжди пов'язувало з кинджалом щось незбагненне. Коли він у Ліриних руках, відчуваю несподіваний холод, котрий тече від кинджала до моїх кісток. Пильно дивлюся на неї, не наважуючись навіть кліпнути. Дівчина роздумує, тримаючи лезо в руках, ніби вивчає всі його можливості. А потім вдихає і швидко розрізає рукав моєї сорочки згори донизу. Лезо ковзає по шкірі, але, на щастя, не ранить її.

Я відбираю кинджал:

— І що воно таке? — питаю, розглядаючи розріз через усе плече.

— Тепер ти схожий на пірата, — підсумовує вона і йде далі.

Трохи очманілий, наздоганяю кривдницю. Я майже готовий сказати, що їй доведеться заплатити за це — або монетою, якої, напевно, не має, або життям, але дівчина повертається до мене і каже:

— Я бачила Реому Путодер.

— Загадала бажання?

— Можливо, я його вкрала, — уїдливо всміхається вона та потім стискає долоню на поверненій мною мушлі.

На шиї дівчини кулон здається неприродно яскравим. Вона бездумно торкається мушлі, і я впізнаю жест. Саме так я тисячі разів торкався свого сімейного персня, коли думав про залишених людей чи про проблеми королівства, котрим не готовий правити. Якщо історія Ліри правдива, ця мушля має належати сирені, що вбила її сім'ю. Талісман нагадує про помсту, яку слід звершити.

— Я досі хочу попливти з тобою, — каже Ліра.

Намагаюся йти довгими рівними кроками. Попереду з'являється «Щасливий випадок» — фігура в ряду таких самих шахових фігур, але на три поверхи вища за інші, з помаранчевої цегли і з вивіскою, яку тримає скульптура бога кохання. Компанія жінок на широких дубових лавах палить сигари, біля їхніх ніг — великі бутлі глінтвейну.

Ми зупиняємося у дверях, і я зводжу брову:

— Хочеш помститися за сім'ю?

— Хочу припинити цю війну раз і назавжди.

— У нас війна? — Хапаюся за ручку дверей. — Як драматично!

Ліра чіпляється за мій розрізаний рукав:

— Це має скінчитися.

Її дотик змушує здригнутися, і роблю зусилля, аби не потягнутися за кинджалом. Жодного шансу розслабитися.

Вивертаю руку з хватки Ліри й тихо кажу:

— Навіть не думай, що можеш мене торкатися. Я крон-принц Мідасу, капітан найнебезпечнішого у світі корабля. Зробиш так ще раз — і дві ночі у клітці здаватимуться тобі раєм.

— Морська Володарка забрала у мене все! — спльовує Ліра, не зважаючи на погрози. Чоло дівчини перерізає глибока зморшка, і, коли вона трясє головою, здається, ніби намагається її струсити. — Ти навіть не уявляєш, який біль вона заподіяла. Кристал Кето — мій єдиний спосіб це виправити.

Останню фразу Ліра майже шипить. Низький голос, яким карбує слова на мідасані, ніби їй бракує слів передати все, що відчуває, забиває мені памороки. У дівчині стільки всього, чим вона не бажає ділитися, — думок і емоцій, які неможливо випустити на волю.

Я ковтаю і намагаюся зібрати думки до купи.

— Ти казала, ніби знаєш те, чого не знає ніхто. Що це?

— Ритуал, щоб звільнити кристал Кето з його схованки, — каже вона. — Закладаюся, ти й гадки не маєш, що саме слід робити.

Я не виявляю подиву. Навіть Сакура не знала подробиць ритуалу, а кристал схований в її королівстві. Яка вірогідність того, що на мій корабель раптом потрапить пасажирка, котра принесе останню частину ребусу? Так щастити не може.

— Маєш погану звичку ризикувати своїм життям, — хитаю головою я.

— Це означає згоду? — питає Ліра.

Було б дурістю послухатись незнайомку, яка нібито знає невідому мені таємницю. Я б не прожив так довго, якби довіряв життя власним в'язням. Але відмовитися означає утнути ще більшу дурницю. А раптом усе піде за планом — я дістануся гори, скористаюся медальйоном, відчиню схованку, а потім просто не зможу звільнити кристал? Проплисти всю дистанцію задля того, щоб потонути під останньою хвилиною? Ритуал — єдиний пункт, щодо якого не маю жодного плану, крім експромту, а Ліра зараз підносить відповідь на тарілочці.

Якби Кай був поряд, заборонив би навіть думати про це. Він зітхнув з полегкістю, коли ми лишили Ліру на вулицях Ідилії, плануючи більше ніколи її не побачити. «І так маю від кого боронити тебе, і без смертельно небезпечних панянок у цьому списку». Друг мав рацію. Кай заприсягся захищати мене — не тільки моєму батькові, чиї гроші брав просто для годиться. Він заприсягся мені. Собі. І завжди сприймав цю роботу серйозно. Та в мене теж є робота. Місія. І без Ліри є шанс зазнати невдачі, залишивши весь світ беззахисним перед Морською Володаркою та її народом.

— Ну? — тисне дівчина. — У нас угода?

— Казав же, що не укладаю угод, — відповідаю я. — Та, можливо, повірю тобі на слово.

Я відчиняю двері «Щасливого випадку», і Ліра заходить всередину поперед мене.

У ніздрі вдаряє знайомий запах металу та імбиру, в голові пролітають тисячі спогадів, один підступніший за одний. З усіх ідей, які породжує ця назва, «Щасливий випадок» не відповідає жодній. Це лігво гравців, котрі не виходять на денне світло, а тримаються під місяцем, подалі від яскравих кольорів міста. Вони тіні, з пальцями, липкими від боргів і вина, достатньо міцного, щоб звалити людину з ніг з одного глека.

Частина моєї команди влаштувалася в глибині за великим круглим столом. Коли я йшов з візитом до Галіни, щоб поставити на кін своє майбутнє, дивна хвиля нудоти здійнялася всередині. Ніби морська хвороба, якби міг її мати. Земна хвороба, напевне. Розлука з друзями, особливо з такого важливого приводу, дуже виснажила. Але один погляд на них відроджує мене.

— Завваж, — кажу Лірі, — якщо ти брешеш, я можу убити тебе.

Дівчина задирає підборіддя, твердо дивлячись на мене такими синіми очима, що в них важко глянути. Спочатку я не певен, чи збирається вона відповісти, та потім Ліра облизується: знаю, вона смакує солодощі тієї образи, котру хоче вимовити.

— Можливо, — веде вона, а світло гладить її шкіру, — я вб'ю тебе перша.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

За прочиненим вікном сигаретним димом клубочиться туман. Він приносить запах світанку, блідо-рожева смужка якого розгоряється над океаном. Плин часу тут інший, не такий, як у моєму королівстві чи в решті світу. «Щасливий випадок» існує у своєму власному вимірі, з людьми, що не можуть по-справжньому належати до будь-якого іншого. Він живе угодами і обслуговує лише тих торговців, котрі не викладають свої товари на прилавки.

Торік насвистує, роздаючи карти на наступну партію. Його пальці ковзають по картах, м'яко, як по маслу, розкидають їх на столі ідеальними стосами поряд з купками червоних монет. Коли він закінчує, Мадрид байдуже дивиться на свою руку, ніби самі карти не мають значення, лише те, що з ними можна зробити. Піратка дуже добре пристосовується і ніколи не задовольняється грою розданими картами. Хотів би сказати, що саме я її цього навчив, але існує багато речей, котрі Мадрид довелося пізнати ще до того, як вона ступила на борт «Саад». Коли потрапляєш у полон до клефтеських работорговців, швидко усвідомлюєш: прогнешся під світ — не виживеш, треба прогинати світ під себе.

На біду Мадрид, відсутність реакції видає її. Вона ніколи не погодиться закінчувати гру з роздачею. А отже, хоча не можу здогадатися, які карти має (на відміну від решти гравців, котрих бачу наскрізь), те, що вона не заспокоюється, видає її подальші дії.

Ліра хижо стежить за нами, її очі зблискують щоразу, як рухається чиясь рука чи ковзає зі стосу монетка. Я певен: коли хтось шкребе підборіддя чи ковтає клубок у горлі, вона бачить те саме, що бачу і я. Найдрібніші краплі поту чи різкі рухи губ. Тон, яким людина просить наступний жбан вина. Вона помічає все. І не тільки помічає, але ще й

фіксує. Вловлює особливості поведінки та запам'ятовує з якихось своїх причин. Зберігає, щоб колись скористатися.

Коли Кай висуває стовпчик червоних монет у центр столу, я дивлюся на Ліру. Правий кутик її рота смикається, і, навіть не дивлячись в його карти, — це просто неможливо — знає його руку. І розуміє: він блефує.

Ліра помічає, що я за нею стежу, і її усмішка тане. Я злюся на себе. Не встиг роздивитися її, розкласти її дії, щоб зрозуміти, як дівчина мислить. Чому вона це робить? Навіщо?

Я штовхаю свої монети в центр столу.

— Тут занадто тихо, — каже Мадрид.

Вона бере графин з вином і наповнює стакан, доки червона рідина не переливається через вінця. Мадрид вправно стріляє та ще краще п'є. За всі роки, що її знаю, жодного разу не бачив, щоб після цілої ночі пиятики дівчина не трималася на ногах.

На відміну від усіх нас, Мадрид потягує вино повільно, насолоджуючись смаком. Це нагадує вправляння з дегустації вин, до котрих, як до частини королівської освіти, мене змушував батько. Адже ніщо не видає принца Мідасу більше за вміння відрізнити хороше вино від бурди із забігайлівки.

— Заспівайте «Берег Припливів», — сухо пропонує Торік. — Може, він заглушить сонячне світло.

— Якщо будемо голосувати — я за «Краплину рому». Чесно, все що завгодно про ром, — подає голос Кай.

— У тебе нема права голосу, — відповідає йому Мадрид, а потім дивиться на мене, звівши брову, — еге ж, кепе?

Я знизую плечима:

— Співайте якої хочете. Ніщо не заглушить звуків моєї перемоги.

Мадрид показує язика.

— Ліро, — питає вона, — а що співають у твоїх краях?

Чомусь це питання веселить Ліру:

— Нічого, що вам сподобалося б.

Мадрид киває, наче то лише констатація, а не образа.

— «Сирена під водою», — каже вона, дивлячись на Кая з мимовільною посмішкою. — І в ній є ром.

— Мене влаштовує.

Мадрид відкидається на спинку стільця й починає співати: сильний голос здіймається на приспіві, слова її рідної клефтеської переплітаються і падають. Є щось химерне в цьому співі, можливо, у мотиві, можливо, у світлій усмішці, що з'являється на обличчі Кая, коли дівчина виводить мелодію. Я не можу втриматися й починаю відбивати пальцями на коліні ритм, наслідуючи її голос.

Команда за столом підхоплює пісню. Незнайомі місця вони мугикають чи співають тихіше. І ревуть під час кожної згадки про ром. Їхні голоси танцюють один з одним, незграбно стикаючись у строфах. Кожен співає мовою свого королівства. Кожен приносить частку своєї домівки до нашої різномастої команди, і це нагадує часи, коли ми ще не знали одне одного. Коли були незнайомцями, а не сім'єю, тинялися чужинцями без роду-племени, не маючи змоги піти туди, куди хотілося.

Після третього куплету я майже чекаю, що Ліра приєднається до нас мовою Полемісту. Але вона лише міцно стискає губи та спостерігає. Дивиться, насупивши брови, ніби не може зрозуміти суть ритуалу.

Я нахиляюся до неї і шепочу:

— Ти збираєшся співати?

Вона відштовхує мене.

— Не наближайся. Від тебе смердить.

— Чим?

— Рибалками, — відповідає вона. — Олією, якою вони мастять руки, і цими уїдливими солодощами.

— Лакрицею, — кажу я з усмішкою. — А ти не відповіла. Ти збираєшся порадувати нас своїм голосом?

— Повір, нічого іншого я так не жадаю.

Відкидаюся на спинку стільця й розводжу руками:

— Коли забажаєш.

— Я бажаю почути від тебе все, що знаєш про кристал Кето.

І знову все звелось до нього. За два дні в Ідилії Ліра була непохитна у своїх прагненнях. Хоче дістати відповідь, не відкриваючи своїх знань. Хтось, безумовно, повинен поступитися. І я вже стомився чекати, що це зробить вона.

— Мені відомо, що він на Пагосі, — кажу, відчуваючи погляди, які кидає на мене Кай. Якби це залежало від нього, Ліра піднялася б на

«Саад», лише щоб повернутися у клітку. — На верхівці Захмарного шпилю, — пояснюю я, — у священному крижаному палаці.

— У тебе приголомшлива здатність видавати мізерні знання за обізнаність.

— А в тебе — вдавати незнання, тоді як знаєш усе, — відповідаю я. — Ти так і не розповіла мені про ритуал.

— Якщо розкажу зараз, навіщо тобі буде брати мене з собою? Я не збираюся розкривати карти, щоб ти одразу ж мене покинув.

Вона має рацію. Моя найкраща звичка — зберігати лише те, чим можу скористатися. А скористатися Лірою я точно зможу. Сама думка про це змушує відчувати себе піратом, і уявляю, як глибоко буде розчарований мій батько, адже я вважаю людей засобом для досягнення мети, уривками угод, котрі розмінюю, наче монети. На відміну від Ліри, яка цілком усвідомлює ситуацію і все одно приймає умови заради досягнення своєї мети.

— Тоді розкажи щось інше, — міняю карту з колоди. — Що тобі відомо про кристал?

— Для початку, — каже вона, — це не кристал, а око. Рубінове око великої морської богині, яке забрали в сирен, аби їхня нова правителька та її наступниці ніколи не отримали сил, які були в Кето.

— Розкажи щось, чого я не знаю.

— Добре, — говорить вона, ніби приймаючи виклик. — Тризуб Морської Володарки зроблено з кісток Кето, і живить його друге око Кето. Коли Кето вбили, найвідданіша її донька була поряд. Вона не могла перешкодити вбивству Кето, але зуміла викрасти око чарівниці до того, як люди забрали обидва. З нього та ще кількох частин донька зробила тризуб і стала Першою Морською Володаркою. Цей тризуб передається через покоління старшій доньці кожної правительки. З його допомогою вони контролюють океан і всі створіння в ньому. Доки тризуб у правительки — їй підкорюються всі морські чудовиська. А якщо вона здобуде друге око, зможе так само підкорити людей.

— Ну й жахлива історія, — тягне Кай, не відриваючи погляду від карт. — Щойно вигадала?

— Я тобі не байкарка, — відповідає Ліра.

— Тоді просто брехуха?

Притискаю пальці до скронь:

— Годі, Каю.

— Годі буде, коли ми покинемо її тут, як і планували.

— Плани змінилися, — каже Ліра.

— Давай дещо з'ясуємо, — перебиває Кай. — Якщо вважаєш, що завдяки своїм грубим маніпуляціям приєдналася до пошуків і стала частиною команди, ти помиляєшся. На «Саад» я стежитиму за кожним твоїм кроком. Особливо коли будеш поряд з Еліаном. Тож один хибний крок — і кину тебе до клітки.

— Каю, — зупиняю друга.

Ліра, що стискає край стола, має такий вигляд, ніби ось-ось зірветься.

— Ти мені погрожуєш? — питає вона.

— Ніхто нікому не погрожує, — говорю я.

Кай кидає свої карти на стіл:

— Саме це я й робив.

— Добре, чудово, — кажу я. — Тепер, коли ти повідомив Лірі, що ти мій найманий охоронець, можеш трохи помовчати, щоб я поставив запитання? — Повертаюся до моєї нової підлеглої, попри роздратування на обличчі Кая. — Що ти мала на увазі, коли говорила: «Може так само підкорити людей»?

Ліра розтискає пальці й відводить важкий погляд від Кая.

— Сирени — не вільний народ, — каже вона.

— Ти хочеш сказати: усе це непорозуміння? Ні, зажди, дай здогадаюся. Вони насправді люблять людей і хочуть бути одними з нас, але Морська Володарка керує їхнім розумом?

У відповідь на мій сарказм Ліра навіть не веде бровою.

— Краще бути відданим воїном, ніж ув'язненим зрадником, — прорікає вона.

— Тож, щойно я уб'ю Морську Володарку, вони зможуть полювати на мене за власним бажанням, — говорю я. — Чудово.

— Як ти взагалі плануєш дістатися Захмарного шпилю Пагосу, щоб добути Око? — питає Ліра.

— Ми, — поправляю її я. — Ти з нами, пам'ятаєш?

Вона зітхає.

— Згідно з легендою, лише пагоська королівська сім'я може зійти на Захмарний шпиль. — Дівчина скептично позирає на мене. — Ти, може, і принц, але не пагосець.

— Дякую, що нагадала.

Я підсуваю в центр столу нові червоні монети, і Торік підносить руки.

— Дідько, — здається він, драматично кидаючи карти на стіл. — Розмітайте мої карти.

Усміхаюся й забираю дві з його карт — одна з них мені справді потрібна, а другу прихоплюю, щоб усі думали, ніби потрібна. Решту розподіляю між Каєм і Мадрид, і друзі нагороджують мене нищівними поглядами.

— У мене є мапа, — кажу я Лірі.

— Мапа, — повторює вона.

— Існує таємний шлях у гори, який скоротить нашу мандрівку на тижні. Дорогою є навіть місця для відпочинку із засобами для швидкого розпалювання багаття, щоб не змерзнути. Це не стане проблемою.

Ліра киває повільно і вдумливо, ніби намагається зібрати до купи головоломку, яку я їй не давав.

— Як ти отримав мапу? — питає вона.

— Завдяки своїй чарівливості.

— Ні, чесно.

— Я й справді чарівливий, — кажу вдоволено. — Умовив цю компанію ризикнути заради мене життям.

— Ну, я погодилася не заради тебе. — Мадрид не відриває погляду від своїх карт. — А заради можливості повправлятися у стрільбі.

— А я — заради дотепного смертельно-небезпечного досвіду, — каже Кай.

— А я — заради рибних вечерь. — Торік простягає руки, розправляючи плечі. — Бог свідок, нам у щоденному раціоні повсякчас бракує риби.

Я повертаюся до Ліри:

— Бачиш?

— Добре, прекрасний принце, — каже вона. — Хай що воно таке, я певна, воно ще вчепиться у твій зад. Краще я насолоджуюся потім, ніж дізнаюся зараз.

— Ти цинік.

— А ти — пірат.

— Кажеш, ніби це образа.

— Можеш так і вважати, — відповідає вона, — ніби ображаю тебе.
Колись твоя щаслива зірка таки закотиться.

Вона схрещує руки на грудях, а я нагороджую її самовпевненою усмішкою, наче кидаю виклик світу і долі — нехай спробують впоратися.

Я знаю, колись таке станеться, та не можу комусь дозволити це бачити. Все або стане на свої місця, або розвалиться. У всякому разі я маю грати далі.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Обличчя Кальї не відпускає мене. Уявляю її біля берегів Реоми Путодер, згадую схилену голову, спроби приховати рани. До нудоти соромно за біль, котрий моя мати їй заподіяла, доки мене не було поруч. Страждання Кальї бентежать так само, як ті, які я відчувала, коли тримала в руках серце Крістел.

Тиняюся палубою, споглядаючи команду за звичними справами. Вони сміються, стежать за водою і грають у карти, заряджають зброю. Усі такі спокійні, і в очах не видно жаги повернутися додому. Ніби їм легко знову і знову відриватися від своїх королівств, ніби мені постійно бракує мого. Як вони можуть так легко миритися з кочовим життям?

— Ти забагато думаєш, — каже Мадрид, зупиняючись поряд зі мною.

— Роблю це і за тих, хто на цьому кораблі геть не думає.

Мадрид тримається рукою за павутиння з канатів, балансуючи на рейці. Коли «Саад» рухається вперед, ноги її гойдаються над водою.

— Якщо ти про Кая, — каже вона, — то я з тобою згодна.

— Він тобі не подобається? — Кладу руки на поруччя корабля. — Хіба ви не пара?

— Пара? — позіхає Мадрид. — Ми що, коні? Ми партнери. Це велика різниця, розумієш?

Та насправді це не так. Хоча в стосунках я не тямлю анічогісінько. Взагалі. У нашому королівстві не маємо часу, щоб утворити зв'язок. Люди кажуть «займатися коханням», але сирени ніщо без ієрархії. Любимо ми так само, як і воюємо.

В океані — самі тритони. Більшість з них служать у гвардії моєї матері, захищаючи морське королівство Кето. Вони найсильніші воїни

з усіх нас. Страшенні та смертоносні істоти, підліші за своїх жінок. Жорстокіші за мене.

На відміну від сирен, тритони ніяк не пов'язані з людьми. Сирени схожі на людей, маємо дещо спільне. Чи, можливо, це люди схожі на нас. Ми народжуємося наполовину людьми, наполовину морськими істотами, і інколи я замислююся, чи не тому ми ненавидимо мешканців землі.

Тритони не переймаються цим питанням. У них більше моря, ніж у будь-кому з нас, вони створені з найсмертоносніших частин риб, з хвостами акул і морських чудовиськ. Їм не цікавий суходіл, навіть для завоювання. Їхній світ під водою, де вони стають або відлюдькуватими та дисциплінованими гвардійцями моєї матері, або нестямними істотами, що дичавіють і живуть на околицях океану.

За наказом Морської Володарки ми паруємося з ними. Ще до прокляття мене було обіцяно Пожирачу Плоті. Тритонам нема діла до таких дрібниць, як імена, тож називаємо їх за їхніми звичками. Привид, Оббіловувач, Пожирач Плоті... І якщо русалки риби й відкладають ікру, яка може бути запліднена ззовні, сиренам так не пощастило. Нам потрібне спаровування. І саме жорстокість і кровожерливість тритонів роблять їх достойними продовжувати нашу смертоносну расу. Так каже мати.

— Добре, що капітан дозволив тобі лишитися, — перериває мої спогади Мадрид.

Відкинувши думки про дім, я питально дивлюсь на неї:

— Чому?

— Нам потрібна чисельна перевага.

— Кому?

— Жінкам, — відповідає вона. — Після того як на борту лишився кістяк команди, тут стало забагато тестостерону.

— Безпечніше було б зібрати на цю місію повний екіпаж.

— Капітан не хотів ризикувати ними, — стинає вона плечима.

— Чи не довіряв.

— Він довіряє нам. — Мадрид зістрибує на палубу, стукнувши по дерев'яному настилу черевиками.

Її голос звучить якось невпевнено, а очі примружені.

— Ти засмучена? — питаю я, звівши брову. Люди такі чутливі.

— Ні, — відповідає дівчина. — Просто не кажи так більше. Хтось може почути.

— Хто?

— Кай.

— Тому що вони з Еліаном друзі?

— Ми всі тут друзі. — Мадрид здіймає руки. — Просто припини.

— Я нічого не роблю.

— Ти намагаєшся втертися в компанію.

У світлі моїх справжніх намірів це видається такою дрібницею! Збираюся повернути дароване мені народженням право, зрадити свою матір, а потім вирвати серце Еліана, щоб більше жодна людина не загрожувала нам. Але Мадрид хвилюють мої зауваження про їхню дружбу. Як же вона відреагує, коли я стану справжнім ворогом?

— Про що теревените? — питає раптом Кай, виходячи з трюму.

Він дивиться на мене із сумішшю недовіри й цікавості, що суттєво відрізняється від безтурботної симпатії до решти моряків на борту «Саад». Якщо є на кораблі людина, котру я не змогла переконати у своїй корисності, це саме псевдоохоронець Еліана. Навіть коли видам усі подробиці про Морську Володарку — всуціль до інформації про розташування моря Дияволос — Кай однаково буде певен, що мене краще позбутися. Пам'ятаю погрози, якими він сипав в Ідилії. Дивиться так, ніби чекає, чи не схиблю — тоді з легкістю доведе принцу: мені не можна вірити. На борту корабля чи в океані — маю завжди доводити, що потрібна, чи дбати, аби якісь мої дії не стали причиною падіння.

— Певне, про те, що я втручаюся куди не слід, — відповідаю Каєві.

Мадрид пирхає:

— Щонайменше вона відкрита для критики.

— Гаразд, — каже Кай. — Цього добра і в мене вистачить.

— Стосовно добра. — Мадрид прискіпливо оглядає мою сукню. — Не хочеш перевдягнутися? Ти ж не ходитимеш у цьому ганчір'ї до кінця подорожі.

— Це не подорож, — виправляє Кай. — А священна місія зі спасіння світу й знищення Морської Володарки, в яку нам не слід брати усіляких знайд.

Мадрид киває.

— Звісно, — погоджується вона. — Та для чого змушувати Ліру ходити в ганчір'ї?

Я обсмикую пальцями поділ сукні. Вона кошлатиться ближче до низу, нитки висмикуються з тканини, наче стара шкіра. Плаття вже давно не біле, скоріше димчасто-сіре, забруднене попелом і ще бозна-чим.

— Хай вдягається сама, — бурмоче Кай.

Хлопець оглядає зім'яту сукню аж до обтріпаних кінчиків мого рудого волосся.

— Якщо збираєшся щось робити, — каже він, — почни з душі.

— З душі? — повторюю я.

— Тепла вода та мило, — зітхає він. — На твоїй батьківщині миються?

Мадрид заковчує рукави до ліктів, показуючи сонячний годинник і строфи, що вкривають кожний сантиметр її шкіри. На обличчі та руках татування досить прості, але ті, що в'ються навколо передпліч до ліктів і, вірогідно, по плечах, не лишають сумнівів. Знак клефтеських піратів. Професійних убивць. Я припускала, вона походить з Клефтесу, та не думала, що Еліан прийняв до команди найману вбивцю. Як на людину, котра стверджує свою миролюбність, він дуже вправно добирає солдатів.

Мадрид штовхає мене й тихо каже:

— Вода не тепла, та про мило Кай не збрехав.

— Принаймні тепліша за ту, що в океані, — заперечує Кай, — Але, якщо хочеш, можу зробити нову дошку.

— Ні, — відказую зухвало, — давай відкладемо це до твоїх наступних погроз.

Він кидає на мене сердитий погляд:

— Якби не капітан, я б точно викинув тебе за борт.

Зводжу очі та дивлюся на верхню палубу, де Торік тримає кермо. Еліан стоїть, спершись на поруччя поряд зі своїм старпомом. Те саме поруччя, до якого мене колись прив'язували. Тінь від капелюха затуляє очі принца, він здається розслабленим — ліва нога закинута на праву, руки схрещені на грудях. Та навіть я бачу різницю між справжньою розслабленістю й удаваною. Справжній вбивця ніколи не демонструє внутрішній вогонь.

Він спостерігає за нами поглядом шуліки, час від часу обертаючись до Торіка, щоб підтримати розмову. Проте, навіть розмовляючи, дивиться на мене. Відкрито стежить, адже хоче, щоб я знала: за кожним моїм кроком слідкують.

Мені не довіряють, і Еліан показує: пам'ятай про це. Розумно, хоча й трохи надокучливо. Але що більше стежитиме й бачитиме мою сумирність, то швидше йому це набридне. І врешті припинить це робити. І колись довірятиме цілком.

— Еліану все одно, що бачу його, — говорю я.

— Це його корабель, — каже Кай.

— Хіба я не гість?

— Ти не ув'язнена. — Чую жаль у його голосі.

Чомусь це веселить мене.

— Скоро він занудьгує.

Мадрид супиться, і зморшка спотворює її татуювання:

— Капітан не нудьгує, — говорить вона. — Це не в його характері.

Я повільно вдихаю і переводжу погляд на воду:

— Куди ми тепер прямуємо?

— До Псемати, — каже Кай.

— До землі брехні.

— Твоя рідна стихія? — питає він, і Мадрид ляскає його по плечу.

— Власне, мати змусила мене вивчити більшість королівств, — чесно відповідаю я. — Вона вважала, що мені буде корисно знати свою... — спиняюся, перш ніж з вуст злітає слово «здобич», — свою історію.

— І що ти вивчила? — питає Кай.

Кидаю через плече швидкий погляд на Еліана, який дедалі сильніше відкидається на поруччя, спираючись на дерево ліктями.

— Достатньо.

— А які мови знаєш?

Кидаю на Кая обережний погляд: це вже дуже схоже на допит. У мене не було приводу вивчати щось, крім мідасану та кількох давніх діалектів, поширених у королівствах. Вистачало власної мови, попри всю її різкість. Я й на мідасані могла не говорити. Серед сирен багато таких, хто не вчить навіть найбільш відому людську мову. Наші пісні крадуть серця незалежно від мови, якою звучать.

Та все ж зараз радію своїм знанням. Якби не вони, принц убив би мене, щойно розтулила б рота. Людина, котра володіє лише псарієм, — не найкраще маскування.

— Капітан знає п'ятнадцять, — захоплено каже Мадрид.

— Не забудь стерти слину з плеча. — Кай вказує на її руку. — Ось там.

Мадрид б'є його по долоні:

— Як на мене, це приголомшливо, бо сама розмовляю лише двома.

— Справді, — каже він. — Саме так.

— Навіщо комусь потрібні п'ятнадцять мов, коли весь світ говорить на мідасані? — переводжу тему.

— Тільки при кепові цього не повторюй, — попереджає Мадрид. — Він виступає за «збереження культури». — Останні слова дівчина промовляє, звівши вгору очі, так, ніби найкращим видовищем в її житті була б загибель власної культури. — Він навчався в Глоссі, доки не усвідомив, що ніхто, крім їхньої королівської родини, не в змозі вивчити всі мови.

— Лірі не треба знати історію життя капітана, — говорить Кай обережно. — Не тоді, коли вона примірятиме одяг, котрий не пахне мастилом для зброї.

Мадрид усміхається.

— Слушно, — згоджується вона, наставивши на мене палець. — Як щодо чогось сміливішого?

— Сміливішого?

Вагаюся, і крізь войовничі риси Мадрид проступає усмішка.

— Не панікуй, — заспокоює вона. — Я просто мала на увазі менш дівчаче і більш піратське.

Задумливо киваю. Мені байдуже, що вона запропонує, тільки б воно зігріло мої слабкі кістки, адже просто зараз холод стискає їх із силою сотні сирен.

Я наважуюся ще раз глянути на Еліана. Капелюх прикриває його очі від полуденного сонця, та все одно відчуваю: дивиться на мене й пильнує. Чекає, доки помилуюся й відкрию свої справжні наміри. Чи, може, доведу, що заслуговую на його довіру. Нехай дивиться. Коли в Мадрид все вийде, я буду не меншою піраткою, ніж він.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Усвідомлюю, який схвилюваний, лише коли Ліра з'являється на півбаку, вдягнена у весь можливий піратський одяг, за винятком хіба дерев'яної ноги.

Команда гомонить, стоїть м'який нерівномірний гул. Кай збуджено розповідає Торіку про старі борги, які не прощають. Та раптом западає тиша. Усі дивляться на дівчину.

Волосся Ліри перекинуте на один бік і скручене у джгут з вплетеними в окремі пасма шнурками. У вухах — масивні золоті кільця, що відтягують мочки. Навіть зі шканців я бачу засохлу на дужках кров. На ній темно-бірюзові штани, пишно прикрашений камзол в тон, з овальними заклепками на відворотах. На плечах сяють золоті китиці, а з рукавів видно сніжно-білі манжети. На ліктях — запласти, нашвидкуруч пришиті чорними нитками.

Ліра кладе руку на стегно та намагається не здаватися збентеженою, але від часу нашої першої зустрічі це найщиріша її емоція. Може, вона й схожа на піратку, та мине багато часу, перш ніж зійде за одну з нас.

— Це, напевне, жарт, — дратується Кай. — Я просив Мадрид вимити зайду, а не виряджати наче піратську принцесу.

— Дуже мило, що ти вважаєш її схожою на принцесу, — говорю, сміючись. — Обов'язково перекажу.

— Ні, серйозно, — каже Кай, ніби я сам цього не розумію, — спочатку вона з'являється на кораблі, а тепер прикидається однією з нас? Аби ми забули, що вона чужинка, і підставили спини для удару.

— Ти висновуєш про цілу змову лише через нові черевики й сорочку.

— Не будь наївним, — просить Кай. — Сам знаєш — чужинцям віри нема.

Удавано всміхаюся, стискаючи зуби. Нагадувати про обережність — одне, а вичитувати мене, наче дитину, на палубі мого власного корабля — зовсім інше. «Наївний». Слово надто знайоме, щоб не зачепити мене за живе.

— Кажеш як мій батько, — зауважую я. — Коли потребуватиму нотацій, дам знати.

— Просто намагаюся порадити.

— Ні, ти хочеш, щоб я змінив думку, і це вже набридає. — Зітхаю, відчуваючи втому, схожу на ту, що охоплює в Мідасі. — Не вперше виходжу в море. Я капітан цього корабля й буду дуже вдячний, якщо припиниш мати мене за недосвідченого юного принца, котрий потребує порад.

Кай закликає, а на обличчі з'являється натренований спокійний вираз. Та я занадто розчарований, щоб приділяти увагу його емоціям. На цьому кораблі я не мідаський принц із сотнею охоронців і радників. А чортів пірат.

У такі моменти згадую про договір між моїм батьком та Каєм: хлопець при мені більше охоронець, ніж друг, і має захищати від світу, котрий прагну дослідити. Навіть коли Кай заперечує все це, його сумніви й питання нагадують мені батька та його двір. Нагадують, що Кай — син дипломата, який звик мати справу з королівськими особами. А я — лише черговий принц із жагою нагулятися, перш ніж почати правити.

Зісковзую драбиною вниз на головну палубу. На стегні Ліри висить кобура для револьвера, а на червоному поясі, котрий обіймає її талію, — золотий підвіс для шпаги. Добре, що Мадрид бодай не спорядила її відповідною зброєю.

— Ти майже злилася з натовпом, — кажу я.

Ліра копилить губу:

— Це не комплімент.

Знімаю капелюха та прямую до своєї шаблі, що лежить біля драбини. Її колір переливається від насиченого золотого до попелясто-чорного, руків'я закінчується круглим ефесом з вирізьбленою на ньому мапою Мідасу, а лезо трохи загинається на кінчику для завдання смертельного удару.

Я вказую на Мадрид вістрям і пропоную:

— Дай Лірі що-небудь.

Звертаюся до Мадрид, бо знаю: понад усе вона прив'язана до свого гарпуна. І решта команди вагатиметься, перш ніж послухається. Не варто розлучати пірата з його клинком.

— Еліане.

Голос Кая ненадовго спиняє мене. Це попередження: «не вичуди дурницю, аби просто щось довести».

— Мадрид, — повторюю я, вказуючи на її абордажну шаблю.

Завагавшись, дівчина таки передає зброю, уникаючи дивитися на Кая. Так само, як і решті команди, їй цікаво, чим усе скінчиться. Відчуваю: у тиші очі всіх моряків прикипають до нас.

— Я й не думав, що ти вмієш усміхатися, — дивуюся, дивлячись, як Ліра вивчає свій новий клинок.

— Навчиш мене битися.

Це не питання і зовсім не прохання. Вона вимагає. Так, ніби не я сам запропонував допомогу, а її жіночі чари змусили мене це зробити.

Так, мовби вона взагалі може причаровувати.

У мене немає звички навчати чужинців своїх трюків, та якщо Лірі доведеться жити з командою, вона має володіти шаблею. Дивитися на її сутичку з ідилійською вартою було досить ніяково, а дівчина потрібна мені, щоб перемогти Морську Володарку. Доки ми не дістанемося Захмарного шпилю, Ліра не збирається ділитися своїми секретами — ані подробицями ритуалу, ані іншими деталями. Тому їй слід уміти захищати себе, як мене немає поряд. Особливо коли ми прибудемо в наступне місце. Якщо вона вважає мою команду занадто грубою, то команда «Ксапрар» її просто шокує.

— Я навчу тебе виживати, — поправляю терпляче. — І першим уроком буде: «Так стояти не можна».

Вказую на її зведені ноги та прямі коліна. Якщо Ліра не збрехала про свою родину, вона мала б знати це і сама. Воїни Полемісту — природжені найманці. Та з іншого боку, казала, ніби її родина давно загинула, тож цілком вірогідно, дівчина була замала для повноцінних тренувань. Стаю у стійку — і Ліра ставить ноги ширше. Вона, наче дзеркало, копіює навіть піднесення руки і згин ліктя.

— Що я отримаю, якщо поб'ю тебе? — цікавиться вона.

— Здатність захиститися.

Її усмішка стає вбивчою.

— А якщо вб'ю?

— Невиправдана самовпевненість ще нікого до добра не доводила. —
Моє повчання звучить відлунням батькового голосу.

Атакую.

Ліра блокує мій перший удар, здійнявши шаблю по високій дузі. Вона швидка, але нерішуча. Ноги заплутуються, і, коли відступає вбік, коліна стукаються одне об одне. Здається, ніби не звикла ходити, не те що пересуватися під час поєдинку. Я нападаю знову, повільніше, м'якше. Наші клинки зі дзвоном стикаються.

Розвертаюся, здіймаючи шаблю над головою і даючи Лірі можливість напасти. Вона не вагається. Її клинок важко б'є по моєму. Якщо не виграє умінням, вона візьме грубою силою. Дівчина не переймається тим, що я хочу її чогось навчити, її цікавить лише сама перемога.

Присідаю й намагаюся зробити підсікання, та останньої миті вона підстрибує і я промахуюся.

— Добре, — хвалю її. — Як ти здогадалася, що я це зроблю?

— Ти вкрай передбачуваний.

Зводжу очі догори.

— Тоді годі відступати, коли нападаю, змусь мене захищатися. Завжди змінюй положення так, щоб відступати довелося супротивнику.

— Війни не виграють втечею, — каже вона.

— Війни взагалі не виграють, — відповідаю я. — Просто хтось їх програє.

Шабля Ліри тремтить, а на жорстокому обличчі проступає збентеження. Ніби від принца — мисливця за сиренами — вона чекала іншої відповіді. Пауза триває, тиша стає ніяковою, і я вказую кінчиком шаблі:

— Нападай!

Ліра кидається на мене з такою силою, що наші клинки дзвенять. Я відступаю, а дзвін від удару ще висить у повітрі. Дівчина атакує знову і знову з єдиною метою — завдати шкоди. Ця помилка характерна для всіх новачків: нападати з єдиним наміром — убити.

— У тебе повинна бути мета, — кажу я їй, блокуючи наступний удар.

— Що ти маєш на увазі? — Дихання Ліри важке та прискорене.

— Зрозумій, чого прагнеш. Що завдасть найбільшої шкоди і як цього досягти. Треба думати перед ударом.

Я кидаюся вперед, Ліра задкує, а потім наступає. Її ноги легко відштовхуються, майже танцюють на палубі. Не зовсім граційно, але вже краще. Гм, вона швидко вчиться.

Знову опускаю шаблю, цього разу сильніше, а тоді ще сильніше з кожним наступним ударом, доки її руки не починають тремтіти. І коли вже думаю, що учениця ось-ось впустить шаблю, Ліра відступає вбік і підводить лівий лікоть. Встигаю блокувати удар: ще трохи, і він би розпанахав мені носа. Дівчина швидко пристосовується, вчиться перемагати своїми силами. Це могло б заслуговувати на повагу, якби не її лють.

Я відштовхую Ліру, і вона з гарчанням падає на палубу. Перекидається на спину, впирається ліктями в дерев'яний настил і повільно видихає.

— Галантність не твій коник, — каже вона.

— Нагадаю про це, коли будеш потопати наступного разу.

— Я не потопала, — Ліра зводиться на ноги, — я не можу потонути.

— Ні, — кажу я. — Ти не можеш плавати.

Кинувши сердитий погляд, вона здимає шаблю, жестом пропонуючи мені зробити те саме. Я радо слухаюся. Здається, нарешті вдалося зачепити її за живе.

Ліра пронизує клинком повітря, цілячись у серце, я відстрибую і б'ю її руків'ям у живіт. Моя учениця не скрикує і тільки диявольський блиск в очах показує, що їй боляче. Збираюся припинити поєдинок, та супротивниця кидається на мене, не даючи шансів.

У наступний удар вона вкладає свою вагу, і я ледь встигаю виставити шаблю. Неочікувано, і мені потрібна зайва мить, щоб це усвідомити, відтак Ліра має чудову можливість.

Її кулак врізається в моє обличчя.

Біль сильний, але недовгий; Ліра кліпає очима, здивована тим, що дістала мене. Я ж більше спантеличений тим, що відкрився. Ногою вибиваю шаблю з руки дівчини, і зброя відлітає вбік. Ліра намагається повторити удар, піднісши ногу на рівень мого серця. Та ледь тримає рівновагу, і я швидко хапаю її за ногу. Дівчина падає.

Ступаю крок до неї. Коли вона помічає це, мещій розпрямляє ногу. Я відчуваю, як з-під мене вибивають опору, і мало не гепаюся поряд з нею.

Відступаю, і Ліра підскакує на ноги. Ми стежимо одне за одним, наче мисливець та здобич, і я зводжу брову, намагаючись змусити її атакувати. Ліра зло всміхається у відповідь і підносить упущену зброю.

Ми б'ємося далі — клинки розтинають повітря, важке дихання вихоплюється з рота. Невдовзі сонце котиться до крайнеба, чи, можливо, на нас уже світить місяць... Усе вкрите димкою, і коли Ліра вчергове опускає свій клинок на мій, випускаю його. Моя місія, моє королівство. Світ. Вони існують десь поза цією миттю, а зараз є лише я, корабель і дівчина з океаном в очах.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Я наспівую разом з океаном, тримаючи одну руку на підвісі для зброї, а другою взявшись за поруччя «Саад». Ніч простьобує небо зірками, розсипаними наче нерівні стібки на моєму камзолі.

Нова країна — наступний пункт у пошуках Еліана — уже десь поряд, і, доки ми наближаємося до неї, команда мирно спить унизу. Над тим місцем, де я примостилася, височить штурвал, що ледь коливається, утримуючи «Саад» на курсі. Навіть без пильного ока пірата, котрий вказав би напрям, величний корабель Еліана впевнено йде за обраним маршрутом.

Коли вітер посилюється, я застібую камзол на грудях і наспівую жвавніше, щоб відігнати холод. Дуже дивно співати й нікому цим не шкодити. Користатися голосом не за прямим його призначенням, коли саме звучання спричиняє смерть і жаль. Не залишати по собі нічого, крім мелодії.

Я відчуваю мир.

У звичаях на «Саад» є те, що заспокоює всі жахливі речі, захищені у глибинах мого серця. Ночі минають у моторошному спокої океану, далеко від гніву матері, а команда — навіть Кай, який зовсім не боїться здатися недружнім, — дарує неймовірний спокій.

Їхня товариська підтримка нагадує мені дім. Калью. Вони дивляться на Еліана так само, як двоюрідна сестра дивиться на мене: з відданістю, що з'явилася не зі сліпої вірності, але породжена набагато глибшим — довірою. Дружбою. Імовірно, навіть любов'ю. Зрештою можу уявити, що я не донька своєї матері. Ніколи не вбивала й не дбала щодня про те, аби мої вчинки не використали проти мене.

Майже розумію, чому Еліан мало не зрікся дарованого народженням права заради цього кочового життя. І хоча я збираюся повернутися до

моря Дияволос і посісти місце матері, не можу заперечити привабливості життя, не обтяженого королівськими турботами. Це достоту не найгірша ідея принца. Напевне. Принаймні він знає, чого прагне.

Голос матері відлунням звучить у моїй голові, наказуючи відмовитися від жаги перемогти її і просто забрати серце Еліана, доки ще не пізно. Якщо мені не вдасться дістати Друге око Кето, то не просто помру, а помру як зрадниця океану. Та який у мене вибір? Схилитися і сподіватися, раптом одного дня мені поступляться троном. Весь час спостерігати, як тремтить Калья в її присутності? Якщо я виконуватиму накази матері, засуджу сестру й весь океан на правління Володарки. А коли не виконуватиму й насмілюся на заколот, то ризикую довести, що я така дефективна, якою мене вважають.

Іще міцніше тримаюся за повітря, вдихаючи вологу солону прохолоду.

Якби ж моє завдання було таким само простим, як у зосередженого на порятунку людства Еліана! Це здається дуже важкою справою, проте ніхто не диктує йому зрадити те, що має. Коли в нього вийде, його мати пишатиметься ним. Якщо вийде в мене — моя може померти.

Від згадки про Еліана ніч холоднішає. Хай що я планую, це скінчиться загибеллю принца. Спробую я його вбити зараз чи потім, та жоден з продуманих варіантів не передбачає виживання.

Кожен мій вчинок буде зрадою. Кожен вибір — кровопролиттям. І хай там що говорить мати, здається, я саме те чудовисько, яке вона хотіла виростити.

Варто лише про це подумати, як у повітрі виникає мелодія. Лесть чутна колискова, занадто далека, щоб вирізнити слова, та все одно знайома. Така знайома, що тремтіння корабля я помічаю не відразу. Океан ніби відчув віроломство в моїх думках, і тепер могутні сили накочуються на борт «Саад». Мене кидає вперед, вдаряюся об борт.

Я мало не падаю у воду. Затамувавши подих, вдивляюся в тихий океан унизу. Після такого сильного поштовху мала б бути видна хвиля чи бульбашки. Але видно лише тінь.

Кліпаю.

Ледь помітна в навислій темряві, вона напівприхована водою, та міцно тримається за «Саад». Примруживши очі, я перехилиюся через борт, намагаючись її розгледіти.

З темряви виринає кістлява пазуриста кінцівка.

Тінь підіймається до мене неймовірно швидко, забігаючи по борту «Саад». Я відскакую саме вчасно — від удару монстра об палубу здригаються вітрила.

Його тіло обплітають кістяні гребені, що виступають зі шкіри, наче сірі смуги рубців. Кожен окремий плавець увінчується лезом, а величезний тулуб укритий незліченними складками, руки закінчуються чорними пазурами. Напівакула чи щось демонічніше.

Пожирач Плоті.

Падаю навколішки. А материне чудовисько реве. Враз опиняється біля мене, простягає слизьку долоню, щоб провести нею по моїй щоці.

— *Pórni mou*, — ричить тритон.

Не реауюю ані на слово «моя», ані на мерзенний тон — кігті монстра шкребуть мою шкіру. Побоювалася Пожирача Плоті, навіть буди сиреною, та зараз, коли я людина, він легко розірве мене.

Можливо, саме тому мати й відрядила його. Дивно, що Еліан і команда ще не наспіли. Невже не відчули тремтіння корабля? Я знову концентруюся на знайомій колисковій, що плине за вітром, змушуючи мої очі заплющуватися з кожним новим куплетом.

Пісня сирени.

— *Anthrópinos*, — гавкає Пожирач Плоті.

«Людина».

Слово клекоче глибоко в його горлі, розколуючись на друзки між кривими іклами. Тут усе вкупі — відраза, цікавість. Можливо, це його тішить, якщо тритони взагалі здатні відчувати щось схоже на радість. Пожирач Плоті хапає мене за підборіддя і притягує обличчя до свого так, що відчуваю запах крові в його диханні. Коли притискається липкими губами до моїх, непорушно стою, стуливши зуби, та за кілька секунд його плоть торкається мого язика. По роту розповзається смак гнилі.

Пожирач відривається від мене і плюється. Він змахує в повітрі своїм акулячим хвостом, демонструючи вкриті слиною ікла. Він відчуває смак моєї людяності так само, як я відчуваю у ньому демона. Його

реакцію супроводжує сміх, що лунає з океану, відбивається від «Саад» і напинає вітрила. Музика здіймається все вище, а моє серце завмирає.

Довгі щупальці матері з викарбуваними на них знайомими родовими татуваннями масляно перетікають через борт. Вістря її неймовірної корони здіймаються над головою і спадають на спину величною зачіскою. У руках правителька тримає тризуб, в очах плюскотить безодня.

— Не бійся, люба. — Морська Володарка вишкірює ікла в усмішці.
— Матуся тут.

Підводжуся з колін і схиляюся, вдаючи поклон. Що пильніше вдивляюся у волокна дерева на підлозі, то дужче палаю, крізь одяг проступає піт, а всередині закипає гнів. Мені нестерпна сама думка про те, щоб поглянути на неї. З'явитися тут, на кораблі Еліана, після всього, що вона скоїла, — найважча з можливих образ.

Між нами западає мовчанка, і на мить я замислююся, яким же буде наступний звук: рев Пожирача Плоті, сміх матері чи безладний стук мого несамовитого серця?

Натомість чую власну пісню.

Нещодавня смертельна колискова гучнішає, і я різко смикаю головою, впізнаючи її і відступаючи. Музика повзе палубою, ніжними руками заколисує «Саад». Мелодія дурманить, як завжди, і навіть я ледь в змозі їй опиратися. Чути це — ніби загубитися у сновидінні, від котрого неможливо прокинутися, наче народжуєшся в уявному світі.

Немає жодного шансу, що заворожена піснею команда прокинеться від сну.

Мати притискає до грудей довгий палець, і її мушля мерехтить, співаючи моїм голосом. Я збентежена, а мати веселиться:

— Сувенір на згадку, — каже вона. — Поверну, коли досягнеш успіху.

— Ти прийшла катувати мене? — питаю, відчайдушно намагаючись позбутися жалю в погляді.

— Ні, — відповідає Морська Володарка. — Вирішила подивитися, як ведеться Загибелі Принців. — Вона нахиляє голову до плеча: — Серце хлопця сховане десь у твоєму потворному лахмітті?

Не дивно, що матері цікаво перевірити, чи виконую я її план. Правителька хоче покарати мене й підштовхнути в потрібному їй

напрямі, наче корабель Еліана, що рухається своїм курсом навіть коли капітан спить. Я — посудина моєї матері. Принаймні так їй здається.

— Все не просто, — відповідаю повільно.

— О, Ліро, — вона знімає з тризуба пасмо водоростей, — правительки не шукають виправдань. Це вчергове доводить, що тобі нею не стати.

— Я заслуговую на корону, — зауважую відчайдушно. — Мені не забракне сил, щоб вести наш рід.

— Ти слабка, — дорікає мати. — І завжди була слабкою. Поглянь на себе — вдягнена в людський одяг, охоплена людськими емоціями. Знаєш, що я бачу у твоїх очах, Ліро? Це не смерть, не темрява і навіть не злість. А сльози.

Ковтаю клубок у горлі.

— Не розумію, про що ти.

— Вираз обличчя, — відповідає вона. — Я бачу на ньому людське горе.

Дуже хочеться заперечити, та й сама відчуваю смуток, що збирається в моїх очах. Сиреною знала злість, але не жаль. Ніколи після того, як виймала серце Крістел, доки рука матері лежала на моєму плечі. Та розуміння того, що моя пісня розколює корабель Еліана, усвідомлення, що будь-якої миті мати проти моєї волі може обернути мене на зброю, раптом пронизує наче спис. І те, як байдуже дивиться Володарка, як сильно контрастує з тривогою, котру я відчувала, оглядаючи рани Кальї, чи з поглядом Кая, коли Мейв напала на Еліана, чи з поглядом Еліана, коли він витягав мене з океану, де мати лишила доньку тонути... Чому Морська Володарка вважає дбайливість лише слабкістю, тоді як це основа, на котрій гуртуються люди, котра об'єднує їх в одне ціле? Сім'я.

Пожирач Плоті гарчить, і моя мати торкається його щоки кігтем. Вона заспокоює монстра, повільно прорізаючи шкіру його обличчя, і тритон вдоволено сичить.

— Час спливає, Ліро, — каже вона, підносячи палець до губ. — Якщо невдовзі не принесеш мені серце принца, я заберу твоє.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Із дзеркала на мене дивиться незнайомка. У неї мої новонабуті риси піратки й людини — обличчя, яке Пожирач Плоті досі називає своїм. Суплюся, між бровами залягає допитлива риска. Стискаю губи і старанно розгладжую зморшку долонею.

Моя шкіра почервоніла на сонці, а волосся від солоного вітру стало жорсткішим. Ступаю крок до дзеркала й торкаюся його поверхні тонкими пальцями, часто кліпаючи і намагаючись прийняти цю версію себе. Ноги й ступні. Очі однакового кольору. І десь всередині б'ється людське серце, котре моя мати може забрати.

За спиною у дзеркалі бачу Еліана. Спершись на одвірок і схрестивши на грудях руки, він мовчки стоїть позад мене зі здивованим виразом обличчя. Ми дивимося один на одного у дзеркалі, доки мене не пронизує чудне, страшніше за жах відчуття.

Невдовзі прибудемо до Псемати, а звідти недалеко й до Пагосу. Потім — Захмарний шпиль, Друге око Кето, смерть Еліана. Кожен крок мого обману так щільно прилягає до іншого, що варто б підготуватися.

Та я не готова. Усі, кого я зраджу, занадто близько. Мати стежить за мною, а отже, здатна викрити мій план. Дивно, що вона не вловила його запах на моїй шкірі раніше чи не почула, як швидко стукотить моє людське серце. А є ще Еліан за спиною, котрий, замість того щоб простромити мене наскрізь, дав клинок у руки. Притаманне йому милосердя і відданість, на яку він заслужив, — це те, що мати скоро знищить у мені, адже, на її думку, милосердя не може бути вибором, а відданість завжди завойовують. Та емоції, що, за словами матері, ослаблюють мене, роблять його сильним. Еліан воїн і повна моя протилежність, окрім хіба що несамовитості. Але ми все одно схожі.

Принц у віддзеркаленні витріщається далі. Насуплюю брови, коли усвідомлюю, що стою до нього спиною. Я ніколи не ставала спиною до матері.

— Що? — питаю, повертаючись до нього.

— Намилувалася собою?

— Аж ніяк, — кажу чисту правду, радо відвертаючись від своїх думок.

— Ми скоро пристанемо до Псемати. Спробуй пригадати наші уроки.

Ніби таке забувається. Він хоче, щоб я збрехала; брехня для мене — звична річ, а не те, над чим слід замислюватися.

— Якщо Псемата така небезпечна, — питаю врешті, — для чого ми тут зупинятимемося?

— Бо нам треба дещо дістати.

— Щось украсти? — скептично дивлюся на Еліана.

— Саме так, — відповідає він. — Ти гарна учениця.

Я піднімаюся з ним на головну палубу, де вже зібралася команда. Кай вкладає свою шаблю у перекинуту через плече перев'язь і засовує під плаща пістолет.

Замість того щоб підійти до друга, Еліан залишається поряд зі мною, уникаючи його погляду. Кай теж не пробує наблизитися, раптом дуже заклопотавшись своїм коміром.

— Здавалося б, у землях брехні мають поблажливіше ставитися до крадіжок, — каже Мадрид. — Але ні.

Кидаю на Еліана в'їдливий погляд:

— Ти вкрав щось минулого разу і тепер хочеш повторити?

— Чому гадаєш, ніби я почав перший?

У його голосі чути обурення, але мене не надуриш. Зводжу очі догори, демонструючи це, і Еліан зітхає:

— Слухай, — каже він, — має значення лише те, що «Саад» тут не раді.

— «Саад», — перепитую я, — чи тобі?

— Ніби це важливо.

— Певно, що ні. — кручу в пальцях мушлю. — Ви однаково темні.

Еліан сміється. Гучно, рівно, а іронії в його сміху не менше, ніж у моєму зауваженні.

— Що ж, — говорить він, — часу навчати тебе бути кумедною в нас усе одно нема.

Уся Псемата сіра, якогось особливого відтінку. Тут є кольори, але вони немовби вкриті моторошною чорною плівкою. Ніби ледь помітна хмара оповила землю тінню та пилом. Схоже на спроби подивитися крізь темну воду океану в сутінках. Або глянути в зіниці моєї матері. Непереборна імла.

Я тру очі, і, коли гострота зору повертається, світ здається темнішим, ніж був до цього. Що сильніше прагну позбутися пільми, то глибшою вона стає. Не дивно, що ця земля — земля брехні та облуди, навіть повітря тут сіре й похмуре, наче докори сумління людей, котрі ним дихають.

Ми блукаємо вулицями, вдихаючи вологе повітря та уникаючи поглядів і звичного шуму, який залюбки створюють команда й Еліан. Моряки рухаються, наче привиди, плинуть, а не ідуть. Ковзають кам'яною бруківкою. Я намагаюсь устигнути за ними, хай не так елегантно, але принаймні непомітно.

Коли ми проходимо через площу, щільніше натягую капелюха на голову, чудово усвідомлюючи всю безглуздість своїх дій: адже людей, здатних упізнати мене, серед живих немає. З усіх нас я найдужче схожа на примару. І все ж лякаюся стуку власного серця, коли чийсь погляд довше, ніж варто, затримується на нашій групі. Позирую на Еліана — його обличчя спокійне й байдуже, але очі не мертві. У них мерехтить темна насолода. Саме вона, розумію я, вабить команду не менше за океан. Пірати тішаються не лише своєю сумнозвісністю, а й невловністю.

Ми звертаємо в підвороття, де вже чекає чоловік у довгому чорному плащі з білим пласким коміром. Вкритою персями рукою він спирається на ціпок такого само пісочного кольору, як і його волосся.

Еліан усміхається і, коли незнайомець не усміхається у відповідь, показує гаманець з грошима. Провідник шкірить зуби й притискає долоню до сірої цегляної стіни. Стіна, наче завіса, відсувається вбік.

Чоловік подає Еліану невеличкий ключ і жестом пропонує йти досередини. Коли заходимо, стіна за спинами зачиняється, лишаючи нас у темряві. Крізь кам'яну кладку просочується повітря, від чого тріпоче світло смолоскипа. Інстинктивно стискаю пальцями мушлю. Тут занадто тісно, це найменше приміщення, де мені довелося побувати. Навіть кришталева клітка тепер видається зручною.

— Що воно? — питаю я.

Еліан озирається через плече:

— Сходи, — каже він і починає підійматися.

Не намагаюся відповісти дотепом, бережу дихання. Зважаючи на нескінченну спіраль угорі, підозрюю, що воно мені знадобиться. Невже сходження на Захмарний шпиль Пагосу буде ще важчим?

Мовчки йду, думаючи, чи ми дістанемося мети, перш ніж мої ноги відмовлять.

Еліан зупиняється, у темряві перед нами постають великі дубові двері.

— Як драматично, — жартую, стаючи поряд із ним. — По той бік є хтось, здатний нас убити?

— Відколи це ти зробилася однією з нас? — питає Кай, Мадрид штурхає його під ребра, він щось бурчить, а потім каже: — Добре. Чекаю, коли ти покладеш за мене життя, подруго.

І цього разу вже я роздумую, чи не зіштовхнути його зі сходів.

Еліан виймає ключ і вставляє його в старий замок. Коли двері прочиняються, чекаю на запах пилу, гниття і розпаду. Та замість цього мене заливає світло. Воно розганяє сірість і відбивається в десятках круглих ламп, що палають насиченим жовтим світлом.

Кімната велика і досить зручна для прихованого горища, з рядом дверей, котрі ведуть до окремих кімнат. У центрі низько висить люстра, торкаючись підлоги нитками намистин.

— Такого я не чекала, — вимовляю, приголомшена неочікуваними розкошами.

Еліан іде вглиб кімнати.

— Як ти любиш нагадувати, я принц, — каже він. — Коли королівська особа не хоче бути знайденою, тут її ніколи не знайдуть.

— Саме тому й обираємо це місце, — Кай падає в обтягнуте плисом м'яке крісло біля дальньої стіни. — Рому, на жаль, немає, але чорт мене бери, якщо ліжка незручні.

— Ніби ти збираєшся на них спати, — всміхається Мадрид. — Ліжок вистачить лише половині з нас, пам'ятаєш? І тепер твоя черга спати на підлозі.

— Можемо лягти разом. Багато жінок ладні на вбивство, аби опинитися зі мною в ліжку.

Мадрид наїжачується й різко каже:

— Ліжка односпальні.

Нітрохи не розчарований Кай кладе їй руку на коліно:

— Пропоную підкинути монетку.

Мадрид відштовхує його руку.

— Герб — я виграла, копійка — ти, придурку.

— Нехай на підлозі спить Торік, — пропонує Кай, знову влаштовуючись у кріслі. — Він завжди бурчить, ніби комфортні умови небезпечні тим, що уявляєш себе вдома.

Торік кидає на нього косий погляд:

— Я достатньо знаю про ножі, щоб загнати їх куди сонце не світить, якщо не припнеш язика.

Кай самовдоволено усміхається:

— Негоже, коли такий, як я, спить на підлозі. Я майже аристократ.

Фраза не справляє на Торіка жодного враження, він байдуже дивиться на Кая:

— Ти і є аристократ.

Переводжу погляд на застиглого поряд зі мною Еліана. Він не кпить з команди, не усміхається, коли вони весело дуркують, — і це незвично. Натомість тре рукою шию, ніби не знаючи, що робити замість усмішки.

— То наступним кроком буде переховування тут? — питаю.

— Наступний крок — придумати, як забрати артефакт, не видавши себе, — відповідає Еліан.

— Поцупити, — поправляю я. — Як ви збираєтеся поцупити стародавній артефакт.

— Крадіжка — не крадіжка, коли крадеш викрадене. — Еліан скидає камзол і лишає його на столі. — Намисто належить пагоським правителям. Я багато що віддав за мапу з гірськими тропами, але без нього все втратить сенс. Вона сказала, ніби намисто — ключ до прихованого шатра.

— Вона, — повторюю я. — Про кого ти?

— Про принцесу Пагосу, — відповідає Еліан.

Він швидко зиркає на Кая, і той відповідає йому дивним поглядом. Кай прокашлюється.

— Хочеш сказати, вона виміняла сімейну таємницю на прикрасу? — глузливо питаю я. — Як банально.

Еліан зводить брову.

— Пригадую, — говорить самовдоволено, — як ти мало не наклала життям за свою.

— Спочатку була ладна пожертвувати твоїм, — кажу я.

Значно пізніше, коли решта команди засинає, ми з Еліаном сидимо разом, змовляючись у найбільш жахливий спосіб, розписуємо кожну деталь плану, починаючи зі способу отримати фамільне намисто принцеси й закінчуючи тим, щоб не дістати кулю в серце. Ключові моменти, які я жадаю прояснити.

Скоро крізь невеличке кругле вікно, сховане в арці під стелею над нашими головами, проллється сонце. Свічки ледь жевріють, і від їхніх слабких відблисків утворюються навколо нас розмиті тіні. У повітрі повисає запах світанку, і разом з ним з вулиці просочується сірість.

— Я й досі не усвідомила, звідки ти знаєш, що намисто в цих піратів, — кажу я.

— Ксапрарці відомі крадіжками в королівських родин, — пояснює Еліан, граючись із паличкою лакриці. — Коли десь зникла фамільна цінність, будь певна, вона з'явиться в Талліса Райкрофта і його піратської шайки.

— Припустімо, але чому вони його давно не продали? Який сенс тримати намисто в себе?

— Ти вважаєш, Райкрофт краде, бо не має копійки на прожиття? — питає Еліан. — Можливо, колись так і було, та зараз він робить це, просто щоб довести, що може. Таке намисто — престиж. Для нього воно не цінність, а трофей. Черговий доказ майстерності.

— Коли він такий умілий, — кажу я, — як же ти плануєш його обікрасти? Гадаю, чужу руку у своїй кишені він точно помітить.

— Відвернення уваги. — Еліан відкушує шматочок лакричної палички. — Вони будуть дивитися туди, — він театральнo змахує рукою, — а я красти́му тут, — він, явно задоволений, вказує на мене другою рукою. — Якщо тільки ти зможеш вдати невинність і не викликати підозру.

— А раптом не спрацює?

— Маю План Б. — Еліан, красуючись, дістає з кишені невеличку пляшечку. — Не такий підступний, але не менш віроломний.

— Отрута, — розмірковую, — приберігав для майбутньої дружини?

— Не смертельна, — відповідає Еліан, як на вбивцю, занадто ображений. — І ні. Хіба що для тебе. Одружимо́сь?

— Коли б я була твоєю дружиною, я б її випила.

— Ха! — Він відкидає голову і ховає пляшечку назад у кишеню. — На щастя, це не те, чим слід перейматися.

— Бо ти заручений?

Він вагається.

— Звідки знаєш?

— Ти принц, — відповідаю я. — Саме це роблять принци. Одружуються заради влади.

Згадую Пожирача Плоті й розповідь матері, що для продовження нашого роду обрала найкращого воїна. Згадую помаранчеву кров у кутиках його рота, коли розглядав мене з хіттю й удаваною байдужістю.

А минулої ночі на «Саад», попри моє людське тіло, назвав своєю. Згадка тривогою стискається в мені.

— Тільки не я, — відповідає Еліан. — І одружуся не заради влади.

— А заради чого?

— Жертви.

Еліан говорить упевнено. Наче все вже вирішено, він змирився з цим фактом і зовсім не гордий ним. Сковтує так гучно, що лякає мене, і я соваюся, заражена його занепокоєнням.

Принц опускає очі долу, ніби його розсекретили чи він сам розкрився і шкодує. Хай там як, тепер я ніяково мовчу... І щось у цьому моменті видається таким особистим — занадто особистим, — що безуспішно намагаюся знайти, чим би заповнити тишу.

— Твоя правда, — кажу врешті, силкуючись приховати печаль у голосі, — життя поряд із тобою було б жертвою.

— Хм-м? — Очі Еліана знову сяють, і він усміхається, стираючи ті моменти свого минулого, які не хоче пам'ятати. Ніби й не було останніх секунд. Питає легко: — І що б ти втратила?

— Якби одружилася з тобою? — Щоб бути вищою, підводжуся і притлумлюю незрозуміле почуття в грудях. — Гадаю, клепку.

Розвертаюся, і відлуння його сміху переслідує мене аж до дверей кімнати. Та навіть ця заразлива мелодія не дає змоги забути вираз його обличчя після моєї згадки про шлюб. І мене охоплює недоречна цікавість.

На думку спадають усілякі злі припущення, та я знаю: найвірогідніше з них — узгоджений союз за наказом короля Мідасу заради поєднання його королівства з іншим.

Можливо, непотрібний й небажаний тягар принца та зобов'язання перед королівством важкі для Еліана. Це я розумію. Ще одна наша спільна риса, і треба бути сліпою, щоб цього не помічати. У глибині душі — коли припустити, що в мене є душа, — ми з Еліаном не такі вже й різні. Наші королівства накладають на нас ролі, які не хочемо грати. На нього — необхідність бути прикутим до однієї землі й одного життя. На мене — кривавий спадок матері.

І океан, котрий кличе нас обох. Піснею свободи й жаги.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Я навчився красти ще в шістнадцять, коли майже рік провів на північному острові Клефтесу. Усе навколо було новим, і це видавалося єдиним, чим я міг зайнятися, аби не благати всіх поділитися своїми історіями. Історії та вміння — ось і все, що в них було. І я хотів усього. Мою команду тоді заледве можна було назвати командою, а самого мене — чоловіком, не те що піратом. Торіка я завербував після Кая, і з його появою батько наполог, щоб у мене був корабель. Тоді як я хотів мати щось більше схоже на зброю, ніж на корабель.

Я заслужив на відданість Торіка в його рідній країні — Антракасі, де шахти ведуть глибоко під землю, а вугіллям, наче піснею, пахне вітер. Попри те що хлопець чудово давав раду пістолету і ще краще — мечу, навіть йому було не до снаги вбити сирену. А з часом і я зрозумів, що нічим від нього не відрізняюся. Мені слід було ставати спритнішим.

Клефтес — батьківщина крадіїв і привидів. Чоловіків і жінок тут продають, наче худобу, вирощуючи з них демонів та вбивць — усіх, кого забажає їхній хазяїн. Жертви підвладні примхам работорговців, котрі скоріше продадуть власних громадян, аніж втратять прибуток. Навчені бути такими само смертельно небезпечними, як і непомітними, здатні невидимками прослизнути крізь ніч і зробити те, що не вдасться при світлі дня.

Я хотів навчитися в них усього, і тоді, коли на мої плечі таки накинуть королівську мантию, повернутися сюди і завдати їм такого самого болю, як вони завдали світу. Сирени не є моїм єдиним ворогом. Люди бувають не менш страхітливі, і завжди дивуюся, чому батько не об'єднався з іншими королівствами й не оголосив війну Клефтесу. Який сенс у мирних угодах, якщо країни не можуть жити мирно?

Звісно, Мадрид усе змінила. Коли я знайшов її, мандруючи Клефтесом, вона була вкрита татуюваннями й кров'ю від стількох ран, що складно було навіть побачити обличчя, — тоді я зрозумів: є невинуваті речі. У нашому світі, котрий так легко породжує вбивць, найкраще, що можна зробити, — це перетягнути їх на свій бік. Убивця не спроможний відмінити смерть, але здатен знайти нову жертву. Завдати зовсім іншого болю.

...Спостерігаю, як команда «Ксапрар» готує корабель до відплиття. Вони, клефтеські крадії, відомі тим, що пробираються до королівств і зникають з найдорожчими коштовностями. Майстри маскування викрали безліч фамільних цінностей монархів. Крадії могли стати легендою, коли б їх не ганьбили правительські династії. Було б легко оголосити нагороду за їхні голови, але ніхто не наслідиться чіпати злодіїв. Переслідувати когось із ксапрарців — усе одно що переслідувати когось із «Саад». Самогубство. До того ж ксапрарці вправні у викраденні не лише в королів, але й для королів. Наймані злодюжки, яким не здатна протистояти більшість сімей через те, що їхні послуги можуть колись знадобитися.

На щастя, мені цей страх невідомий.

Талліс Райкрофт сидить біля велетенських докових сходинок. Він безсоромно перераховує здобич з майстерністю, яку набуваєш лише з роками неробства і грабунків.

Я не дослухаюся до пліток, котрі течуть світом, наче сіль крізь пальці, та Райкрофт має дещо, що завжди дратувало мене. Він володіє невільничим судном на північному острові. Я не певен, яким саме, і розумію: це точно не те судно, з якого врятувалася Мадрид. Та немає жодного члена моєї команди, хто б не наїжачувався, чуючи ім'я Райкрофта. Звісно, політика понад усе й оголошувати війну «Ксапрар» поки не варто.

Дивлюся на Мадрид і Кая, котрі ховаються в чагарниках за мною. Кай відповідає запитальним поглядом, а Мадрид не кліпаючи дивиться на Райкрофта. Вона не збирається випустити його з поля зору, завжди пильнує, коли має справу зі своїми співвітчизниками. Кай напросився до неї в пару, щоб за потреби стримати.

Торік і більша частина команди зайняли схил на протилежному боці дороги, щоб, раптом щось піде не так, підтримати нас вогнем.

Райкрофт міг би щось запідозрити, якби ми з друзями наблизилися до нього десь неподалік таверни. Мені доведеться виявити обережність і розум, на щастя, цього добра маю завжди вдосталь.

Обертаюся до Ліри. Вона немов намальована, з темно-рудим волоссям, що опрацьовує поцятковане зорями-веснянками личко, на якому написана повна нездатність сидіти тихо. Не кажучи вже про те, що в неї в голові. Ліра добре береже секрети, але за жодних обставин не згодна на спокій. Я вмію прикидатися, але в очах дівчини для цього забагато вогню. Деякі люди сяють так яскраво, що притишити їхнє полум'я неможливо. На щастя, саме це мені зараз і потрібно.

Коли капітан «Саад» наблизиться до іншого піратського корабля з ватагою мисливців на сирен, це закінчиться смертовбивством, але якщо принц Еліан Мідаський, зарозумілий сучий син, прогуляється доками під руку зі своєю новою пасією, занадто зухвалою, щоб бути шпигункою... Це може спрацювати. А раптом Райкрофт розслабиться та пустить нас на борт свого корабля. А коли опинимось там, єдине важливе — це підтвердження Ліри, що об'єкт наших пошуків у нього.

— Якщо готова, — кажу їй я, — даю змогу ризикнути заради мене життям.

Вона задирає підборіддя. Це трохи нагадує поведінку придворних дам.

Ліра схожа на людину, котра все життя чинила по-своєму. Я розумію це, бо й сам такий. І, хоча намагаюся приховати, точно знаю, що в дівчині це є — привілейованість. Упертість, якої ніколи не позбутися.

Загублена дівчинка-сирітка мала б зовсім інший вираз обличчя.

Щойно беру за руку Ліру і ступаю кілька кроків до корабля Райкрофта, аж Кай хапає мене за сорочку. Зрозуміло без слів: у цьому поході до Райкрофта він хоче бути поряд. Правда, із ним я почувався б спокійніше. Та річ у тім, що хай яким красунчиком вважає себе Кай, гадаю, Райкрофт таке захоплення не поділятиме, а мені зараз потрібен непримітний напарник, а не пірат-захисник.

— Просто вір мені, — кажу йому.

— Я не вірю їй.

Ліра сміється так, ніби турбота про мою безпеку — найсмішніше, що вона чула за день.

— Обережніше, — каже вона. — Раптом домовлюся з «Ксаппар» і скористаюся трьома днями тренувань із шаблею, щоб ударити тебе у спину.

— Ніби ти проміняєш розкоші «Саад» на іржаву бляшанку Райкрофта, — іронізую, вказуючи на корабель ворогів.

Насправді судно непогане, та йому далеко до смертельної краси «Саад». Корпус із червоного дерева та попелясті вітрила цілком суголосні пограбуванням, а ось для полювання на Загибель Принців та її матір Морську Володарку чи для того, щоб нести принца, чиє серце не б'ється, а гуркоче, наче океанські хвилі... цей корабель не придатний.

— Не бачу жодної різниці, — відповідає Ліра. — Пофарбуй дерево в темніший колір, дай капітану більше золота на плечі, і я не помічу різниці.

Ображено витріщаюся, а Ліра лише всміхається.

— І ще, — каже вона, сяючи блакитними очима, — коли хочеш, щоб цей мерзотник повірив, ніби ми пара, — в її голосі чути безсовісну недовіру, — скинь цього дурнуватого капелюха.

— Аби ти знала, — кажу я, коли ми виходимо з-за чагарників і наближаємося до мого конкурента, — раптом нас упіймають, я нізачо не ризикуватиму собою заради тебе.

Райкрофт помічає нас тієї ж миті, як виринаємо з темряви під безжальне світло зоряного неба. Злодій мовчить, доки ми наближаємося, і не змінює своєї розслабленої пози на сходнях корабля. Та він стовідсотково помітив. Райкрофт і далі перелічує свої скарби, але його рухи стають більш точними. І лише коли ми опиняємося поряд, він обдаровує нас нищівним поглядом і золотозубою посмішкою.

Чесно кажучи, Талліс Райкрофт далеко не красень. Навіть риси обличчя ніби вкрадені й належать не йому. Очі — як темні колодязі в попелястій шкірі, світло-коричневі губи — тонкі й завжди викривлені в схованій у рідких вусах посмішці... Темно-брунатний тюрбан обхоплює голову, і з нього краплинами звішуються на обличчя й шию великі золоті та срібні підвіси. Пірат зводить на мене погляд і облизує губи.

— А де твій сторожовий пес? — питає він рипучою клефтеською.

— Який саме? — відповідаю на мідасані, не даючи йому можливості насолодитися й почути, як я розмовляю мовою крадіїв та работорговців.

Райкрофт підводиться і спирається плечем на канат від сходнів.

— Коли ти тут, то поряд і Кай з тією татуйованою шльондрою. Дай вгадаю — вона зараз тримає мене на мушці? І недолугий принц наважиться мене вбити?

Я вдаю подив.

— Це параноя, — кажу, — тут лише я та моя подруга, до того ж неозброєні. Ти ж не боїшся одного недолугого принца, еге ж?

Райкрофт мружить очі й адресує Лірі зухвалу усмішку:

— Оця?

І, хоча я певен, що вона не знає його мови (мало хто за межами Клефтесу знає), обличчя дівчини кривиться у відразі.

— Не сторожовий пес, — кажу я йому.

— Правда? — він переходить на мідасан і усміхається, наче бродячий кіт. — Як на мене, схожа на суку.

Зарозуміло усміхаюся.

— Ти чарівний, як завжди. — Ліниво обіймаю Ліру за талію. Вона наїжачується, а потім розслабляється й дає себе притягнути. — І це після того, як ми з подругою прийшли помилуватися твоїм кораблем.

— Помилуватися, — повторює Райкрофт, — чи вкрати?

— Цілий корабель? — Дарую йому свою найуїдливішу посмішку. — Приємно чути, що ти про мене такої високої думки. — Я обертаюся до Ліри. — Як гадаєш, влізе до твоєї сумочки?

— Можливо, — каже вона. — Не бачу тут нічого великого.

Вона багатозначно дивиться на Райкрофта, і я кашляю, прикриваючи рота долонею, щоб приховати сміх.

— Добре, — огризається Райкрофт, — вважай, що підловила мене. — Він розкриває обійми у небезпечному запрошенні, звільняючи прохід до корабля за спиною. — Можете зійти на борт. Поговоримо за гідним короля ромом.

Це укол. Двогострим мечем. Щоб ткнути мене в те, ким я ще не став, і висміяти те, ким стану. Не пірат, вічний принц.

Я приймаю запрошення Райкрофта коротким кивком і захисним жестом обіймаю Ліру за талію.

Всі мої інстинкти на межі — вимагають іти за ним, а не перед. Пильнувати його руки й очі. А ще стежити за двома з половиною десятками людей, що не спускають із нас ока, коли ми сідаємо за стіл на палубі. Ні на мить не забувати: Райкрофт бажає мені смерті. І обов'язково спробує втілити мрію після того, як викраду пагоське намисто.

Господар пригощає нас мідаським ромом, що геть не бентежило б мене, якби цей ром не був з королівського льоху. Пляшка з дутого скла, вигнута як наш герб, з надрукованими рідким золотом деталями. Золотий пил є і в самому напої, він сяє у склянці. Не знаю, коли Райкрофт її вкрав чи навіщо, — бо просто міг, бо хотів, щоб я знав, що він може, — але мої руки під столом стискаються в кулаки.

Боги, нехай палець Мадрид затремтить на гачку!

— Як вам на смак? — питає Райкрофт.

Ліра підносить келих до губ і вдихає аромат. Не знаю, чи вона винюхе так отруту, чи справді хоче насолодитися напоєм, та заплющує очі й чекає кілька секунд, перш ніж відпити. На її губах залишається крапля крові — дівчина порізалася золотом, що танцює всередині пляшки.

Ліра облизується — і мої кулаки розтискаються, а злість тане. Усе, що вона робить, — чуттєве, грає свою роль максимально добре. Чи, можливо, їй навіть не треба грати і вона просто насолоджується хтивим поглядом Райкрофта, що стежить за нею, кусаючи губи.

— Воно неймовірно прекрасне, — каже Ліра геть незнайомим голосом.

— Чудово. — Усмішкою Райкрофта можна різати сталь. — Мені не хотілося б лишати тебе невдоволеною.

— О, не хвилюйся про це, — відповідає Ліра. — Не зараз, коли я в такому чудовому товаристві.

Очі Райкрофта спалахують ненаситною хіттю. Він підморгує їй і потім обертається до мене:

— То ти скажеш, навіщо завітав сюди? Чи ми й далі гратимемо в цю гру?

Припиняти гру ніхто не збирався. Треба накрутити його і дати підозрілості зробити свою справу. Нехай вважає, ніби я задумав щось лихе, доки Ліра грає на його емоції, мліючи після кожного безглузлого

слова Райкрофта. Нехай думає, що йому необхідно стежити за кожним моїм рухом, і нишпорить доками в пошуках моїх людей. Нехай стежить за ким завгодно, крім незвично скромної Ліри. За нешкідливою рукою, якою я вимахую перед ним, вдаючи принцателепня.

— Власне, — кажу, крутячи келих з ромом, — у мене є до тебе справа.

Райкрофт відкидається назад і кладе на стіл ноги.

— То ділися, — каже він. — Якщо хочеш торгувати, можемо дійти згоди.

Він вказує очами на Ліру, а вона холодно всміхається. Не думав, що може здаватися сором'язливою, та здається, я недооцінив її хист до обману. Дівчина так переконливо накручує на палець прядку волосся, що не відразу помічаю її стиснутий під столом кулак. Обличчя Ліри лишається ясным.

— З мідаської королівської скарбниці щез амулет із золотого сапфіру, — кажу врешті, пригадуючи брехню, яку ми повторювали. — Я сподівався, тобі щось відомо.

Холодне обличчя Райкрофта задоволено сяє. Він закидає руки за голову і здається щасливим:

— То ти прийшов мене звинуватити?

— Амулет дорогий мені, — відповідаю я. — Якби він раптово знайшовся, чи коли б ти міг поділитися інформацією про нього, її вважали б дуже цінною. Безцінною навіть.

Майже бачу, як Райкрофт розмислює, що краще — вдати, ніби моя річ у нього, і насолодитися блаґаннями чи запропонувати допомогу в пошуках за нечувану ціну.

— У мене його нема, — каже мені Райкрофт, сунучи просто в пастку, — Та, звісно, чув дещо...

«Брехня, — думаю я. — Брешеш, наче собака».

— Можливо, навіть знаю де шукати.

Я ковтаю усмішку і вдаю зацікавленість, ніби вірю, що він здатен віднайти уявну мідаську реліквію:

— Що ти хочеш за інформацію?

— Час, — відповідає він, — щоб перевірити, чи мої джерела не брешуть. — Насправді час потрібен йому, щоб зібрати інформацію. —

А ще мені подобається твій корабель.

Я знав, до цього дійде. На кожен непередбачуваний крок Райкрофта знайдеться сотня, які можна прорахувати. Найкращий спосіб змусити принца страждати — відібрати його улюблену іграшку.

На моєму обличчі роздратування:

— Ніколи.

— Твій корабель чи амулет, — безапеляційно говорить Райкрофт. — Обирай.

— А звідки мені знати, що він не в тебе? — Мій спалах злості вивірений ідеально. — Я не платитиму, щоб повернути вкрадене.

Через наклеп очі Райкрофта темніють:

— Кажу ж, у мене його немає.

— Я не вірю тобі на слово.

— То що, може, відвести тебе до трюму й дозволити запустити твої підлотні руки у мої скарби? — питає він.

Саме цього я і прагну. Роздивитися його здобич і впевнитися, що намисто Сакури там. Це взагалі єдина причина, з якої ми домовилися про прохід на цей корабель.

— Коли розраховуєш на це, — каже Райкрофт, — ти ще дурніший, ніж мені здавалося.

— Чудово, — роздратовано й нетерпляче вибухаю я, вдаючи з себе саме того, ким він мене вважає. Зневажливо змахую рукою в бік Ліри: — Нехай вона гляне. Мені байдуже, та доки один з нас не продивиться ваші приховані скарби, можеш лишити свій корабель собі й спостерігати, як «Саад» іде на захід без тебе.

Звісно, від самого початку йти мала Ліра. Я знав, що в капітана «Саад» нема жодного шансу пробратися до трюму зі скарбами. Але дозволити привабливій дівчині мідаського принца один швидкий погляд? Можливо.

— Вона? — повторює Райкрофт зі зміїною усмішкою. — Як знає, що шукати?

— Це золотий сапфір, — відповідаю зверхньо. — Вона не ідіотка.

Ліра штовхає мене ногою під столом. До Райкрофта наближається одна з тіней, і цей моряк обертається до дівчини, даруючи Лірі диявольську усмішку. Новоприбулий старший за мене, з потемнілою від сонця шкірою, і він когось неймовірно нагадує. На поясі його

висить тесак, а у розтягнутих мочках вух — великі кільця. Він нахилиється, щоб прошепотіти щось на вухо Райкрофту, відкидаючи вбік довгий оксамитовий плащ.

Я виструнчуюся, зрозумівши, де раніше його бачив. Незнайомець із «Золотого гусака». Той, хто підштовхнув мене до пошуків і розповів про кристал.

Він — людина Райкрофта.

— Маю для тебе нову пропозицію, — каже Райкрофт, шкірячи зуби. — Тепер, коли мої люди оточили твою команду, як щодо того, щоб бути трохи чеснішими? Саадівці непогано маскуються, та вони не ксапрарці. Ми скрутили всіх. І твої прихвостні помруть, коли не розповіси в подробицях, як збираєшся дістати кристал Кето.

Я навіть не кліпаю:

— Ніколи про нього не чув.

— Кого мені вбити, щоб освіжити твою пам'ять? — Райкрофт ковзає пальцем по обідку келиха. — Татуйовану сучку з рушницею? Чи, може, я виріжу велетню нову усмішку? Обирай людину, а я — частину тіла.

Зводжу брову:

— Приголомшливо.

— Люблю приголомшувати, — говорить він. — Як щодо голови Кая на тарілі?

— А як щодо твоєї смерті, перш ніж твоя команда змигне оком?

Райкрофт глузливо всміхається.

— І що тоді буде з твоїми друзями? — Він жестом кличе одного з ксапрарців, який підливає йому рому.

— То вколошкаєш мене в обмін на їхні життя? — питаю холодно.

Райкрофт відкидає голову:

— І хто тепер переграє? Я не збираюся розпочинати війну з твоїм татусем. — Він змахує рукою. — Просто скажи те, що хочу знати.

— А з якого це дива ти зацікавився кристалом?

Райкрофт розвалюється на стільці, ліниво шкірячи зуби.

— Я давно його хочу. Пірати люблять шукати скарби, особливо невловні. Та ви й самі це знаєте, ваша величносте. — Райкрофт кладе руку на спинку крісла поряд з моїм. Я поцупив пагоське намисто, щойно дізнався, ніби воно є ключем, — каже він.

— І звідки така інформація?

Навряд чи він легко отримав відомості, за які я заплатив своєю країною і заклав душу.

— Я найманець, — каже Райкрофт. — А пагосці завжди шукають когось, хто зробив би брудну роботу. За кілька років після виконаної роботи мені довелося перекинутися словом з їхнім принцом. Ти здивувався б, як розв'язався його язик після кількох бокалів віскі та кількох ніжностей.

Я видихаю. Райкрофт удав зваблення, скористався казна-звідки взятою чарівністю, а я поставив на кін країну. Йому нічого втрачати, тож він нічого і не пропонував. А в мене було королівство, і я запропонував його. Так захопився місією, що перестав думати. Жалюгідно. Почуваюся жалюгідним.

— Чому ти хочеш убити Морську Володарку? — питаю зацікавлено. — Ти геть не схожий на героя.

Райкрофт розправляє плечі.

— Я й гроша ламаного не дам за твою війну зі спрутосукою, — відповідає він. — Тривалість її життя цікавить мене не більше за твою.

— Тоді чому?

В очах Райкрофта спалахує жадоба.

— Усі сили океану, — каже він. — Якщо отримаю кристал, мені буде підвладна найстаріша у світі магія. — Він відсorbує ром і гучно стукає келихом по столу. — А якщо Морська Володарка завдасть прикросців, поставлю її та її маленьких сучок на місце.

Губи Ліри кривляться в усмішці:

— Ти справді так вважаєш?

— Це факт, — упевнений він. — Нехай лише прийдуть по мене.

Ліра стискає свою сукню, і, коли намагається піднятися, я кладу руку на її коліно. Нас замало, щоб починати бійку.

— Навіщо ці загадки? — питаю в пірата. — Чому ти втягнув у це мене?

— Я ж не ідіот, — каже Райкрофт, хоча я б заклався на протилежне. — Ще ніхто не повертався з цієї вершини. Крижаний принц розповів про стародавнє намисто, якого не бачили вже кілька поколінь, але він не збирався видавати найцінніший секрет своєї сім'ї.

— І ти знав, що я зможу дістати цю інформацію.

— Ти принц Мідасу, — каже він. — Королі пов'язані, чи не так? Тобі можуть бути відомі чийсь брудні секрети. А якщо не відомі, то зможеш дізнатися.

І він не помилився. Я зумів дістатися до таємниць сім'ї Сакури саме так, як припускав Райкрофт, узяв секрети, на які не мав жодного права, для місії, котру запланував він. Усі мої розмови про капітанство, про те, що я не наївний принц і не потребую порад чи керівництва, скінчилися одним: я грав на руку Талліса Райкрофта і його веселі банди негідників.

— Тож ти хотів скористатися мною, щоб дізнатися про шлях на гору.

— Не тільки, — каже Райкрофт. — Ще мені потрібен прохід. Я не збираюся починати війну з Пагосом, порушивши їхній кордон, щоб видряпатись на ту гору. Вони дізнаються про моє сходження миттю і нападуть, щойно дістануся крижаного палацу. Пірат не зможе наблизитися до кристалу.

Ліра відкидається на крісло, і усвідомлення проступає на її обличчі одночасно з моїм:

— А принц може, — каже вона.

Райкрофт аплодує.

— Розумна дівчинка, — хвалить він, потім обертається до мене, широко розпростерши обійми. — Твої дипломатичні зв'язки стануть нам у пригоді, золотий хлопчику. Якщо мої припущення правильні, ти вже домовився з ними. Запропонував щось за вільний прохід. Разом з тобою я уникну наглядців і зможу обчистити те кляте місце. Доки вони допетрають, що робимо ми з командою, у моїх руках будуть усі сили океану.

— Чудовий план, — підсумовую я. — Одна проблемка: не збираюся тобі нічого розповідати, а мій розклад занадто щільний, щоб водити тебе по горах.

— Я й не чекав моментальної згоди, — каже Райкрофт. — Та тобі не доведеться вести мене, це ми забираємо тебе.

Кільце ксапратців навколо нас стискається.

— А відомості можна дістати з тебе і твоєї маленької подружки дорогою туди. Так би мовити, зекономимо час.

Я зло всміхаюся і дивлюся на Ліру. Вона кліпає, але не шоковано, а ніби обмірковуючи його пропозицію. Коли вона й налякана, то добре

це приховує.

Ліра піднімає келих зі стола повільно і впевнено:

— Просто для інформації, — каже вона, байдуже крутячи вино в руках. — Я не його подруга.

Перш ніж встигаю поглянути на Райкрофта, Ліра кидається вперед і виплескує золоту рідину просто йому в обличчя. Негідник скрикує нелюдським голосом, я підскакую і, доки пірат тримається за обличчя, по якому стікають золоті пилинки, встигаю витягнути кинджал.

— Ти, суко! — кричить він, сліпо хапаючись за палаш.

Ліра виймає з чобота невеликий кинджал, котрий засунула туди раніше, я притискаюся до неї спиною. Тіні Райкрофта оточують нас, і боковим зором я бачу: на юті збираються снайпери. Можу впоратися з десятком людей, та навіть я не куленепробивний. А Ліра, незважаючи на вогонь в її жилах, не нездоланна.

— Гадаєш, це було розумно? — Райкрофт витирає очі рукавом.

— Може, і ні, — відповідає Ліра. — Але точно весело.

— Весело? — Він ступає на крок ближче, і я майже бачу, як він парує злістю. — Я покажу тобі веселощі.

Вигинаюся й розвертаюся так, щоб прикрити собою Ліру і стати обличчям до Райкрофта.

— Не шкодуй за пролитим ромом, — кажу заспокійливо.

На якусь мить Райкрофт застигає, прикипівши до мене поглядом. Його губи вигинаються в усмішці, і він зморгує краплю крові з лівого ока.

— Тільки подумати, — каже він. — А я ще хотів лишити тобі твій найцінніший відросток, коли збирався катувати.

Він нападає, я відштовхую Ліру вбік і задкую. Ксаппарці розступаються, а потім оточують нас, наче стерв'ятники, ладні після вбивства очистити від м'яса кістки. Райкрофт опускає свій важкий палаш, його зустрічає мій кинджал, іскри засліплюють.

Б'ю пірата в коліно, і Райкрофт відсахується з шипінням, та за секунду нападає знову, розсікаючи і розрубаючи палашем повітря. Смертоносні удари. Відстрибую назад, і його клинок залишає на моїх грудях поріз.

Я занадто зосереджений на ньому, щоб звернути увагу на біль. Райкрофт здурів, якщо намагається мене вбити. Він напав не лише на

принца, але й на капітана. Пролиття королівської крові карається смертю, пролиття моєї... Моя команда вважає смерть занадто ласкавою.

Викидаю руку з кинджалом уперед, цілячи йому в живіт. Райкрофт ледь встигає ухилитися, а я відчуваю, як підвертається нога, і неелегантно встромляю клинок у його стегно. Лезо зупиняється, врізавшись у кістку. Без вагань він важко б'є по руків'ю, і клинок випадає з рани. Лезо виходить чистим, і на мить я лякаюся, що Райкрофт помітить потойбічне сяяння сталі, та пірат ледь дивиться на нього, коли відкидає подалі на палубу.

— І що тепер? — питає він. — Закінчилися хитрощі?

— Уб'єш неозброєного? — підманюю його пальцем.

— Гадаю, ми обидва знаємо, що ти завжди озброєний. І що вбивати тебе я буду набагато повільніше.

Він хитає головою, даючи знак комусь за моєю спиною. Ледь встигаю востаннє поглянути на Ліру і помітити попередження в її очах, а потім переді мною з'являється тінь. Запізно повертаю голову, і вона вибухає болем.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Облизую губи. Я прив'язана за руки до великої балки, а в протилежному кутку кімнати так само прив'язаний Еліан, що осів на підлогу.

Навіть відкинувши заюшену кров'ю голову на розтріскане дерево, має вигляд благородного принца. Уві сні його підборіддя задирається, а очі рухаються, ніби їх ось-ось розплющить, і це змушує щось стискатися в мене у грудях.

Він не отямлюється.

Його дихання уривчасте. Те, що взагалі дихає, — диво: я чула звук, з яким палиця опустилася на його голову. Підступний удар. Еліан перемагав. Ще кілька хвилин, навіть без свого улюбленого ножа, — і він вбив би Талліса Райкрофта. Якби мусив, то й голими руками. А я б допомогла.

Навіть якби могла співати, я б не витрачала свої сили на Талліса. Втопила б його так, щоб він усвідомлював, що тоне, не заспокоюючи його красою любові. В Еліана є армія, і слід було скористатися нею, щоб напасти на Райкрофта, та замість війни Еліан обрав шахрайство.

«Вийдемо чистенькими, — казав він. — Перш ніж хтось помітить нашу крадіжку».

На моїх руках кров Еліана. Це не схоже на «вийдемо чистенькими».

У морі русалки співають про людей. Виводять, наче дитячу колискову, пісню про загибель Кето, розповідаючи про людську сміливість. Як ті здобули перемогу над злом. Та я не бачила людської сміливості, доки не опинилася на кораблі Еліана. Мої чари діяли на найсильніших, а ті, кого не зваблювала, були занадто налякані, щоб протистояти. Еліан інший. У ньому є відвага чи необачність, котра під неї маскується. А також милосердя. Милосердя навіть до створінь

типу Мейв, чиє життя забрав лише тому, що не мав вибору. Він не насолоджувався цим, просто хотів, щоб усе скінчилося. Як я, коли вбивала принца Калокері. І Крістел.

Цікаво, якою вбивцею я була б, виріши серед людей? Милосердною і не охочою до кровопролиття? Чи, можливо, мені взагалі не довелося б убивати? Була б звичайною дівчиною, що ходить по землі? Кето створила нашу расу серед війни й жорстокості, та саме морські володарки зробили її ненависть нашим спадком. Такі, як моя мати, котра виховувала своїх доньок бездушними воїнами.

Сім'я Еліана навчила його бути іншим. Тим, хто не кине незнайому дівчину у біді й битиметься замість неї з піратом. Вже вдруге шляхетність, над якою я сміялася, рятує мені життя. Це означає бути людиною? Щоразу, як я захищала Калью, Морська Володарка лаяла за слабкість і карала обох, ніби намагаючись вибити з нас прив'язаність. Усе життя я зважувала кожен погляд та рух, щоб збоку не було видно ані найменшої прихильності. Мати казала, такі почуття роблять мене негідною. Людські емоції вважали прокляттям. Та саме людське серце Еліана наказало йому врятувати мене. Допомогти. Повірити, що я вчиню так само, коли настане час.

Еліан ворухиться і стогне. Він рухає головою, а повіки тремтять і розтуляються. Він оглядає приміщення й за кілька секунд помічає пути, котрі стягують його руки. Слабко смикається, ніби намагається звільнитися, а потім дивиться на мене. З іншого кінця кімнати я бачу, як загострюються його риси.

— Ліро? — Його голос шорсткий, наче пісок. Напевне, він побачив кров (здається, вона тут усюди), тому далі питає: — Тебе поранено?

Облизую губу, куди вдарив мене Талліс, перш ніж тут прив'язати.

— Не мене. — Опускаю голову, щоб Еліан не помітив брехню. — Це ти мене заюшив.

Сміх принца більше схожий на кашель.

— Чарівна, як завжди, — каже він.

Він глибоко вдихає та на кілька секунд стуляє очі. Напевне, біль забиває йому памороки, та хлопець намагається не зважати й мати вигляд сильного воїна. Так, ніби образить мене, якщо таким не буде.

— За це я вб'ю його, — каже Еліан.

— Спочатку треба впевнитися, що він не вб'є нас обох.

Еліан знову тягне за мотузку і, неприродно вигинаючи руку, намагається позбутися пут. Він звивається, наче вугор, вертко й занадто швидко, аби побачити, що саме робить. А мені видно.

— Годі, — прошу, коли мотузка натирає його руки. — Це не допоможе.

— Я бодай намагаюся, — огризається Еліан. — Можеш і собі спробувати вибити великий палець із суглоба. Чи ще краще скористайся псарієм, поклич сюди сирен і дай їм убити нас, перш ніж це спробує зробити Райкрофт.

Я задираю підборіддя:

— Ми б не опинилися тут, якби не твій дурнувтий план, упертюху.

— Здається, удар пошкодив мій слух, — голос Еліана втрачає звичну мелодійність. — Повтори?

— Ти навіть не зрозумів, що він тебе дурить, — веду я. — І прийшов просто до нього в руки.

Плечі Еліана закладають:

— Намисто в нього. Тож, знаючи чи не знаючи про його плани, я б нічого не змінив. Уже стільки віддав, що не міг відступити перед останньою перешкодою.

— Ніби тобі доводилося чимось жертвувати, — відрізаю я, думаючи про королівство, котре висить на волосині. — Ти принц світлого й сяйливого королівства.

— І саме ним я пожертвував.

— Не розумію...

Еліан зітхає.

— Моя угода з принцесою стосувалася не лише намиста й мапи, — каже він сумно. — Я пообіцяв: коли вона допоможе, то правитиме ним зі мною.

Розтуляю рота, але слова повисають у повітрі. Доки я намагаюся вибити трон з-під своєї матері, Еліан обмінює свій на скарб.

Що личить пірату.

— Ти здурів? — недовіжливо й різко питаю я.

— Кристал може врятувати багато життів, — відповідає Еліан. — А шлюб з пагоською принцесою не зашкодить моїй країні. Якщо чесно, батько навіть і мріяти про таке не міг щодо мене. Я стану кращим королем, ніж він міг сподіватися.

І хоча ці слова мали б бути сповнені гордості, звучать вони грубо й гірко. І не менше, ніж злості, сповнені жалю.

Я думаю про те, скільки разів намагалася змусити матір пишатися мною. Достатньо, щоб забути, що існує задоволення чи ще щось, крім наказаного мені. Я дозволила їй подарувати себе тритону, ніби звичайний шматок м'яса, і завжди вважала, що саме це повинна зробити для свого королівства. Еліан став жертвою такого самого прокляття. Він взяв на себе тягар і обов'язки згідно з титулом. Та ладен втратити частину себе, яку цінує понад усе. Волю, пригоди, радість. Те, чого в мене, здається, і не було.

Я дивлюся вбік, мені незручно через те, що в його очах бачу себе.

«Ти все одно повинна забрати його серце, — говорю собі. — Хіба є вибір?»

— Якщо намисто аж таке цінне, — відповідаю згодом, — нам треба було просто вбити Талліса й забрати трофей.

— Не можна вбивати всіх, хто тобі не подобається.

— Я знаю, — відповідаю тихо. — Інакше ти б давно був мертвий.

Та це брехня. І я здивована. Адже могла вбити його — чи бодай спробувати — і виконати материн наказ вже з десятків разів.

Перш ніж Еліан встигає відповісти, над нами тріщить стеля. Чути низький гул вітру, і на мить здається, ніби це море вдаряє об Райкрофтову жалюгідну подобу корабля, та потім гул стає гучнішим і удар струшує стіни. Згори сиплеться пил, під ногами розтріскується підлога.

Чути зойки, а потім їх перекривають звуки пострілів і криків смерті. І світ обертається на хаос.

Еліан з новою силою тягне за мотузки. Він стуляє очі, і чується виразний тріск. Я недовіжливо дивлюся, як він намагається витягнути руку з пут, палець на лівій руці тепер просто висить. Дивом він майже вислизає, але мотузка знову впивається в шкіру.

— Чорт, — шипить він. — Занадто туго, не виходить вийняти руку.

Корпус стогне. По стіні повзе велетенська тріщина, і віконна рама ламається від тиску. Над головою по палубі стукають чоботи й чується дзвін мечів, що його перекриває лише грім канонади.

— Хто це? — питаю я.

— Моя команда. — Еліан знову смикає за мотузку. — Гармати «Саад» впізнаю за будь-яких обставин. — Посмішка його сяє, наче сонце. — Послухай ревіння моєї дівчинки.

— Вони прийшли по нас?

— Звісно, по нас, — відповідає Еліан. — І якщо під час бою ксапрарці пошкодять мій корабель, вони заплатять.

Щойно він це каже, у вікно влітає ядро. Пролітає повз мене і врізається в балку, до якої припнуто Еліана. Він пригинається зі швидкістю сирени, і його, наче дощем, осипає трісками. У мене перехоплює подих, до горла підступає нудота. Еліан підводить голову і струшує з волосся пилюку.

Я видихаю, і моє безтямне людське серце заспокоюється. Еліан роздивляється мішанину з дерева навколо себе. А потім повільно, майже нахабно усміхається.

Він зводиться на ноги і вислизає з-під розбитої балки. Підстрибує, переводячи наперед зв'язані за спиною руки одним сильним рухом. Пильно оглядає темне приміщення, щоб знайти, чим розрізати мотузку, але тут нема нічого, крім двох в'язнів.

Еліан дивиться на мене, і, коли бачить пути, його усмішка тане. Моя балка не пошкоджена, і, вочевидь, полонянка потоне разом з кораблем. Принц дивиться на свої зв'язані руки з вибитим великим пальцем, вигнутим під дивним кутом. Потім на кімнату, де нема нічого, що б нам допомогло. На дівчину, яку він не зможе врятувати.

— Іди, — кажу я.

Погляд Еліана жорсткішає. Темнішає. Зелень розчиняється у коловороті злості.

— Мучеництво тобі не до лиця, — каже він.

— Просто йди, — шиплю настійливо.

— Я не лишу тебе тут.

Звук пострілів прорізає повітря. І крик — рев злості — такий різкий, що я здригаюся. Еліан обертається до дверей. Там, за ними, можливо, помирає його команда. Жінки й чоловіки, котрих він називає сім'єю, віддають життя, намагаючись врятувати свого капітана. І заради чого? Щоб він пожертвував собою задля чудовиська, на котре полює? Дівчини, що збирається вирвати його серце? Зрадниці в будь-якому сенсі цього слова...

Ми обидва поставили на кін свої країни, щоб знайти Око і перемогти мою матір. Коли нема іншого вибору, я не стоятиму і не дивитимуся, як він втрачає королівство лише тому, що не хочу бути сама, втрачаючи своє.

— Еліане, — кажу вбивчо спокійним голосом.

— Я...

— Тікай! — кричу раптом, і, на мій подив, він це робить.

Стискає на мить зуби, грає жовнами, приймаючи тяжке рішення. А потім обертається. Швидкий, наче стріла, юний принц вилітає з каюти, залишаючи мене на загибель.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Чекаю на смерть.

Є вірогідність, що тоді я обернуся на сирену. Тіло величної Загибелі Принців, застрягле всередині піратського корабля. Можливо, потонулого корабля. Можливо, у такому місці, де ніхто, крім русалок, мене не знайде. Мати, можливо, навіть вдасть, що засмучена втратою спадкоємиці, чи просто накаже Пожирачу Плоті зробити собі ще одну.

...Мені стає себе шкода, коли Талліс Райкрофт влітає до холодної каюти. Він роззирається, а потім висмикує дерев'яну дощечку, що має вигляд полички на стіні. Іржаві цвяхи сильно клацають.

Його штанина червона в тому місці, де Еліан встромив кинджал. Крізь дірку видно чорні шви на шкірі. Груба робота, та, здається, дієва. Напевне, клинок принца не зачепив артерію.

Кісточки пальців Талліса обідрані та вкриті рожевими подряпинами. Шкутильгаючи, він перетинає кімнату. Роздивляється зламану балку, до якої був прив'язаний Еліан, і ричить, копаючи в моєму напрямку скалки.

Я не ухиляюся.

— Де він? — гавкає Талліс.

Закидаю ногу за ногу й байдуже знизую плечима:

— Уточни, будь ласка.

У два кроки Райкрофт перетинає кімнату й хапає мене за горло товстими пальцями. Піднімає мене на ноги та ричить:

— Говори швидко, де він. Чи я скручу твою гарненьку тоненьку шию.

Його важкі руки на моєму горлі нагадують хватку матері. Хочеться кашляти, бракує повітря. По жилах тече щира лют, тягнути мої нутрощі, доки не лишається нічого, крім глибокої ями ненависті.

— Маєш засмучений вигляд, — хриплю я.

Талліс відсмикує від мене руки.

— Вони розносять мій корабель на друзки, — клекоче він. — Коли я знайду цього виродка, навіть не знаю, що зроблю з ним. Він почав війну.

— Гадаю, почав її ти, коли напав на мідаського принца та полонив його. Гадаєш, тобі погано зараз? А уяви всю міць золотої армії, котра полює на тебе.

Очі Талліса звужуються.

— Як називається, коли хтось нападає на члена королівської сім'ї? А, точно, — моєю усмішкою можна різати, — зрада людства. За неї досі топлять?

Востаннє така страта відбулася задовго до мого народження, та сирени й тепер про це розповідають. Люди, котрі нападають на правительські династії, порушують угоду між королівствами.

Їх залишили на якорі посеред океану на поталу моїм родичам. Та сирени не нападали. Просто дивилися, як зрадники задихаються, роздираючи собі горло. Потім, останньої миті, посестри наближалися, щоб люди потонули у страху. За наказом моєї матері, сирени виривали їхні серця з грудей лише після того, як ті серця зупинялися.

Судячи з обличчя Талліса, він теж чув схожі жахливі історії.

Райкрофт незграбно витягає свого меча і притискає лезо до моєї щоки.

— А тобі яке діло? — шепоче оскаженіло. — Він покинув тебе тут, еге ж?

Мовить це так, ніби маю почуватися зрадженою, та це звинувачення не дошкуляє мені. Еліан пішов, бо я так сказала, а якби попросила лишитися, лишився б. І, можливо, загинув би, коли б дозволила. Та я цього не зробила. Віднайшла маленьку частину себе, про існування якої забула, — частинку, котру, гадала, мати давно вибила з мене. Я відпустила його.

— Може, поговоримо після того, як ти вб'єш мене? — питаю гордовито.

Талліс ляскає мене по щоці лезом. Потім, перш ніж устигаю ухилитися, здійсмає меча в повітря і швидко опускає його.

Здивовано розглядаю свої вільні руки, а розрізані мотузки падають на підлогу.

— Люблю жінок з перчиком, — муркотить Талліс. — Подивимося, скільки ти приберегла для мене.

Я не гаю часу на посмішки й відразу роблю нігтями те саме, що зробила б кігтями.

Хай би чого чекав Талліс, а точно не підозрював про спроби вирвати його серце. Наче стерв'ятник, нападаю і дряпаю, доки стає сили. Груди, очі, будь-що, до чого можна дотягнутися.

Коли він відштовхує мене, і секунди не лишаюся на підлозі та знову атакую. Я тварина, котра встромляє ікла в ніжну людську плоть. Відчуваю на своєму язичку його смак: гострий, дивна суміш заліза та води. Кусаю сильніше, доки він не віддирає мене від себе. У мене в зубах лишається шматок його шкіри.

— Брудна шльондра! — кричить він.

Цікаво, чи дуже я зараз схожа на Пожирача Плоті? Зі шматком тіла Райкрофта, що бруднить мого рота, і з усмішкою диявольської богині, котра створила усіх нас? Облизуюся й гарчу, відчуваючи на зубах залишки його брудної крові. Талліс іде до мене, і кожен крок громом відбивається від рипливих мостин. Наблизившись впритул, він піднімає мене за комір сукні й кидає у стіну. Його ноги притискають мої трохи вище від колін.

Він б'є мене збоку в обличчя, і я обдираю щоку об зігнутий цвях.

— Ти за це заплатиш, — каже він, гаряче дихаючи в моє вухо.

— Звісно, — трохи воруху стегнами, доки відсуваю вбік плащ. — Та зараз я була б удачна, коли б ти не заливав мене кров'ю.

Відчувши ножа під одягом, тягнуся і потім різко викидаю руку вперед. Повертаю долоню вліво, і Талліс кліпає. Нарешті він ковтає слину і видає придушений рваний звук.

Випускає мій одяг і задкує.

Я сповзаю спиною по стіні й видихаю.

«Відвернути, — казав Еліан. — Діяти швидше, ніж вони помітять».

Дивлюся на Талліса. У його демонічні очі, на сіру, наче кістки, шкіру. Жах і здивування охоплюють злодія, наче шторм. І ніж — його власний ніж — стирчить із його живота. Зброю було не важко забрати. Вочевидь, не помітиш, як хтось краде зброю в тебе з-під пояса, коли цей хтось тієї миті вчепився зубами у твою руку.

Клинок увійшов так глибоко, що руків'я ледь видно під сорочкою. За мить Райкрофт падає. Ще кілька секунд він смикається й задихається, потім його голова вдаряється об підлогу.

Я стою над тілом, і в мене стискається в горлі. У грудях порожньо, серце нерівно б'ється, і замість припливу сил, який зазвичай відчуваю після вбивства, мене охоплює порожня безодня. Це перше вбивство, звідтоді як я стала людиною. Чомусь не думала, що це матиме значення, але ось на мені кров, обличчя Талліса розслабляється, а я тремчу бозна-чому. Дивлюся на нього, а бачу Крістел, що вмирає під ридання Кальї. Мої руки мокрі від її крові, нас зв'язала клятва.

«Стань королевою, яка нам потрібна».

Я заплющую очі й чекаю, доки все минеться. Сподіваюся, точно минеться, інакше я з'їду з глузду в цій каюті. Не можу згадувати зараз. Талліс не перший, кого мені довелося вбити. Стискаю кулаки і відчуваю, як кров виступає з-під нігтів. Крістел була початком, моя мати використала її, щоб обернути мене на себе. Якби я схотіла, то людиною могла б удати, ніби починаю все спочатку. Бодай ненадовго. Але не тепер. Більше ні. Я убивця в будь-якому з життів.

Розплющую очі й дивлюся вниз: Талліс знову Талліс, а обличчя тітки обернулося на спогад. Полегшено зітхнувши, бічним зором помічаю, як щось блищить. У відблисках вранішнього сонця бачу навколо шиї Талліса металевий разок. Світло відбивається від прикраси — невеличкої зірочки, котра намагається й далі сяяти. Ледь тримаючись на ногах, присідаю поряд з тілом пірата й тягнуся до коміру.

Намисто геть не схоже на те, що описав Еліан. Камінь — зовсім не камінь, а крапля блакиті, бурулькою звисає з ланцюжка. Кожна деталь виблискує, наче вона з води, а невеличкі пишно прикрашені зубці купчаться навколо діаманта. Обережно розстібую замочок, ніби боюся розбудити пірата, що спить, а тоді кладу до кишені вкрадений артефакт.

Коли двері каюти розчиняються, я здригаюся. Вклякнувши на місці, ладна знову застосувати нігті як зброю.

Еліан навіть не дивиться на Талліса Райкрофта.

Він кидається через кімнату до мене, очі його сяють зеленню і буквально світяться полегшенням. Його волосся скуйовджене, стирчить на всі боки й липне до обличчя. Сорочка розірвана, і я

полегшено видихаю, коли не бачу нових ран. Тільки бруд і плями від пороху. Не замислююся над тим, чи відчуваю полегшення, бо він досі потрібен мені, щоб подолати мою матір, чи через щось геть інше.

Кинджал знову висить на поясі Еліана, магія, здається, досі сильна, а в руках принца шабля — його шабля — золото й попіл, що сяють на тлі розбитого скла. Наблизившись, він кидає зброю на підлогу й хапає мене за плечі. Його усмішка не схожа на жодну, що я бачила за все життя.

І я кажу перше-ліпше, що спадає на думку, як він сказав колись в Ідилії:

— А я думала, уже позбулася тебе.

На щоках Еліана з'являються ямочки, і він оглядається. За ним стоять Кай, Торік і Мадрид. Вони прийшли. Не по капітана, а по прибуду. Дивну дівчину, знайдену посеред океану. Вони прийшли по мене.

Очі Еліана прикипають до мого обличчя. Губи його стискаються, коли він бачить подряпини на щоці. Я заляпана кров'ю, як своєю, так і чужою.

— Що ти тут робиш? — питаю врешті.

Він знизує плечима:

— Те, що вмію найкраще.

— Дієш мені на залишки нервів?

— Рятую тебе, — відповідає він, підносячи шаблю. — Удруге. Не те щоб я рахував.

Утретє, якщо зважати на той випадок, коли він відштовхнув мене від Райкрофта на палубі. Може, Еліан і не рахує, а я — так.

— Не вірю, що ти повернувся по мене, — видихаю врешті.

Я не намагаюся подякувати.

Еліан вказує на ремінь із кинджалом.

— Власне, я повернувся по нього, — каже він. — А про твій порятунок подумав лише згодом.

— Я не потребую порятунку, — зводжу на нього пильний погляд.

Уперше Еліан дивиться на тіло, що лежить на пошарпаній підлозі. Скидалося, ніби він щойно усвідомив: командир сумнозвісної «Ксапрар», викрадач піратів і принців, стікає кров'ю біля його ніг.

— Нагадай не сердити тебе, — каже Еліан.

— Запізно.

Він усміхається. І усміхається далі, аж раптом Райкрофт підводить голову з підлоги. На мить злодій торкається талії, а коли здимає руку в повітря, я з подивом бачу в ній пістолет, чорний, як чорнила спрута. Еліан обертається, його друзі панічно кидаються вперед, лунає постріл.

Я не вперше чую постріли, та цей звук здається гучнішим за інші. Він відлунює в моїх кістках, пульсує в такт із серцем. Усе тоне в мішанині звуків. Запах пороху — і жахливий крик попередження, що злітає з вуст Кая. Дивлюся на Еліана. Усмішка його тане, коли він бачить у моїх очах страх. Я заборгувала йому три життя.

З-під вогню виштовхую його майже рефлекторно.

На якусь мить кімнату накриває тиша. На частку секунди, коли здається, ніби зникли всі звуки світу. А потім я відчуваю біль від пекучого металу, котрий роздирає моє людське тіло.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Одного разу я помер, і відтоді це більше не вдавалося.

У тринадцять років. Чи якась інша, не менш щаслива цифра. Приблизно в милі від мідаського берега є маяк. Він розташований на вузькому островці. Морська варта використовує його як пункт спостереження, а ми з друзями вирішили довести свою сміливість. Суть була в тому, щоб проплисти мило, доторкнутися до мокрої трави і вибратися на зелений острівець, наче гордий завойовник.

Насправді ж головним було не потонути.

Туди ніхто ніколи не плавав, адже достатньо дурні були занадто юними, а старші вже усвідомлювали користь човнів. Та думка про те, що раніше цього не робили і, коли все вийде, я буду першим, лише розпалила мене. І рев у голові, котрий вимагав не ризикувати життям, обернувся на тихий шепіт.

Я доплив до маяка, та не вийшло навіть вилізти з води. Єдине, на що спромігся, перш ніж захлинутися, — закричати; потім мене накрило золото.

Не знаю, як довго був мертвий, бо тато відмовлявся говорити про це, а маму я не питав. Здавалося, цілу вічність. Після цього світ, здається, перейнявся до мене співчуттям, адже після всіх подальших смертельних пригод (на тлі котрих миля до маяка здається дрібницею) я досі живий. Недоторканий для наступного дотику смерті. А завдяки першому дотикові ще й невразливий.

Коли куля розриває повітря, відчуваю, як холодні руки Ліри штовхають мене на підлогу. Я злюся на свою невразливість. На здатність виживати, коли всі навколо гинуть.

— Ні! — кричить Мадрид, кидаючись уперед.

Вона вдаряє черевиком по підборіддю Райкрофта, і його зуби розлітаються на всі боки. Кай хапає її за талію, відчайдушно утримуючи, поки вона намагається вирватися з його обіймів і прикінчити пірата. Того, що викрав її капітана. Того, хто, можливо, продав її в рабство. Того, хто щойно вистрілив у дівчину.

Мадрид кричить і лається, від Ліри не чути ані звуку. Вона мовчить, і це здається ще більш виразним. Дівчина притискає руку до діри в боці. І приймає долоню — мокру й тремтливую.

Ліра дивиться на кров.

— Не пече, — каже тихо, а потім падає на підлогу.

Я кидаюся до неї і підхоплюю, перш ніж вдариться об підлогу. Ліра задихається. Навколо кров. Багато крові. Варто мені кліпнути очима — і пляма розповзається ширше, доки не вкриває весь правий бік її сукні.

Кладу руку на її ребра і тисну. Ліра має рацію. Не пече. Її кров, наче талий лід, струменить крізь мої пальці: що дужче тисну, то сильніше плетється. Ліра б'ється в конвульсіях, доки я намагаюся спинити холод, що витікає з неї.

— Ліро! — кличу я, і слово звучить, наче благання. — Ти не помреш.

Намагаюся не дивитися на її рану. Не хочу, адже боюся, що врешті дівчина помре й мої останні слова до неї будуть брехнею, і я тоді буду цілковитим дурнем.

— Знаю, — каже Ліра. Її голос спокійніший за мій, ніби біль нічого не важить. Або він менший за той, котрий вона вже пережила. — Мені ще треба зійти на гору.

Її голова сунеться, і я підставляю долоню, щоб влаштувати Ліру зручніше. Якщо вона зараз знепритомніє, хтозна, чи прийде потім до тям.

— Ми зрівняли рахунок, знаєш, — кажу я їй. — Та я поки попереду.

Ліра ворухиться.

— Швидко, — каже вона. Пальці мої залиті її кров'ю, до стегна липне скривавлений поділ. — Тримай як компенсацію.

Вона опускає тремтливую руку — і на мою падає маленька підвіска. Блакитніша за очі дівчини й занадто тендітна, щоб бути справді могутньою. Втрачене намисто Пагосу.

Ліра знайшла його.

Я сміюся і вигадую влучну відповідь — наприклад, що воно мені не личить чи що маю таке саме золоте, але раптово очі дівчини заковчуються, і в моїх дотехах немає потреби, бо вона мене не чує.

— Капітане! — кричить Мадрид, а Кай досі тримає її за талію. — Їй потрібен лікар.

Наді мною нависає Торік, стискає плечі могутніми руками і цим повертає до реальності. Ковтаю клубок у горлі. Киваю. Встаю, несучи на руках майже невагому Ліру. І тікаю геть від покидьків гівняного Райкрофтового корабля, залишаючи за собою ланцюжок із крові.

— Рухайтесь! — кричу я, щойно опиняюся на борту «Саад». — І відправте той корабель до пекла нашою зворотною хвилею.

«Саад» хитається, а моя команда пірнає в безодню хаосу. Друзі бігають з кінця в кінець палуби, тягнуть линви лебідок і відтягують бон, впорядковують вітрила і ловлять вітер. Простую вперед, відштовхуючи тих, хто завмирає, помітивши на моїх руках скривавлену дівчину, і пропонує допомогу.

— Еліане! — кличе Кай. — Ти поранений. Дай я понесу її.

Пропускаю це повз вуха й обертаюся до Торіка. Той дивиться на Ліру із сумом. Можливо, досі вона й не була однією з нас, та смерть під час виконання обов'язків — непоганий спосіб заслужити відданість людей.

— Переконайся, що лікар чекає, — кажу я, і мій старпом киває.

Через його плече недбало перекинутий Райкрофт, чия кров стікає по спині Торіка. Ворог ледь живий, і коли я доберуся до нього — йому гаплик. Тримаю непритомну Ліру й прошу Торіка негайно вести лікаря, і він без коливань кидає Райкрофта та щезає на нижній палубі.

Насправді лікаря в нас нема, але помічник інженера подорожував із цирком з Плазматашу, а це вже щось. І поки я несу Ліру через коридори-лабіринти свого корабля, розумію: поміж усіх принців, піратів, вбивць і каторжників єдиною надією на порятунок лишається маленький хлопчик із цирку. Це здається кумедним, і я уявляю, як сміялася б Ліра, коли знала б, що зашивати її буде аматор-інженер. Хоч би які їдкі зауваження вона видавала і хоч би як вони вгризалися в мене, наче неймовірна отрута. Наче куля.

Я вриваюся в тісну кімнатку, Кай навздогін. «Лікар» жестом вказує на стіл у центрі машинного приміщення.

— Кладіть її сюди, — мовить перелякано. — І розстебніть сукню.

Роблю, що він каже, і дістаю кинджал. Дивно: з рани досі струменить кров, — гадав, уся вона вже на платті Ліри й на мені — а коли таки бачу червону рідину, мені здається, її замало. Можливо, уся витекла. І всередині більше нічого не лишилося.

— Боги! — Кай відсахується, коли розрізаю сукню. — Вона виживе?

— А тобі не все одно? — огризаюся я.

Він ні в чому не винний, але кричати на Кая — це наче кричати на себе, а мені треба, щоб на мене зараз хтось награв. Якщо Ліра помере, її смерть буде на моїх руках.

«Невже ти повернувся по мене?»

Та спочатку я її залишив.

— Еліане, я не бажаю їй смерті. — Кай стискає моє плече. — І ніколи не бажав. До того ж, — він зітхає, — вона захистила тебе, коли мене не було поруч.

— Здається, чистий постріл, — каже лікар, і я обертаюся до нього, злий через іронію ситуації: постріл був брудним, хоч із якого боку глянь.

— Куля лише ковзнула по ребрах, — веде далі інженер, — але слід перевірити, чи не пошкоджені внутрішні органи. — Він вказує на Кая пальцем у рукавичці. — Не заступай мені світло, краще принеси рушники.

Наказ не сердить Кая, він не пропонує дати Лірі померти, аби вже точно нас не зрадила. Мій друг обертається і, не змигнувши, хутко виходить з кімнати.

— Не пошкоджено нічого важливого, — говорить лікар.

Він каже це як висновок, та, коли обертається до мене, в очах його читається питання.

— Я не певен, — відповідаю із сумнівом. — Було багато крові.

Хлопець знизує плечима й дістає з ящика з інструментами, що стоїть поряд, геть незаконний на вигляд пристрій.

— Не зустрічав механізмів, які не міг би полагодити, — пояснює він. — Людські тіла — ті самі механізми. — Він упевнено дивиться на мене. — Я врятував мавпу з ножовим пораненням під ребра. Нещасний випадок із вибухом повітряної кулі. Невелика різниця.

Гадаю, він намагається заспокоїти, і я киваю. Саме тоді, коли до кімнати влітає Кай з оберемком рушників. Потім ми простуємо назад тим самим шляхом, котрим прийшли, і я не заперечую. Радий, що мене відіслали, щоб дати лікарю можливість спокійно працювати. Отже, не дивитимуся на непритомне тіло Ліри й не думатиму, що я ніколи раніше не бачив її такою вразливою. Такою здатною померти.

Іду без зупинок і опиняюся на палубі біля тіла Райкрофта. Матроси навколо нього вже роздувають ніздрі й чекають, коли їх спустять з ланцюга. Відчуваю, який напружений Кай поряд зі мною. Він ледь тримає себе в руках і сподівається, що я не наказуватиму йому втримувати інших. У цьому суть моєї команди. Їм не обов'язково бути друзями. Не конче любити одне одного. Перебувати на «Саад» означає бути сім'єю, і, врятувавши мене, Ліра дещо довела Каю. Я тримав її у клітці та змусив торгуватися за право бути на кораблі, та вона все одно врятувала мене, вважаючи це правильним вибором. Життя за життя. Довіра за довіру.

Талліс Райкрофт пильно дивиться на мене, та він недостатньо живий, щоб погляд був загрозливим. Ліве око заплющене, над ним гірською верхівкою випинається гуля, а рани на обличчі роблять губи непомітними. Кров досі тече з дірки в його животі.

— Що ти збираєшся з ним робити? — питає Кай. Голос його геть не спокійний, щось неврівноважене відчувається в зазвичай безтурботному тоні. Хоче помститися не менше, ніж я. І не тільки за свого капітана, але й за поранену дівчину, що лежить у каюті нашого корабля.

— Я ще не вирішив.

Мадрид крутить у пальцях невеличкий кишеньковий ніж. Коли лезо чиркає шкіру, вона дозволяє краплині крові впасти на поранену ногу Райкрофта.

— Він не заслуговує на життя, — говорить вона. — Можеш нам не брехати.

Райкрофт блимає єдиним оком, коли нарешті усвідомлює, яку кашу заварив. Юний принц у мені щадить його, та я не можу відвести погляд від півмісяців і довгих подряпин, котрі вкривають його руки. Рани, нанесені у спробі відбитися від нього. Сліди нігтів, що нагадують відмітини на моїх грудях.

Вагаюся, збитий з пантелику спотвореним образом Загибелі Принців, котрий спливає у моїй пам'яті. Вона могла зламати мені шию чи вразити у будь-який інший спосіб, а натомість запустила кігті в мою шкіру. Саме так роблять сирени. Завжди тягнуться прямисінько до серця.

— Капітане, — подає голос Мадрид, і я відмахуюся від спогадів.

— Збираюся відшукати в'оди, повні акул, — кажу їй, взявши себе в руки, — і кинути в них його найулюбленіший відросток.

Доки всі обмірковують мої слова, повисає в'яла тиша. Райкрофт знову кліпає.

— Наступного разу, — каже Кай, — краще збреши.

— А як Ліра? — питає Мадрид.

Знизую плечима.

— Залежить від того, у якому вона буде гуморі, коли прийде до тями.

— Я хотіла сказати, — перепитує вона, — чи справді з нею все буде гаразд?

Дивлюся на Райкрофта, і всі мої сили йдуть на те, щоб усміхнутися.

— Мою команду не так легко вбити.

Це чортова брехня, та потребу, аби всі в це повірили. Я й сам маю повірити. Уявляю Ліру і знову відчуваю, як крізь мої пальці талою кригою просочується її холодна кров. Якщо дівчина загине, разом з нею помруть мій план і моя місія. Старанно лічу хвилини до тієї миті, коли з'явиться помічник інженера і скаже, що все скінчилося добре. Що Ліра не померла, захищаючи мене, і вона досі здатна запропонувати останній пазл головоломки для звільнення кристалу Кето з крижаного полону.

Що, можливо, — просто можливо, — мені не доведеться розрізати Райкрофта на шматки.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

Я прокидаюся й відразу про це шкодую.

Болять ребра, ніби якась тварюка гризе шкіру, тіло мляве, а отже, я спала дуже довго.

У кімнаті, як і в моїх думках, цілковитий безлад. Піднімаю свою розстебнуту сорочку, торкаюся міцно перебинтованих ребер, стискаю зуби й сідаю на якомусь верстаті. Секунда у вертикальному положенні — і гризота змінюється укусом.

— Теж не люблю лишатися в ліжку після кульових поранень.

Кай відмиває вимашчені в олії й мастилі долоні в рукомийнику поряд. Потім він струшує з них воду, обертається і з осудом дивиться на мене.

— Це схоже на ліжко? — питаю я.

Кай кладе мені на лоба мокру долоню, і я ледь стримуюся, щоб не відсахнутися від холоду.

— Здається, ти вже не вмираєш, — каже він.

— А до цього вмирала?

Він знизує плечима.

— Можливо. Але маленький цирковий лікар привів тебе до ладу. Він навіть навчив мене робити перев'язки, щоб самому повернутися до корабельних справ. — Кай із задоволенням киває на пов'язки. — Ідеально, чи не так? Я робив це вперше.

— А ти міг не виділяти мені ліжко? — питаю, намагаючись не помічати, що хтось, — сподіваюся, Мадрид, а не Кай, — також перевдягнув мене у зручніше вбрання.

— Мадрид принесла тобі подушки. — Кай витирає руки ганчіркою, котра валяється поряд. — Це найкраще, що ми могли зробити, адже пересувати тебе було не можна.

Дивлюся на закривавлене простирadlo, котрим була вкрита. У головах лежить чорна оксамитова подушка, достатньо м'яка, щоб я могла зручно спати на ній як завгодно довго, ще одна, тонка й овальна, лежить у ногах. Не по-королівському, але, як на жертву вогнепальної зброї на борту піратського корабля, цілком пристойно.

— Як почуваєшся? — питає Кай, і я самовдоволено всміхаюся.

— Тебе це турбує?

Він не відповідає, і я глибоко вдихаю, перевіряючи стан ребер.

— Нормально, — кажу нарешті.

Пов'язка туго стягує тіло і здається занадто чистою на моїй липкій шкірі. Напевне, її нещодавно замінили, а це означає, що Кай потурбувався про мене.

— Гадала, це буде Мадрид. З усіх людей точно не чекала такого від тебе.

— Вона тут була недовго, — відповідає він, — точніше, довго. Довелося відіслати її поспати, доки не прибила собі повіки на лоба. — Кай роздивляється власні долоні. — Мадрид боялася, що ти будеш черговою дівчиною, котрій не вдалося уникнути...

— Уникнути чого?

— Райкрофта, — пояснює він і незграбно тупцяє на місці. — Я радий, що ти прокинулася.

Зізнання не таке вже й незначне, як йому, можливо, хотілося. Попри недовіру, що виникла між нами, Кай та решта команди повернулися по мене і, коли я лежала на кораблі, стікаючи кров'ю, не кинули напризволяще.

Вони лишилися поруч. Прийшли й залишилися.

— Тепер ти мені довіряєш? — питаю я.

— Ти мало не померла, рятуючи Еліана. — Кай очищає горло, ніби слова його плутаються з думками. — Тому, кажу ж, я радий, що ти прокинулася.

— А я рада, що ти не вбив мене, доки була непритомна.

Кай пирхає:

— Мені подобається твоє «дякую».

Сміюся, а потім кривлюся:

— Як довго я лежала без тями?

— Кілька днів, — відповідає він. — У нас було сильне снопдійне, і ми вирішили: дати тобі відпочити — непогана ідея.

Він бере ганчірку з рукомийника й ніяково мене її в руках.

— Слухай, — каже він, — знаю, не давав тобі спокою, та це лише тому, що, гадаю, Еліану подобається потрапляти до лап смерті занадто часто, а моє завдання — не давати йому змоги це постійно робити.

— Як відданого охоронця.

— Як відданого друга, — виправляє він. — Гадаю, зловивши за нього кулю, ти заслужила на відпочинок від моїх злих вихваток. — Він зітхає та кидає ганчірку мені на коліна. — Гадаю, це офіційно робить тебе однією з нас.

Секунду осмислюю почуте. Слова, що тепер я своя на кораблі, готовому поплисти будь-куди і в нікуди. Саме цього я і прагнула, чи не так? Заслужити їхню довіру, щоб мене не підозрювали. І тепер, слухаючи Кая, не думаю про те, як збираюся зрадити заслужену довіру. Розмірковую, як по-різному відчувається: бути новим видом воїна, здобувати відданість, рятуючи життя, замість того щоб їх знищувати.

— Я досі не почула вибачень, — кажу зі сміхом. — Не хочеш повторити?

Кай пильно дивиться на мене, але не так, як раніше, м'якше, без ворожості.

— Гадаю, почуття гумору в тебе від Еліана, — каже він.

Сама згадка про Еліана змушує мене завмерти.

Він казав, раптом щось піде не так, не захищатиме мене, і все одно повернувся. І не хотів тікати, коли звільнився від пут і мав такий шанс.

Заплющую очі. А серце починає гупати. Єдина причина, з якої я опинилася тут, — намір убити його, а коли це міг зробити інший, завадила.

Я відштовхнула принца з лінії вогню так само, як він витягнув мене з океану. Не замислюючись, чим усе може скінчитися або чим може бути корисне. Вчинила так тому, що це було єдине, що я могла зробити. Правильний вибір.

У нашому світі Калья — останнє нагадування про мою втрачену невинність. Єдиний доказ: маю часточку, яку я не дозволила загарбати матері. Не знаю, як йому це вдалося, та Еліан пробудив у мені ті самі

почуття, котрі раніше відчувала лише до Кальї. Бажання піддатися іскрам людяності та відданості, дати їм змогу заволодіти мною. Ми з принцом схожі. І так само, як погляд у сестрині очі будить у мені спогади про дитинство, поряд з Еліаном я віднаходжу нову версію себе.

Дзеркальне відображення в іншому королівстві й іншому житті. Шматки одного розбитого дзеркала. Між нами світи, та різниця швидше чисто символічна, ніж суттєва.

Тепер скрізь туман. Еліан змінив усе за єдину секунду дією, не складнішою за дихання, — він усміхнувся. Не тому, що я страждала, чи вклонялася, чи слухалася його найменшого бажання та наказу, як робила мати. Він усміхнувся тому, що побачив мене. Вільною, живою й готовою повернутися до нього.

Я так зосередилася на тому, щоб покласти край пануванню матері, що навіть не замислювалася, як збираюся покінчити з її війною.

Плануючи прибрати до рук Око, я все одно сподівалася вирвати серце Еліана — саме так, за наказом матері, вважаючи, що доведу щось своєму королівству. Але що? Що я не краща за матусю? Що ставлю смерть і жорстокість понад милосердя? Що зраджу будь-кого вірного мені?

Коли отримаю Око, певно, треба буде покласти край не тільки стражданню сирен, але й стражданню людей? А що, як зможу спинити стародавню свару, котра почалася смертю? Стати новою правителькою, яка не робить з дочок убивць?

Я згадую Крістел, що затуляє собою Калью і жертвує за неї життям.

«Стань королевою, яка нам потрібна».

— Піду по капітана, — говорить Кай, перериваючи мої думки.

Обережно підводжуся зі стола, і біль прострілює мене. А коли стишується, збираюся на силі й концентруюся на новій необхідності.

— Ні, — кажу тихенько. — Не треба.

Кай вагається. Його рука вже лягла на дверну ручку.

— Ти не хочеш, щоб він приходив? — питає моряк.

Хитаю головою.

— Немає потреби, — відповідаю бадьоро. — Я сама знайду його.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Пагос ближчає, і повітря стає дедалі розрідженішим. Ми відчуваємо це щоночі, наші кістки хрускотять разом з кораблем, доки він розтинає воду, що скоро обернеться на мул та кригу. Не важливо, як далеко ми зайшли, адже Пагос завжди відчуваєш нутром. Метр за метром він ніби виринає на поверхню. Остання частина нашої подорожі, в кінці якої чекає на звільнення кристал Кето.

Райкрофт тепер дедалі більше схожий на примару — його тримають у трюмі, надавши бинти і ліки. Необхідний мінімум, аби той витримав подорож. Я не спускався до нього, залишивши це Торіку та іншим членам команди, які можуть легко впоратися з Райкрофтом і не втратити контроль над собою.

Мадрид це довіряти не варто. Не в тому разі, коли йдеться про одного з її співвітчизників. Спогади здатні заглушити мораль, і я її розумію. Те саме й Кай. Навряд чи він зможе стежити за Райкрофтом і носити йому їжу, не присмачивши її отрутою. А надто я не довіряю собі. Собі довіряю найменше.

Так, Ліра вижила, але це лише початок. Полегшення вкрило мій гнів димкою, приховало його максимально, але не знищило. Та спущуся я до Райкрофта чи ні, він знає, що на нього чекає. Навіть він чує поклик Пагосу. Чує його з глибин кришталевої клітки, у якій колись сиділа Ліра і де він залишиться доти, доки я не передам його Крижаному королівству. Він може чути свист вітру в кімнаті, темній, як його душа. А коли ми нарешті прибудемо, він покине її, щоб гнити у пагоській в'язниці. Холодній, наче його серце.

— Ти нічого не п'єш.

Ліра піднімається драбиною на палубу. Плечі вкриті ковдрою, і, коли та сповзає, дівчина підтягує її вище. Намагаюся не помічати, як вона

здригається, потривоживши рану різким рухом.

Простягаю руку, щоб допомогти піднятися, проте Ліра ущипливо дивиться на мене.

— Хочеш, щоб я її відрубала? — питає вона.

Моя піднята рука зависає між нами.

— Не дуже.

— Тоді прибери її від мого обличчя.

Ліра підіймається до мене і влаштовується поруч. Краї ковдри торкаються моїх рук.

Ці ночі такі холодні, що, здається, єдиний спосіб уберегти пальці на ногах, — це спати в черевиках. Та є особливий шарм у сидінні тут, під зірками, і дослуханні до «Саад», котра поспішає назустріч пригодам. Тут мені по-справжньому тепло, значно тепліше, ніж під ковдрою в каюті.

— Я не каліка, — говорить дівчина.

— Лише частково.

Навіть не повертаючи голови, бачу, як її очі випалюють простір між нами. Ліра може дивитися на людей — на мене — так, що це відчуваю не менше, ніж помічаю. Якби її очі не були такі блакитні, я б міг запрягтися: вони палають, наче жарини, котрі тліють на внутрішньому вогні.

Я вказую на пагоське намисто, яке висить на моїй шиї, наче мушля Ліри. Ключ до всього. Кінець війні, котра тривала поколіннями.

— Якщо підстрелять тебе, — і далі сердиться Ліра, — я теж ставитимусь так, наче ти не спроможний на найпростіші речі. — Вона обіймає коліна руками, щоб зберегти тепло. — І подивлюся, чи зрадієш, коли простягатиму руку, щоб допомогти ходити. Навіть коли підстрелять не в ногу.

— Я буду зворушений, — відповідаю, — адже тобі потрібне виправдання, щоб потримати мене за руку.

— Можливо, мені потрібне виправдання, щоб тебе підстрелити.

Скоса дивлюся на неї, а потім відкидаюся на лікті.

На палубі «Саад» бенкетують мої друзі, вони проливають алкоголь на її лаковану поверхню і співають пісень, котрі наповнюють вітрила. Дивлюся на них — таких щасливих і розслаблених — і розумію: ніщо не зв'язує міцніше за океан. Навіть кров.

— Мадрид каже, ти хочеш здати Райкрофта, коли дістанемося Пагосу.

— За його голову нещодавно призначили винагороду, — відповідаю я. — Та послуги «Ксаппар» занадто цінували в багатьох королівствах, тому нападати ніхто не наважувався. Але після того, як ми прорідили тіні, не сумніваюся, його розшукуватимуть. Крім того, він може стати додатковим важелем, щоб змусити короля Пагосу пропустити нас до своєї гори. Заберемо кристал і покінчимо з усім цим.

Ліра відкидається назад, щоб бути зі мною на одному рівні. Її грива ще менш слухняна, ніж завжди, а штормовий вітер ніяк не допомагає. Він задуває волосся в очі, кидає на губи, приклеює до ластовиння на блідих щоках. Стискаю руки, тамуючи бажання простягнути долоню і приборати волосся від її обличчя.

— Ти й справді так ненавидиш сирен? — питає вона.

— Вони нас убивають.

— А ти вбиваєш їх.

Я суплю брови.

— Це різні речі, — відповідаю. — Ми робимо це, аби вижити. А вони — тому що хочуть нас усіх убити.

— То це помста?

— Розплата. — Всідаюся пряміше. — Навряд чи у сирен є виправдання. Не можемо просто укласти з ними мир, як з рештою королівств.

— Чому?

Відстороненість у голосі Ліри дає мені час на роздуми. Відповідь мала б бути легкою: бо вони чудовиська, бо вони вбивці, бо на це є тисяча причин. Та я їх не називаю. Насправді мені й на думку не спадало, що все може скінчитися без смертей. З усіх можливих варіантів ніколи не думав про мирний. А якби випала така нагода, чи скористався б нею?

Ліра на мене не дивиться, і зараз незатишно, що не бачу виразу її обличчя.

— А чому ти питаєш? — цікавлюся я. — Мені здавалося, Морська Володарка відібрала в тебе все й ти прагнеш знайти кристал Кето, щоб покінчити з війною. Хочеш помститися за свою сім'ю не менше, ніж я — за Крістіана.

— Крістіана? — Ліра зводить на мене очі, і те, як вона вимовляє це ім'я, вморожує його в повітря між нами.

— Він був принцом Адекаросу.

Я куйовджу волосся рукою, відчуючи несподівану злість і розгубленість. Несправедливо, що такі люди, як Крістіан, гинуть, а такі, як Райкрофт, — живуть.

Ліра ковтає клубок у горлі:

— Ви були друзями.

Її голос здається сумним, і це відтягає мене. Не пам'ятаю, коли в її голосі було чутно щось, окрім роздратування.

— Яким він був? — питає вона.

Є безліч слів, котрими я міг би змалювати Крістіана, та характер людини краще показують її вчинки, а не гіркі стогони рідних. З Крістіана так і сипалися прислів'я й сентименти, яких я не розумів. І любив брати на кпини не менше, ніж слухати. Хай що з нами траплялося, він завжди знаходив влучний вислів. «Любов і божевілля — дві зірки на одному небі». «Не можна збудувати покрівлю, щоб сховатися від минулорічного дощу». У нього завжди були наготові слова, які стримували мій шал.

Гадаю, як би відреагував Крістіан, дізнавшись, що я замислив. Будь-хто інший на його місці жадав би помсти, та знаю: він не вважав би кристал зброєю. Навряд чи схотів би, щоб я шукав Око.

«Якщо твій єдиний інструмент — меч, ти завжди розв'язуватимеш проблеми».

Замість того щоб переказувати все це Лірі, стискаю пагоське намисто й питаю:

— Гадаєш, вона відчує?

— Хто?

— Загибель Принців. Гадаєш, вона відчує смерть Морської Володарки?

Ліра зітхає, і дихання паром клубочиться біля її губ. Повітря розріджене та небезпечне. Насувається буря, і вітри рвуть нас, наче леза. Чую далекий дощ і знаю: скоро небо впаде на нас, та все ж лишаюся на місці. Ніч сяє блискавками і стогне, важкі хмари зіштовхуються і зливаються в нескінченну пільму, котра ховає зірки. Стає дедалі темніше.

— Не думаю, що вона взагалі щось відчуває, — каже Ліра. Дівчина совається, і, коли обертається до мене, очі її пусті. — Гадаю, ми скоро дізнаємося.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Вночі мені сниться смерть.

Моря обертаються на кров, а людські тіла дрейфують у піні, котра лишилася від моїх рідних. Коли нарешті здіймаються хвилі, вони такі високі, що торкаються нічного неба, і лише тоді тіла опускаються на дно.

Пісок під ними розлітається, оповиваючи моє королівство золотим пилом. І посеред цього всього тане тризуб моєї матері. Кличу її, та я більше не частина океану, і мати мене не чує. І не бачить. Не знає, що я бачу її падіння.

Вона дозволяє тризубу зменшитися й розчинитися.

Поряд з нею стоїть Еліан, і від нього розходить ся нова, залита сонцем вода. Його очі ніби безкраї заводи, а щелепи наче вирізьблені з уламків кораблів і коралів. Він належить океану. Створений із нього так само, як і я.

Кревний родич.

Принц дивиться на морське дно. Хочу спитати, чому він такий зачудований піском, коли ось тут відкритий весь океан, котрого не міг і уявити. Чому він не помічає краси? Чому навіть не хоче поглянути? Його очима я побачила цілий світ, чому б йому не подивитися моїми?

Мене розриває, прагну закричати, та пам'ятаю лише псаріїн і не наважуюся звернутись до нього цією мовою.

Дивлюся, як він придивляється до піску, на обличчі той самий зломлений вираз, що і в моєї матері.

Мало не божеволію від розпуки, та раптово пригадую його мову, швидко тасую слова мідасана і знаходжу потрібні. Пояснити, який дивно-прекрасний міг бути світ, якби не правління матері! Заспокоїти

його, давши шанс на мир, хай навіть примарний! Сказати, що все було б інакше, якби я стала королевою. Я не народилася вбивцею...

Та спізнююся. Коли слова вже складаються в речення в моїй голові, нарешті простежую погляд Еліана.

Він дивиться не на пісок, а на сховані в ньому серця.

«Не дивися. Не дивися».

— Це ти зробила? — Еліан дивиться просто мені в очі й питає знову на псаріїні: — Ти?

Звуки моєї мови такі гострі, що можуть порізати язик, і я здригаюся: з його рота тече кров.

— Я забрала багато сердець, — зізнаюся врешті. — Він був останнім.

Еліан хитає головою, і з його вуст злітає сміх, що точно повторює сміх моєї матері.

— Ні, — говорить принц. — Не останнім.

Він простягає руку і я задкую, нажахана. Нічого не можу вдіяти, ноги підгинаються, і я падаю. Бачу серце в руках Еліана, кров, що скрапує між його пальцями. Не чиесь серце. Його власне.

— Ти по це прийшла?! — кричить він.

Ступає крок уперед, і я трясую головою, благаючи, щоб не наближався.

— Ліро, — шепоче Еліан, — ти цього хотіла?

...Прокидаюся, хапаючи ротом повітря.

Руки мої зминають тонке біле простирадло, волосся липне до оголених плечей. Корабель повільно хитається на хвилях, але ритм, що раніше мене заспокоював, тепер викликає нудоту. Серце шалено борсається в грудях, скоріше тремтить, ніж б'ється.

Коли я відпускаю простирадло, на руках лишаються подряпини. Злі червоні смуги перетинають лінії на долонях, і хоч як намагаюся віддихатися, мені це не вдається.

Образ Еліана з вирваним серцем постійно повертається. У його очах відбивається моя зрада. І фоновою музикою звучить каральний сміх приятельки...

Жодного разу за все життя я не спробувала стати кимось відмінним від наступниці, котрою хотіла бачити мене Володарка. Заглушила дитину, яка прагнула зовсім іншого. Я росла сиреною, а отже, вбивцею. Це не було правильно чи неправильно. Просто було. І ось

тепер спогади стали жорстокими сновидіннями, прийшли безжальними образами минулого, що його не можу заперечити.

Правда про мою сутність стала жахіттям.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Коли «Саад» заходить у порт, під нею вже не вода, а сльота. Холод заповнив усе навколо, і сутінки, що наближаються, здається, виморожують повітря відсутністю сонця. Попри це тут вранішньо світло. Заморожене небо відбивається у білій воді, вкритій мереживом з криги та снігу, утворюючи королівство, котре не знає темряви. Навіть у глупу ніч небо не набуває кольору, темнішого за крапчасту блакить, а земля й сама світиться, вказуючи шлях. Сніг, що відбиває вічне світло зірок.

Пагос.

Ми крокуємо засніженою поверхнею, і намисто гупає в мої груди просто навпроти серця. Нарешті кристал поряд. Маю ключ і мапу для прокладання маршруту, і єдине, що мені потрібно, — аби Ліра розказала про ритуал.

Повітря кусає шкіру, і тому, хоча й одягнув теплі рукавиці, ховаю руки до кишень. Вітер заходить під усі шари, зокрема й під шкіру. Я закутаний у хутро так щільно, що ледь іду. Тому повільний більше, ніж хотілося б. Навіть якщо зараз мені нічого не загрожує, усе одно не звик не бути готовим до нападу. Це змушує тремтіти не менше, ніж холод.

Оглядаюся на Ліру. Кінчики її волосся вкриті памороззю.

— Спробуй не дихати, — раджу я, — повітря застигне в горлі.

Ліра піднімає капюшон:

— Краще помовч. Нікому не потрібно, щоб твої слова застигли у вічності.

— Взагалі, це перлини мудрості.

Очі Ліри ховаються у темряві її хутряного плаща, але губи завжди вигнуті у ледь помітній безрадісній усмішці. Усміх жвавішає, доки дівчина вигадує в'їдливу відповідь. Готується відбити наступний удар.

З удаваною байдужістю струшує кригу з волосся:

— Якщо перли зараз такі дешеві, краще інвестуватиму в діаманти.

— Чи золото, — самовдоволено підказую я. — Чув, воно завжди в ціні.

— Коли набридне викликати в мене нудоту, не стримуйте себе, спиніться! — глузує Кай, зчищаючи сніг із шаблі.

— Ревнуєш, бо я з тобою не фліртую? — цікавиться в нього Мадрид, зігріваючи пальцем спусковий гачок своєї рушниці.

— Воно й не треба, щоб ти зі мною фліртувала, — пирхає Кай. — Я й так знаю, що ти переді мною не встоїш.

Мадрид міняє зброю в кобурі.

— Коли ти в такому вбранні, опиратися неважко.

Кай оглядає вузьке пальто, котре щільно облягає його гнучку фігуру. Хутрянний комір прикриває підборіддя і мочки вух, створюючи враження, ніби в хлопця відсутня шия. Він усміхається Мадрид:

— Тому, що не можеш встояти, коли я голий?

Торік слабко зітхає і потирає перенісся. Не знаю, через багатогодинний шлях без їжі чи від того, що через мороз він не може вдягнути улюблені шорти, та, здається, терпіння моряка ось-ось лусне.

— Присягаюся, я вирушив у смертельно небезпечну місію з купкою хтивих дітлахів, — каже він. — Скоро надсилатимете любовні записки у пляшках з-під рому.

— Усе, — каже Мадрид. — Тепер і мене нудить.

Я сміюся, та звук губиться в гупанні пересувних барабанів, що рухаються назустріч. Попереду з'являється ряд воїнів. Їх не менше дюжини — вишикувалися ідеальною «стрілою» і впевнено крокують до нас. Таких легко помітити навіть крізь хурделицю. Сніг не приховає міцні статури і приголомшливо рівний стрій. Вони йдуть у ногу як одне ціле, ступні приминають сніг з кожним ударом барабана. Воїни нагадують гігантів, а форма їхня така темна, що додає барв порожньому ландшафту.

Вони зупиняються перед нами, і, доки вивчаємо одні одних, панує тиша.

Осіб королівської крові неважко вирізнити навіть під шаром хутра й броні. Четверо представників пагоської королівської сім'ї стоять ніби титани; величні головні убори мисливців, розкішні плащі. Згори

накинуті шкури тварин, і, здається, очі принців дивляться з пащі тварин: полярного ведмеда, арктичного лиса, пустельного вовка та — у центрі — снігового лева.

Кожен звір — розкішного білого відтінку, як сніг під ногами пагосців. Колір різко контрастує з темними обладунками та зброєю — списами й мечами, котрі міняються всіма відтінками чорноти, сяючи, наче рідина.

Брати скидають шкури, що захищають їх від холоду. Як і можна було очікувати, король Кадзуе — лев. Найсмертоносніша з відомих тварин. І хоча, коли істота стає дибки, робиться вищим за деяких чоловіків, пагоський король, здається, ідеально вписується в його габарити. У всякому разі, правитель не схожий на карлика в шкурі мамонта.

— Принце Еліане, — вітається Кадзуе.

Його шкіра біла, з блакитним полиском. Губи майже такого самого кольору і ледь вирізняються на обличчі з гострими і прямими рисами. Очі нагадують суворі вістря, розтягнуті до кінчиків брів, а волосся — промені мечеподібних прядок — ніби дряпає його обладунки.

Кадзуе підносить руку до живота і схиляється в ритуальному поклоні. Брати наслідують його приклад, тоді як варта навколо них стоїть рівно й непохитно. У Пагосі солдати не вклоняються королівським особам. Так вітається між собою еліта, солдати ж стоять рівно й безсторонньо. Непомітно, доки не виникає потреба втрутитись.

— Ваша королівська величносте, — кажу гречно, повертаючи вітання. — Я вдячний за те, що ви згодилися прийняти нас у своєму королівстві. Перебувати тут велика честь.

Повертаюся до принців, чиї головні убори відповідають їхньому віку і, властиво, порядку наслідування. Другий за старшинством — принц Хірокі — полярний ведмідь. Тецу — пустельний вовк, Кодзі — полярний лис. Вітаю їх згідно з протоколом, і вони вклоняються навзаєм.

Цікаво, хто з них «маленький наївний інформатор» Райкрофта?

— Тебе вітають не лише мої брати, — каже Кадзуе. — Але вся наша родина.

Він змахує рукою, вказуючи на когось позаду, і від воїнів відділяється нова фігура, вдягнена так само пишно, як уся королівська сім'я. П'ята постать нижча за інших і без явної військової виправки, та не менш

войовнича. Незнайомці, що з'явилася з порушенням протоколу, навіть не треба відкидати звірячу шкіру: я й так знаю, хто вона.

Помітивши, як сіпається моє обличчя, Сакура всміхається яскраво-блакитними губами, чий колір гармонує з паскудним кольором неба.

Її волосся коротше, прямий чуб спадає на лоба, ховаючи кутики очей. Важкий бронзовий ланцюжок тягнеться від лоба до білої кістки в лівій мочці.

Вона схожа не на принцесу, а на королеву. Воїна. Супротивницю.

— Принце Еліане, — говорить жінка.

— Принцесо Юкіко.

Усміхається, коли я називаю її власним іменем.

Кай завмирає поряд зі мною, його обурення зростає. Команда нарешті побачила жінку, через котру я відмовився від свого життя на «Саад» — свого та їхнього, — важко сподіватися на радість.

Перш ніж друг встигає щось сказати, я штурхаю його ліктем. Хто знає, які подробиці про своє життя в Мідасі розповіла братам принцеса? Чи знають вони, що їй належав славнозвісний «Золотий гусак»? І що не менше за алкоголь вона торгувала моїми королівськими секретами, ночами спілкуючись із негідниками з усього королівства? Маю сумніви. Та навіть коли так, ніхто не вибачить Каю неформальне звертання. Можливо, колись він і був сином дипломата, але те, що його позбавлено спадку, знають усі. До того ж Юкіко принцеса. Майбутня королева. Моя майбутня королева.

Ця думка змушує здригнутися. Сподіваюся, угода з Галіною перекриє угоду з Юкіко.

Команда свердлить поглядами мою спину. Певно, друзі так хочуть поговорити зі мною, як я прагну поговорити з принцесою. Запропонувати угоду й обговорити контрпропозицію. Але зараз це не на часі. Забагато жадібних очей та вух навколо.

Вклоняюся, вітаючи її.

— Бачив би ти себе, коли намагаєшся приховати подив, — каже принцеса Юкіко. — Та в цьому нема потреби. Не прикидайся. Хіба ми не давні друзі? Хіба це не мій дім? Де ще маю бути, як не з моїми улюбленими друзями та родиною?

— Звичайно, — відповідаю коротко. — Просто не чекав, що ти опинишся тут так швидко.

— Не всі кораблі плавають, — зауважує жінка. — Деякі віддають перевагу польотам.

Її слова занадто зарозумілі, і, на відміну від Ліриної самовпевненості, цей варіант мені геть не подобається. Тамую бажання звести догори очі та обмежуюся ввічливим кивком.

Пагоські повітряні судна найкращі в Сотні королівств. Від стрімких аеростатів, котрі ледь вміщують півдесятка пасажирів, до розкішних суден, які можна назвати летючими палацами. У кожному щонайменше вісім незалежних гвинтів і три поверхи висоти — для різних вантажів та, що частіше, для пасажирів різного соціального статусу.

Пагосці завжди були в близьких відносинах з Ефевресом — батьківщиною найвеличніших винаходів, очільником майже кожного технологічного прориву. Сьогодні важко знайти новинку, яка б не походила звідти. Пагос був їхнім союзником дуже довго, тож нині вже не має значення те, що країни перебувають на протилежних краях світу. Ніщо не поєднує сильніше, ніж десятиріччя шлюбного союзу. А отже, пагосці першими отримують технологічні досягнення Ефевресу, і отже, вони — одне з небагатьох королівств, чії піддані більше подорожують повітрям, ніж морем. Решта королівств уважають дирижаблі ненадійними. Несправності трапляються часто, а подорож, що триває довше за місяць, не варта таких неприємностей.

— То ти принцеса? — питає Ліра.

І хоча її зневага до інших зазвичай тішить мене, тепер кидаю на Ліру застережний погляд, бодай не сказала зайвого.

Та вона або не помічає, або не хоче помічати. Напевне, я навіть знаю чому.

Юкіко киває.

— А я й не знала, що принц наймає нових членів екіпажу «Саад».

— Мене не наймали, — відповідає Ліра. — Я тут, аби вбити його, — вона пильно дивиться на принцесу, — і всіх, хто стане мені на заваді.

Кай марно намагається приховати сміх. Я кидаю погляд на Ліру і стискаю зуби. Чи то їй мізки відморозило, чи вже так звикла до наших пікірувань, що вважає, ніби так можна спілкуватися з представниками королівських сімей. Намагаюся привернути її увагу, але вона сконцентрована на Юкіко.

І очі холодні, як вітер.

— Вона жартує, — виправдовуюся, затуляючи Ліру спиною. — І, можливо, п'яна.

Ліра пирхає, і я міцно тримаю її за талію, щоб змусити мовчати.

— Не звертайте уваги на мою команду, — кажу королю, весело усміхаючись. — Коли закінчується їжа, вони переходять на ром.

Кадзуе вибухає двінким сміхом. Юкіко не відводить очей від моєї руки на талії Ліри.

— У нас є важливіші теми для обговорення, — каже Кадзуе. — Ходімо, поспілкуємося в палаці, подалі від нашої зубатої погоди. Судячи з того, що мені розповіла сестра, ми можемо укласти дуже вигідну угоду.

Коли нам показують гостьові кімнати і дають достатньо їжі, щоб настрій Торіка покращився, мене супроводжують у головний зал. На прохання короля Кадзуе іду сам, та все ж таки, коли я слідую за королівським консьєржем, за нами крокують семеро гвардійців.

Коли вони приходять по мене озброєні до зубів, з острими списками, сприймаю це як комплімент. Такі перестороги — лише визнання моєї репутації.

Головна зала ховається за рядом дверей-айсбергів, котрі, напевне, обертаються за допомогою колісного механізму. Величезні двері з грюкотом крутяться, відкриваючи приміщення.

Люстри спадають замороженим водоспадом, а бурульки здіймаються з твердої підлоги, наче бур'ян.

Стаю на підлогу, майже чекаючи, що зараз впаду догори дригом, та поверхня під ногами несподівано суха й неслизька.

П'ятеро дітей Пагосу дивляться на мене з висоти своїх тронів. Усі вдягнені в чорне вбрання, що стікає по їхніх тілах, наче олія. За розкішними тронами розташоване єдине вікно, вкрите блакитною памороззю. Візерунок повзе склом, ховаючи останні хвилини сонячного світла, яке могло б зазирнути всередину.

— Сподіваюся, ваші кімнати прийнятні, — каже Кадзуе. — Мушу визнати, я радий малочисельності вашої команди. Боюся й думати, що міг зробити з моїм палацом легіон піратів.

— Закладаюся, було б весело.

Юний принц Кодзі тихенько сміється.

— Про вас ходять легенди, — каже він. — Навіть трохи шкода, що не довелося побачити всіх піратів на власні очі.

— Наступного разу, — кажу я, — приведу всіх. — І обертаюся до короля. — Наша угода досі чинна?

— Я не пам'ятаю, щоб укладав з тобою угоду, — відповідає король Кадзуе. — Та моя сестра вважає, що має на це право. — Він кидає на Юкіко гнівний погляд, але та відганяє його змахом вій, ніби він докучає їй.

Принц Хірокі нахиляється до брата:

— Сестра дала йому мапу. Сподіваюся, ми отримаємо натомість щось не менш цінне.

— Отримаєте, — кажу я і виймаю з кишені намисто.

Воно танцює між нами у повітрі прекрасною краплею на ланцюжку блакиті. Досі заплямоване кров'ю Ліри.

Пальці короля Кадзуе раптом стискаються на бильцях трону.

— Ти доволі зневажливо пропонуєш нам таку річ... — каже він. — Де ти її знайшов?

— У тому самому місці, що й в'язня, якого запроторив до ваших підземель.

Принц Хірокі совається на своєму троні, і я знову запитую себе, кого з королівських братів мав на увазі Райкрофт.

— «Ксапрар», — ричить король Кадзуе. — Талліс Райкрофт з його клятою бандою крадіїв. Я мав би здогадатися, що все загублене рано чи пізно опиняється в його руках.

— Тепер вже не в його, — мовлю, стискаючи намисто, — а в моїх.

Принц Тецу нахиляється вперед з риком:

— І зараз ти його віддаси.

— Спокійніше, брате, — хихоче король, — гадаю, саме це він і збирався зробити.

— Звісно, — відповідаю. — Щойно прозвучить відповідна пропозиція.

Юкіко повільно і нещиро усміхається:

— Його сміливість вражає.

Король Кадзуе зводиться на ноги:

— Ти хочеш зійти на нашу гору, щоб знайти кристал Кето, — каже він. — Правильно?

— Потім я поверну вам ваше дорогоцінне намисто, а коли все закінчиться, — то й кристал. Це шанс для Пагосу увійти в історію як королівство, котре допомогло знищити сирен раз і назавжди. Про вашу сім'ю складатимуть легенди.

— Легенди? — Різкий сміх короля прорізає повітря. — Що зашкодить мені забрати його в тебе просто зараз?

— Коли кристал Кето буде звільнено, Морська Володарка про це дізнається, — відрубую я. — Ви, ваша величносте, можете бути будь-ким, але точно не вмієте ловити й убивати сирен. Якщо комусь і вдасться знищити її, це буду я. Дайте мені зійти на гору, і ми зможемо творити історію разом.

— Це ризикована подорож, — каже король. — Навіть нашим священним маршрутом. Що скаже твій батько, якщо я дозволю тобі наразитися на таку небезпеку? Навіть заради чогось достойного, навіть заради порятунку світу. Крім того, — він киває на сестру, — Юкіко здійснила довгу подорож і нарешті повернулася додому після багатьох років... Мені здається, вона зробила це не лише через віру у твою справу.

Сакура глузливо дивиться на мене, чекаючи, як буду викручуватись. Ніби я подарую комусь із них таке задоволення. Не знаю, чи король мене на щось підбиває, чи Юкіко й справді нічого не розповідала про заручини, та я певен: сам не обмовлюся й словом.

— Звісно ні, — відповідає Юкіко брату. — Я повернулася, щоб побачити все на власні очі. Коли кристал Кето нарешті знайдуть, хочу бути поряд.

Я зі злістю зціплюю зуби. Останнє, чого бажаю, це кровожерлива принцеса поряд, котра сходить слідом за мною на вершину Захмарного шпилю.

— Не певен щодо безпеки, — застерігаю швидко. — Як і говорить його величність, це важка подорож.

— Яку Юкіко одного разу вже здійснила, — обриває Хірокі. — Усі ми здійснили.

— Не всі, — зауважує Кодзі.

Хірокі кидає на молодшого брата люблячий погляд, а потім повертає свої світлі очі на короля:

— Якщо вона піде з ним, ми принаймні будемо певні, що нас не надурять.

Намагаюся приховати образу.

— Крім того, хоч хтось із нас буде там, коли кристал Кето нарешті звільнить з шатра, — погоджується Тецу.

Юкіко відкидається назад:

— Дуже мило, дороженькі, ви прагнете позбутися сестрички вже за кілька днів після її повернення.

Король Кадзуе скоса дивиться на неї, а потім сторожко позирає на мене:

— Якщо тобі вдасться вбити Морську Володарку та Загибель Принців, — каже він, — скажеш світу, що ми допомогли в тому.

Це не прохання, і я схиляю голову, погоджуючись, усвідомлюючи крихкість моменту. Такий близький до мети, що майже відчуваю її як спрагу, котра незримо сушить горло.

— Кристал, намисто і слава. — Король Кадзуе опускається на трон, очі його палають голодом. — Вони мають належати Пагосу.

— Я розкажу все, що ви схочете, — запевняю їх. — Єдине, що має значення тепер, — смерть Загибелі Принців.

Правителі Пагосу дивляться на мене з висоти своїх крижаних тронів і усміхаються один за одним.

Коли повертаюся з головної зали, на мене вже чекає Ліра — стоїть, зіпершись ногою на крижані двері. Її волосся вологе від холоду, а сама вона вдягнена в товстий плетений светр, що візуально зменшує й без

того тендітні зап'ястки. Побачивши мене, видихає і відштовхується від дверей.

— Чому ти тут? — питаю я.

Ліра знизує плечима:

— Просто хотіла впевнитися, що ти не помер.

Недовіжливо дивлюся на неї:

— Підслуховувала!

— І зараз закінчила, — згоджується вона і зводить брови, ніби питаючи, що я можу з нею зробити.

Перш ніж вона намагається піти, хапаю її за руки і притягую до себе. Ліра розвертається так швидко, що волосся б'є її по обличчю. Вона струшує головою, прибираючи його з очей, потім похмуро дивиться вниз, на наші переплетені пальці.

— Скажи мені, чим ти думала? — питаю гаряче. — Погрожувати вбити принесу в її власному королівстві! Це дуже невдалий жарт.

Ліра вириває свої руки з моїх:

— А Каю він сподобався.

— Я дуже радий, що ви двоє порозумілися, але пам'ятай: Кай телепень.

Вона усміхається.

— І ти також, якщо довіряєш пагосцям.

— Не збираюся я нікому довіряти, — заперечую різко. — Мені треба, щоб вони довіряли мені.

Сміх Ліри не менш жорстокий, ніж раніше.

— Як на пірата, ти не дуже вдало прикидаєшся, — каже вона. — Та й угоди укладаєш не вельми вправно. — Ти відмовився від багатьох речей, набагато значущіших за те, що дістанеш натомість.

— Неправда, — не погоджуюся рішуче, — головне — покласти край війні.

— Ти й справді дитина, коли віриш, ніби все скінчиться так просто.

— Гадаєш, поступитися принцесі Юкіко рідним королівством було легко? — питаю я. — Це не просто шлюб. Мені доведеться забути все, про що будь-коли мріяв, і виконувати обов'язки, від яких усе життя намагався втекти.

Дивлюся на неї, і мої кулаки рефлексивно стискаються. Ліра має зрозуміти: я пристав на цю угоду не через забаганку, і не минуло й дня,

щоб я не шкодував. Усвідомлюю наслідки своїх дій і роблю все можливе, щоб вийти із ситуації.

Дівчина мовчки дивиться на мене, і я не знаю, якої реакції від неї чекаю і чи взагалі маю право чекати, проте тиша нервує сильніше, ніж міг уявити.

Годинник у головному залі б'є, сповіщаючи про початок нічних вітрів. Ліра мовчки слухає третій удар дзвона, а потім ковтає клубок у горлі. Дуже гучно.

— Ти й справді збираєшся одружитися з нею? — питає і трясє головою, наче не хоче дізнаватися відповідь. — Це розумно, напевно. Отримаєш кристал Кето й союз із могутнім королівством. Навіть якщо доведеться облишити життя на «Саад», ти вийдеш переможцем. — На останніх словах її усміхнені губи тремтять. — Ти ж ніколи не програєш, Еліане?

Не відповідаю, адже почуваюся так, ніби останнім часом тільки те й роблю, що програю. І ця угода з Юкіко лише новий рядок у довгому списку.

Зітхаю. Ліра прибирає з обличчя волосся. А я відчуваю необхідність пояснити свій план. Усе, що зробив, аби уникнути угоди з Юкіко, повисає на кінчику мого язика, ладне зірватися. Звісно, я не повинен виправдовуватися перед Лірою чи перед будь-ким іншим, та в мене просто нагальна потреба це зробити.

— Коли все скінчиться, наші домовленості втратять силу, — кажу. — Якщо виживу, запропоную Юкіко те, від чого вона не зможе відмовитися.

— Хіба не забагато пропозицій ти вже зробив? — питає Ліра.

І в її погляді немає ані грама доброзичливості.

— Наражаєш на небезпеку все королівство, дозволяєш жадібній до влади принцесі маніпулювати тобою... — Вона спиняється й безтямно втуплюється в підлогу.

— Ліро...

— Не треба. — Вона підводить руку, збороняючи наближатися. — Ти нічого мені не винен, особливо пояснень. Королівські особи не мають нічого пояснювати.

Її «королівські особи» беруть за печінки. Я купу часу витратив, щоб не вирізнитися з-поміж інших. А тепер Лірині слова такі переконливі,

ніби ніколи не бачила в мені звичайну людину. Це ранить. Завжди принц, ніколи — просто чоловік.

Повільно видихаю й ховаю руки в кишені.

— Я ніколи й не казав, ніби щось тобі винен.

Дівчина відвертається; хтозна, чи чула вона мої слова. А тоді йде, не озираючись, а я стою, прикипівши до місця. Частина мене рветься за нею, більше, ніж здатен визнати. Проте що говорити, коли наздожену її?

Запускаю пальці у волосся. Повіки здаються важкими, а у скронях мляво гукає пульс. Ця ніч буде довгою.

— Я не сліпа.

Із темряви, наче привид, виступає Юкіко. У блідому світлі факелів її очі майже білі, і, коли вона наближається, відблиски вогню пом'якшують різкі риси обличчя, роблячи його майже милим. Ніжним.

Вогонь і справді жартує з розумом.

— Але для мене це не має значення, — каже вона.

— Що ти маєш на увазі?

— Дівчину. Ліру, — відповідає Юкіко.

— Вона занадто симпатична, щоб її не помітити.

— Так. — Усмішка принцеси сяє яскравіше за полум'я. — Гадаю, ти в це віриш.

Тру скроні, не готовий до чергових загадок.

— Кажи вже, Юкіко. Годі ігор.

— Ти змінився, — відповідає вона. — Але, що ти гість в моєму домі, я задовольню твоє прохання.

Принцеса розгладжує волосся та прикушує кутик блакитних губ.

— Ліра може тобі подобатися, — каже Юкіко. — Та це нічого не змінює. Любов не для принців і точно не для королів. Ти пообіцяв, що станеш королем. Моїм королем. Нагадую про цю обіцянку.

Дикий погляд Ліри постає перед очима. Вона навіть не глянула на мене, перш ніж піти. Останнє, що хотіла чути, — пояснення. «Ти дозволяєш маніпулювати собою, — сказала вона. — Королівські особи нікому нічого не винні». Брехня. Я винен багато речей багатьом людям, і Ліра не виняток. Можливо, і не маю пояснювати, та завдячую їй життям, а це майже те саме.

Хочу викрутитися і, коли усвідомлюю, що саме на це й чекала Юкіко, спалахую:

— Я не обіцяв стати королем. Пам'ятаю, ти продалася за королівство. Хіба має значення, за яке?

— Звучить жахливо, ніби ти вирішив порушити нашу угоду.

— Не порушити. Переглянути.

Юкіко вигинається по-котячому і кладе руку мені на груди. Її дихання холодить мою шию, і, відвертаючись, чую усмішку в її голосі.

— Скільки хитрощів, — шепоче вона. — Тобі потрібні ширші рукави, щоб умістити всі.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Верхівка гори ховається за хмарами, і вічна хуртовина затьмарює всю її велич. Та навіть такою гора вражає. Десь там, над хмаровинням, що вкрило половину гори, ховається далекий шпиль. Шлях до зірок. Захмарний шпиль Пагосу — найвища точка світу, найдальша від моря й тому найнедосяжніша для влади моєї матері. І моєї влади. Якщо Друге око Кето справді на цій горі, то це ідеальний сховок. До якого я не мала змоги дістатися. Аж дотепер.

Моє обличчя прикриває шар товстої тканини — аж до очей. Так сильно хочеться відтулити тканину й хутро з обличчя, та я не витримаю холоду. До того ж не ризикую випустити міцно затиснені в пальцях палиці-снігоходи. А можливо, і не випущу: здається, руки змерзлися в кулаки.

Ми сходимо тропою величної гори, дні складаються в оповиті незвичною для команди «Саад» тишею тижні. Мовчить навіть Кай, що легко крокує нога в ногу з Еліаном, час від часу озираючись на Мадрид: певне, перевіряє, чи не обернулася вона на подобу крижаної скульптури, чи не злетіла з кручі під поривами вітру. Мовчить і Еліан.

Дивно, але те, що він не розмовляє не лише зі мною, втішає. Принц чудово тримається, ідучи слідом за принцесою, котра завзято просувається вперед. Останнє чомусь не дуже тішить.

Знаю, шлюб — доважок до королівської влади. Таких багато: суттєві перепони, котрі вдало маскуються під обов'язки, випробування, які насправді є рішенням і тягарем для тих, хто зовсім не хоче їх нести. Такі ознаки спадкоємця престолу. Юкіко — доважок Еліана, Пожирач Плоті — мій. Він запропонував себе в обмін на мапу у благородній спробі завершити місію, пожертвувавши власною гордістю. На це чекають. На це сподіваються. І це дратує.

Не знаю, на що я розраховувала під час сутички з Еліаном у палаці, але точно не на тижневу мовчанку. Чого взагалі спитала про Юкіко? Адже не через неї чекала, доки він завершить розмову з пагоською королівською родиною. Проте не втрималася. А потім годі було й зупинятися. Та, певно, це на краще. Адже мала намір питати, чи розглядає він можливість союзу. Безглуздо: просто підійти й поцікавитися, раптом він згодиться укласти мир між нашими видами. «Я не вбиватиму тебе, якщо ти не вбиватимеш мене». Повна дурня. Легко уявляти угоду з кимось, хто був мені вірним і вказав шлях, котрого не бачила раніше. Свободу, не затьмарену тінню материного правління, нову еру, не спотворену смертями. Можливо, навіть крихкий мир. Та хіба варто мріяти, що Еліан піде на це, не знаючи, хто я? Після того, як убила його друга й безліч інших принців. Після того, як збиралася вбити і його.

Я крокую, дивлячись у спину Еліану, та його обличчя стоїть перед моїми очима. Темрява тане, сонце сходить вище, а ми йдемо далі. Що ближче до вершини, то більше мучуся роздумами. Прокручую в голові розмови, наслідки й шанси. Дивуюся, відколи це я стала такою людяною?

У неба безліч блакитних відтінків — втрачаю їм лік. Ідеальна кольорова палітра, котра проглядає між хмар, наче розписне тло для білого саява місяця і вказівного світла зірок.

— Треба рухатися швидше! — кричить Юкіко. За крижаним вітром її голос ледь чутний. — До наступного привалу ще дві години, маємо дістатися туди до заходу сонця.

Еліан зупиняється й розглядає мапу, а буря зминає її. Краї пергаменту замерзають, і принц міцніше стискає пальці, намагаючись утримати аркуш. Вітер посилюється, і пергамент тріскається.

— Сонце сяде за годину! — кричить до Юкіко Еліан.

— Отже, треба рухатися хутчіш. — Пара з рота принцеси повисає між ними в повітрі.

Вітер глушить їхні голоси, та навіть я чую, як зітхає Еліан. Його плечі важко опускаються, і він кидає назад швидкий погляд, перевіряючи, чи ніхто з нас не відстав.

— Це реально, — говорить він, та я не певна, кого він намагається переконати: нас чи себе.

— Не знаю, чи зможу йти, — мовить Кай.

— Мадрид тебе понесе.

— Я теж не відчуваю пальців на ногах, та й на руках теж, — Мадрид показує руки в рукавичках. — Здається, ще вчора кілька загубила.

— Принаймні вони добре збережуться. — Кай пхає ногою сніг, підтверджуючи сказане. — Якщо позбираємо на зворотному шляху, цілитель зможе приладнати їх назад.

Я бачу лише очі Мадрид, але розумію: вона кривиться.

— У нас нема часу на балачки, — квапить Юкіко. — Годі витратити сили, рухайтесь!

Мадрид втикає в сніг палку і стягує хутро з рота. Губи її відразу вкриваються памороззю.

— Це наказ королеви? — питає вона.

Юкіко відкидає назад головний убір, ніби погода не лякає її. Вона панує над холодом, як колись я.

— Ви в моєму королівстві.

— Та не при твоєму дворі, — відповідає Мадрид.

Дівчина тре вкриту татуюванням щоку, змерзлу од вітру, і киває на Еліана:

— Ось мій король.

— Ти дещо забула, чи не так? Він поки не король.

Якби повітря вже не було заморожене, остання фраза, я певна, зробила б це. Кай завмирає, і його кулаки стискаються. Еліан кидає на нього короткий погляд, і Кай неохоче міняє позу. Та кулаки не розтискає.

Я помічаю, що вчинила так само.

Торік щось бурчить. Схоже, він не вміє читати вираз обличчя Еліана так добре, як Кай, і, доки той вагається, старпом кидається вперед. Коли Торік наближається до Юкіко, уперше відчуваю, як від його кремезної фігури віє загрозою. Більше не схожий на ввічливого велетня, що наглядає за «Саад», він наближається до принцеси, розкидаючи сніг.

— Ти, маленька...

— Годі, — перериває його Еліан, простягаючи руку, і Торік зупиняється.

— Капітане, — починає він.

— Я сказав «годі», — повторює Еліан.

Як і завжди, у голосі чути лише те, що він хоче показати. Ідеальні спокій та байдужість.

Проте навіть звідси я бачу: очі принца палають проти бурі, наче вхід у його серце.

— Ми закінчили? — питає Юкіко.

Кутики її губ підіймаються дедалі вище, а мої під маскою перетворюються на вищір.

Ступаю крок уперед, знімаю маску й кажу:

— Ще ні.

Юкіко повертає до мене свій сталевий погляд. Помічаю, як завмирає Еліан. Коли принцеса ступає крок мені назустріч, його рука тягнеться до пояса. До кинджала, котрий, знаю, там схований.

— Що ще? — питає Юкіко.

«Багато чого», — думаю я.

Найгірше те, як вона дивиться на Еліана: ніби краща за нього. Вона маніпулює принцом, щоб загарбати його королівство. Так само, як мати грає зі мною, щоб украсти моє. І так само, як я ось-ось вскочу в пастку Морської Володарки, Еліан ускочить у її. Можливо, раніше все було інакше, але зараз розумію: не зможу вкрасти Око й піднести своє королівство, якщо королівство Еліана впаде через його борг перед принцесою. Має бути спосіб для нас обох виграти цю битву. І решту битв на нашому шляху.

Ми не маленькі наївні спадкоємці, з яких можна ліпити будь-що. Ми воїни. Ми правителі.

— Можливо, Еліан і не король, — карбую я слова, — але й ти не королева. Доки не вб'єш своїх братів.

— Кого сьогодні цікавить убивство? — відповідає Юкіко. — Навіщо чекати на це королівство, коли можна забрати інше?

Я розумію натяк. Гадає, вона може розлютити мене угодою, укладеною з Еліаном. І, певно, справді може. Адже мене бісить, як він покійно стоїть поряд з нею, доки вона не дає йому й шансу обрати власне майбутнє. Використовує його у своїх хитрих планах, як колись збиралася і я. Як же це нагадує моє життя до спасіння на «Сааді», доки Еліан не показав мені, що означає бути вільним! Єдина людина, котра подарувала мені надію, зараз добровільно жертвує своєю.

— Стережися, — кажу Юкіко. — Коли простягаєш руку до чогось чужого, завжди знайдеться хтось, хто схоче це повернути.

— Тоді мені ліпше прикрити спину.

— Не варто, — відповідаю їй. — Я її добре бачу.

Юкіко прикушує кутик губи, частково здивована, частково зацікавлена. Коли вона відвертається від мене, наслідуюся кинути оком на Еліана. Його усмішка виламана під загрозливим кутом, погляд — зелені вістря, що пронизують нову білість світу. Він не відводить погляду, а я рахую секунди, доки нарешті Кай плескає його по плечу й підштовхує вперед.

Коли надходить ніч, ми влаштовуємо табір на пласкій частині гори. Намети оточують станцію швидкого розпалювання багаття. Гуртуємося навколо, розкладаючи скромні залишки провізії. Коли просто сидимо, холод здається сильнішим, тож ми тримаємо руки так близько до вогню, що ризикуємо опектися.

Вітер посилюється, і команда зігрівається ромом, який захопила Мадрид замість їжі. Ніч темнішає, а сміх моряків переходить у посапування. Я дослухаюся до звуків вітру, знаючи, що не засну. Не зараз, коли Друге око Кето поряд. Моя місія та доля Еліана ось-ось переплетуться, тож не можу стулити очей, роздумуючи, як саме скінчиться ця війна.

Згодом сніг починає падати на намет м'якше, і в затихлому вітрі чую: наближаються легкі кроки.

А потім на освітлений моїм ліхтарем намет падає тінь.

Чомусь зовсім не дивуюся, що це Еліан.

— Ходімо, — говорить він.

І я йду.

Я ніколи не бачила зорі. Як бачить їх Еліан. Є стільки речей, котрих досі не робила! А він пізнав таке, про що ніхто інший, особливо я, не

міг і мріяти. Зірки — тільки частина усього. Вони належать Еліану, як не належать нікому у світі.

Еліан не тільки дивиться на зорі, він їх уявляє. Малює їх, вигадує історії про богів, війни, про душі дослідників. Думає, куди піде його душа після смерті і чи стане частиною ночі.

Це все він розповідає мені на верхівці Захмарного шпилю в оточенні місяця, вітру й порожнечі. Команда спить, спить і пагоська принцеса. Здається, спить увесь світ. А ми — тільки ми — нарешті прокинулися.

— Я ніколи й нікому цього не показував, — мовить Еліан.

Він говорить не про зірки. А про те, якими їх бачить. Вони — його секрет, так само як океан — мій. І коли Еліан про них каже, його усмішка сяє не менш яскраво. Цікаво, який вигляд мала я? Чи сяяли мої очі, коли я згадувала дім, чи огортала мене хвилиною ця згадка, змінюючи так само?

— Гадаю, є багато речей, котрих ти нікому не показував.

Ми не говоримо про Юкіко чи шлюб, який здається більш неминучим за війну. Не робимо нічого, лише уявляємо: попереду на нас чекає щось крім темряви й вибору між страхіттями.

Еліан зітхає. Його рука лежить поряд з моєю.

— Мені здавалося, коли знайду кристал, я щось відчую, — каже він.

— Триумф?

— Спокій. Але ми поряд, а я відчуваю геть протилежне. Ніби мене жахає момент, коли відчинимо шатро.

Щось тріпоче в моїх грудях. Можливо, це надія.

— Чому?

Еліан мовчить, і це мовчання — теж відповідь. Попри все він не бажає брати на себе відповідальність за знищення цілої раси, хай яка вона жорстока. Хочу сказати йому, що теж це відчуваю: страх, змішаний з тягарем обов'язку. Прагну пояснити: ми не народжуємося чудовиськами.

Друге око Кето здатне знищити будь-кого з нас, і, здається, ми обоє не хочемо володіти трофеєм. Може, варто відкрити йому правду? Раптом це схилить Еліана на мій бік, як він, здається, схилив мене на свій. Та ні, то навіть більша казочка, ніж Друге око Кето, адже коли я йому відкриюсь, нізащо мене не прийме. Можу клястися, ніби змінилася, чи, навпаки, запевняти, що стала такою, як була. Такою, якою могла бути,

коли б не мати. Перетворення на людину змінило мене набагато сильніше, ніж просто поява ніг замість хвоста і шкіри замість луски. Всередині я змінилася не менше, ніж зовні. Мене лякає те, що робила, і охоплює непереборне бажання почати все з початку. Стати правителькою, якою мене хотіла бачити Крістел.

Обертаюся до Еліана, даючи снігу танути на моїх щоках.

— Одного разу ти просив розказати про сирен щось не відоме тобі, — починаю я. — Є легенда, де пояснено, що станеться, коли людина заволодіє серцем сирени.

— Я її ніколи не чув.

— Бо ти не сирена.

— Так само, як і ти, — відповідає Еліан, копіюючи мій тон.

Дарую йому нещирі усмішки і веду далі:

— Кажуть, що людина, котра забере серце сирени, стане невідвладною пісні.

Еліан скептично зводить брову:

— Невідвладною пісні мертвої сирени?

— Пісні будь-якої сирени.

Не знаю, для чого розповідаю це. Напевне, сподіваюся, що Еліан виживе, навіть коли ця війна не скінчиться. Чи бодай матиме шанс.

— Якщо вірити цій історії, — кажу я, — сирени обертаються на піну, аби цього не сталося.

Еліан роздумує над моїми словами.

— І ти віриш у таке? — питає він. — Раптом я встигну вирізати серце сирени, перш ніж вона розтане, то потім не підпаду під чари будь-якої іншої?

— Забудь, — відповідаю я. — Адже ти однаково плануєш усіх їх убити.

Світло в очах Еліана пригасає.

— Здається, тепер розумію, чому первісні сім'ї не скористалися кристалом, щойно його було створено, — мовить він. — Геноцид — це неправильно. Можливо, аби все скінчилося, достатньо вбити Морську Володарку. Є ймовірність, що тоді вони всі зупиняться. Навіть Загибель Принців.

Я переводжу погляд на небо й тихо питаю:

— Гадаєш, убивці можуть перестати бути вбивцями?

— Хочу вірити.

Цей голос належить не тому самовпевненому принцу, котрого я колись зустріла. Не тому, хто командує кораблем, і не хлопчику, народженому правити імперією. Еліан — обидва вони і жоден з них. Він застряг посередині, і це бачу лише я — провідник до світу, де він опиниться в пастці.

Від цієї думки в серці ніби щось загоряється. Відвертаюся від зірок і дивлюся до нього, притискаючись щокую до мокрої від снігу ковдри. Еліан схожий на моря, якими ходить. Спокійний і мирний на поверхні, несамовитий під спудом.

— Я можу розповісти тобі таємницю? — питаю раптом.

Еліан обертається до мене, і навіть погляд на нього ранить. Небезпечне бажання зростає, і я майже наважуюся розказати йому все. Вивільнити правду і з'ясувати, чи здатні люди прощати так, як вони здатні мститися.

— Таємницю?

— Котра змінить твоє ставлення до мене.

Еліан неспокійно совається:

— Краще не треба.

Я зводжу очі догори:

— А якщо ти повинен це знати?

— Люди не розповідають секрети тому, що хтось повинен їх знати.

Ковтаю клубок у горлі. Серце стукає так голосно, що можна почути.

— Тоді я попрошу про дещо інше.

— Зберегти секрет?

— Ні, зроби мені послугу.

Еліан киває, і я забуваю, що ми вбивці й вороги, що, коли моя суть стане відомою, він, імовірно, захоче вбити мене. Не думаю про Юкіко, котра вважає принца нагородою, хоча й не уявляє його ціни. Не думаю про Морську Володарку чи про зраду. Слухаю лише своє людське серце, яке б'ється швидко — занадто швидко — і про зморшку між бровами Еліана, доки він чекає на відповідь.

— Ти коли-небудь поцілуєш мене?

Він повільно каже:

— Це не послуга.

Його рука, котра лежала поряд із моєю, щезає, і я відчуваю несподівану порожнечу. Та раптом вона торкається моєї щоки, а великий палець торкається губ. Здається, це найгірше й найкраще з усього, що було зі мною, — і так дивно відчувати все одночасно.

Так дивно, що замість того, щоб забрати його серце, прагну віддати своє.

— Пам'ятаєш, як ми зустрілися? — питає він.

— Ти сказав, що непритомною я чарівніша.

Еліан сміється. Він так близько, що тілом відчуваю його тремтіння. Бачу кожен шрам та веснянку, кожен спалах кольору в його очах. Я майже відчуваю на смак його губи.

— Попроси ще раз, — каже Еліан.

Його лоб притискається до мого, його дихання обдуває мої вуста. Заплющую очі й дихаю з ним одним повітрям. Лакриця й морська сіль... а якщо поворухнуся, крихке відчуття між нами розвіється за вітром.

— Просто зроби це, — прошу я.

І він робить.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Шлях закінчується так само, як починався, — водою.

Юкіко веде нас угору своїм священним маршрутом, ми вдвічі скорочуємо шлях, ніде не блукаємо і не губимося. Ідемо повз стоянки зі швидкорозпалюваними багаттями, такими яскравими, що могли б пропалити саму гору, проходимо обхідними шляхами, котрі заощаджують час сходження так само просто, як прорізають гору. Більш швидкі маршрути, коротші шляхи, хитрі стежки. Деяку частину шляху нас навіть везуть. Не дивно, що з такою силою-силенною мудрих пристосувань пагоські правителі здатні пережити сходження. Ну, а всі, хто не належить до їхнього роду, тут не виживають.

Хоча мені й неприємно мати щось спільне з Юкіко, доводиться визнати: її родина закрутила талановиту аферу. Як могли вони підтримували легенду про своє походження, що забезпечує відданість їхнього народу, навіть якщо інших причин для відданості не було. А це багато. Як золота кров Еліана. Чи я і смертельні сили Кето. Але в моєму випадку легенда правдива.

Різка зупиняюся, і решта команди зупиняється поряд. Рука Еліана в рукавиці зависає небезпечно близько до моєї, і хоча відчуваю, як між нами іскрить повітря, я не дивлюся на нього. Просто не можу. Здатна лише глядіти вперед, і що довше стою, то глибше ноги вгрузають у сніг. Та поворухнутися все одно неможливо. Перед нами диво — палац, вирізаний із останнього подиху моєї богині Кето.

Хоча до верхівки лишилося півтори сотні метрів, ми опиняємося перед входом до епічного каньйону, оточеного прямовисними стінами водоспадів, що розбиваються внизу об вістря чорних скель як залишків зсуву. Вода падає на них та утворює клуби пари, котра шипить, здіймаючись вгору, і лише потім остаточно розчиняється у хмарах.

Серед піни по краях величного рову хаотично розкидані скелі, що наче позначають кордони надприродно незастигальної води всередині. У центрі височіє палац. Це айсберг, заввишки як водоспади, з вікнами, зробленими з цільного вітру й візерунчастими шпилями, що вигинаються й перетинаються під незбагненними кутами. Це неймовірна снігова скульптура, фортеця скісних схилів і гострих країв, котра затьмарює саму гору.

Знаходимо кілька веслових човників, схованих на краю рову, там, де вода найтихіша, подалі від стін водоспадів, що оточують нас із трьох боків. Всідаємося й пливемо до входу в палац. Уперед ми просуваємося мало не зигзагом — пориви вітру та сила Торіка сперечаються за право штовхати човен.

Коли ми пристаємо, щоб роздивитися палац, який здіймається вгору на кілометри, мені доводиться високо закидати голову. Та на це бракує часу, так само як і на роздуми, чому в збудованому зі снігових штормів палаці трохи тепліше, ніж назовні — на градус чи два порівняно з рештою Захмарного шпилю. Юкіко впевнено простує вперед, і ми йдемо слідом у серце айсберга — коли не встигаємо за кроком принцеси, орієнтуємося на світло її факела.

Стіни сяють, наче дзеркала, і раптово нас стає вдвічі більше. Втричі. Я бачу лише обличчя і клуби пари від нашого дихання, що туманом повисають навколо.

Через те що не відразу відрізняємо Юкіко від її зображення, ми відстаємо і просуваємось вперед трохи повільніше. Коли відстань збільшується, а принцеса завертає за ріг десь далеко попереду, ми ненадовго лишаємося в темряві. Рука Еліана знаходить мою. Він стискає — лише раз — і все в мені оживає. Зігрівається. Тіло моє тягнеться до нього, і вільною рукою торкаюся крижаної стіни. Коли знаходимо поворот, факел Юкіко знову освітлює наші обличчя.

Руку Еліана я не відпускаю.

Принцеса зупиняється перед величезною крижаною стіною, що сяє від вогнів, віддзеркалюючи наші фігури. Юкіко вставляє факел у невеличку скобу й відступає на крок.

— Ми на місці, — каже вона.

Еліан кидає на мене короткий погляд, потім знімає з шиї медальйон і віддає його принцесі. Коли та підносить намисто до западини у стіні,

очі хлопця нетерпляче блищать. Западина точно повторює форму кулона — від різблення до ікластої оправи. Ідеальний замок для нашого ключа. Щойно Юкіко притискає намисто до стіни — воно клацає і ростає.

Сніг падає зі стелі та стікає стінами, наче вода. Лунає важкий стогін, а потім товста крижана панель ковзає назад і відкриває величезну печеру, гідну бути частиною цього палацу.

Еліан квапиться всередину, наче спраглий дослідник. Я поспішаю за ним, байдуже оминаючи Юкіко. Нас оточує блакить: морозні снігові стовбури підпирають стелю, а потім падають вниз листяними жмутками, розповзаються по стінах гілками, розсікають льодову підлогу, ніби коріння. Перед нами ліс зі снігу та криги.

Команда повільно розходитьсь, зачудовано роздивляючись навколо. На відміну від решти айсберга, це місце справді прекрасне. Його торкнулася Кето. Та Еліана побачене не захоплює. Він дивиться точно вперед — у центр шатра.

Шпиль океанської води переливається ідеальним поєднанням смарагдового і сапфірового відтінків, і я впізнаю в цьому поєднанні колір вод моря Дияволос. Дому.

А в самому серці — Друге око Кето.

Воно не схоже ні на що бачене мною раніше. Навіть око з тризуба Морської Володарки не можна з ним порівняти, те обточене занадто грубо, і відтінок за роки перебування під водою став тьмянішим. А цей камінь не знав згубних впливів. Ідеальна сфера, забарвлена у багряно-червоний колір очей моєї матері та пролитих заради неї літрів крові.

Шпиль, у якому лежить Око, — скульптура з твердої криги. Але коли Еліан простягає руку й торкається його, то не відсахується. Вода не замерзла, а застигла. У часі, у просторі.

— Розтопити не вийде, — оцінює Еліан.

— Зламати так само, — погоджується Юкіко. — Це може зруйнувати кристал.

Він обертається до неї:

— Сумніваюся, що ми могли б тут щось зламати. Шпиль навіть на дотик здається непробивним.

Принцеса несамовито трясє головою.

— Ми маємо добути його, — каже вона. — Ритуал. Що треба зробити?

Усі очі спрямовані на мене, і я вдихаю повітря, готуючись. Це мить, до котрої я йшла. Те, заради чого добулася місця на кораблі Еліана. Дивлюся на принца. На те, як його волосся завивається за вухами і стирчить, і можна уявити кожну мить його сну у вологому наметі. На сердитий погляд і на стиснуті зуби. Відчуваю уїдливі запах лакриці в його диханні.

Я майже поряд.

Прочистивши горло, говорю:

— Кров сирени.

— Що? — перепитує Еліан.

— Гадаєш, кристал Кето може звільнити будь-хто? — питаю я. — Це може зробити лише воїн, вартий його магії.

— Воїн, — повторює він.

— Убивця сирен.

Брехня і ще одна брехня, вони змішуються на моєму язичку з напівправдою.

Кай здійсмає догори руки й цікавиться:

— І звідки ми повинні дістати кров сирени? Чому ти чекала аж досі, перш ніж сказати?

— Бо це не мало значення, — каже Мадрид. — Хоч би коли вона це сказала — в сирен немає крові, лише кислота. Ми не можемо зібрати кров, перш ніж вони обернуться на піну, а якби й змогли, рідина б пройшла будь-яку посудину, куди б ми її помістили.

— Твій кинджал, — вказую на пояс Еліана. — Єдина річ у світі, котра може втримати кров сирени.

— У ньому немає крові, — відповідає Еліан. — Він її випиває.

— Поглинає, — виправляю я. — Не повірю, що ти не помічав, як з кожним убивством сирени він стає трохи сильнішим. Трохи важчим?

Еліан мовчить.

— Звідки тобі це відомо? — Юкіко схиляє голову набік. — У тобі є щось, чого я не розумію.

Пропускаю її слова повз вуха і дивлюся лише на Еліана. Його брови насуplied, розумію: він у мені сумнівається. Що навіть коли я не слухаю Юкіко, слухає він. Принц підозрює мене, — імовірно, завжди

підозрював — і хоча в нього є всі права на це і частина мене пишається тим, що він саме такий, усе одно боляче. Мені не варто вірити, і те, що він це знає, вбиває мене.

І все ж не можу дозволити йому звільнити Око.

Безтурботно всміхаюся:

— Я ж казала, можу стати у пригоді.

Еліан витягає кинджал з піхов і підставляє його під світло. Він крутить клинок у руці, а потім ступає крок до мене. Хочу позадкувати, та лишаюся на місці. Якщо відійду зараз, це лише підтвердить мою провину.

— Ну? — питаю я.

— Ну і все, — каже Еліан. — Я тобі вірю.

Він замовкає, ніби чекаючи моїх заперечень і правди. Безглуздо, але більше за все я прагну сказати саме ці слова. І дуже хочеться попросити, щоб він ніколи не припускався таких помилок, як довіра мені. Але я мовчу, і Еліан повертається до заморожених вод моря. Дияволос та встромляє кинджал просто в середину.

Напевне, я маю радіти з того, що в принца нічого не вийшло.

Кров із клинка давно щезла. Метал поглинув її і обернув на магію, яка робила його непереможним і дозволяла забирати життя сирен. Я знала це і все ж дала Еліану надію, адже саме це роблять брехуни, коли не хочуть, щоб їх упіймали. Удавала, ніби переконана: кинджал спрацює, бо навіщо б мені мовчати аж досі, якщо кров — ключ до всього?

Щоб у мене все вийшло, Еліан мав програти. Просто я не думала, що так кепсько через це почуватимуся.

Спливли години. Напевно, настала ніч. У всякому разі, команда спить у наметах іззовні шатра. Вартові та правопорушники. Не збираються йти, доки не знайдуть спосіб звільнити Око. Якби для цього забракло рішучості Еліана, їх би все одно втримала лютя Юкіко.

«Тільки спробуй, — сказала вона. — Спробуй піти без слави, яку пообіцяв моєму братові».

Стискаю в руках легку шаблю й дивлюся на Друге око Кето, що застигло у водах мого дому. Відчуваю шкірою, як шепоче до нього моє намисто. Мушля прагне з'єднатися з могутнім морем, котре породило її.

Я теж відчуваю це, постійний поклик моря Дияволос, яке простягає до мене руки, щоб затягнути до своїх вод.

Стискаю шаблю та розрізаю нею долоню.

І байдуже спостерігаю, як кров стікає з моєї руки й падає на око Кето. Немає ані пекучого болю, ані нескінченного кислотного холоду. Кров тепла, червона й така людська. Але менше з тим.

Коли кров крапає на воду, та розчиняється. Верхня частина шпилью відпадає сама собою і розтає: я навіть можу просунути всередину руку. Дістаю камінь і видихаю. Зараз він тендітний на вигляд, проте відчуваю силу, котра тече крізь мене. Можливу жорстокість. Майже пропалює руку.

— Весь цей час я відчувала в тобі щось.

Обертаюся, міцно стискаючи Око.

— Я знала: з тобою щось не так, — говорить принцеса Юкіко. Вона вдихає повітря, ніби відчуває чудовисько в мені. — Ти не зовсім людина.

Вкладаю шаблю в піхви й тихо відповідаю:

— Не розумію, про що ти.

— Можливо. Тоді скажу інакше. Ти одна з них, еге ж? Сирена.

Мовчу, і вона сприймає це як згоду. Тонкі губи принцеси розтягуються в посмішці.

— Як ти змогла так замаскуватися? — питає вона. — Хіба це можливо?

Риплю зубами. Мені не подобається її погляд. Наче я риба на гачку. Ніби я щось, що слід дослідити і вивчити, а не боятися. Вона іде до мене, тоді задкує вбік, доки не опиняється по той бік Захмарного шпилью.

Кидаю на неї убивчий погляд.

— Морська Володарка вважала це покаранням, а не маскуванню, — кажу я.

— А викрадення кристалу — це спокута? — питає Юкіко, досі більше заінтригована, ніж налякана. — Цікаво, який злочин ти вчинила, щоб заслужити на таку кару?

— Щонайперше — народилася, — відповідаю я. — Морська Володарка не терпить суперництва.

Тієї ж миті усмішка сходить із губ Юкіко, а на обличчі з'являється новий вираз. Шок. Тоді богобійний трепет. Здивування змінюється невпевненістю, цікавість — страхом.

— Ти — вона, — бурмотить Юкіко. — Загибель Принців.

Ще секунду вона здається розгубленою. А потім — так само швидко — невпевненість зникає з її обличчя. Принцеса всміхається, хижо і кмітливо.

— І ти не знав? — питає вона.

Я не відразу усвідомлюю, що тепер вона звертається до когось за моєю спиною.

Повертаю голову до виходу з шатра, де стоїть Еліан. Його обличчя порожнє, беземоційне, погляд прикутий до Ока в моїй руці. Я білію, і серце завмирає в грудях. Раптово все, крім повітря, що застрягає в горлі, здається примарним.

«Я тобі вірю».

На якусь мить мене охоплює жалюгідна надія: можливо, він не чув. Та коли ми зустрічаємося поглядами, розумію: усе знає. І тепер склав до купи головоломку, яку я так старанно руйнувала. Коли Еліан тягнеться до шаблі, я знаю: ця ніч скінчиться кров'ю.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Загибель Принців.

Лише два слова. Світ завмирає. І я відчайдушно шукаю в пам'яті будь-що — підказку, знак, слід. Замість того щоб повернутися ні з чим, усвідомлюю: я дурень.

Ми врятували Ліру посеред океану, а поряд не було жодного судна. Коли вона вперше прийшла до тями, у ній було щось невимовно чарівливе — це зникло лише після того, як дівчина напала на мене. На борту корабля вона говорила на псаріїні. І ще та сирена... Що вона казала? *Parakaló*. Благала про помилування. А я й не втямив чому, хоча ніколи не бачив, щоб сирена так чинила. Звісно, вона благала. Не мене. Одну зі своїх. Свою принцесу!

«І ти не знав?» — питає Юкіко.

Я мовчу.

Усвідомлював: Ліра щось приховує, та навіть не уявляв такого. Не підозрював: вона ще більша вбивця, ніж я. Вона знищила Крістіана й безліч інших принців. Імовірно, збиралася вбити й мене.

Притискаю руку до грудей, до шрамів під сорочкою. Шрамів, подібних до тих, котрі бачив у Райкрофта після бійки з Лірою. Того дня у Мідасі Загибель Принців знайшла мене, не чекаючи, доки я знайду її. Дозволила русалці ослабити мене, а потім встромила нігті навпроти серця, збираючись вирвати його. І, якби не наспіла королівська варта, сирена здійснила б свій задум.

Мене б убила Ліра.

Вона дивиться на мене, і я витягаю шаблю. Вперше не знаю, як збираюся вчинити, і стискаю клинок так сильно, що він вірізається в долоню. Ліра не кидається, не нападає, навіть коли підходжу ближче, і

це лише розпалює мене. Зрада. Їй бракує порядності навіть для того, щоб здригнутися.

— Еліане.

Вона видихає моє ім'я, і я втрачаю глузд.

— Я тебе вб'ю, — кажу тихо.

Ліра швидка навіть у людській подобі. Швидша за багатьох новачків, з якими я бився, і рухливіша за них. Вона недбала, але в її рухах є щось первісне. Опускаю на неї клинок, і вона одним плавним рухом відводить плече назад. Ліра шокована, але швидко приходить до тями і махає в мій бік кулаком. Ловлю руку в кількох сантиметрах від свого обличчя й викручую її. Вишкіривши зуби, дівчина з неймовірною силою пхає мене ногою. Я ухиляюся, та вона все ж дістає до мого стегна, і біль прострілює ногу.

Киваю на її пояс.

— Твоя шабля.

— А тобі не все одно, озброєна я чи ні? — питає вона.

— Не плутай честь і турботу, — кажу я. — Якщо треба, уб'ю тебе і беззбройну.

Знову кидаюся на неї, і вона незграбно ухиляється. А тоді чую, як вона виймає шаблю.

Ліра змахує клинком по ідеальній дузі, саме так, як я вчив, і гарчить. Тепер бачу в ній звіра.

Наші мечі стогнуть, стикаючись. Сталь б'ється об сталь. Усе майже так, як під час наших тренувань, на яких дівчина демонструвала більше жорстокості, ніж уміння. Але геть не так, адже не маю жодного бажання зупинитися, перш ніж усе вийде з-під контролю.

Я блокую її шаблю, і Ліра вкотре намагається мене вдарити, а я знову ловлю її руку, викручую вліво, і дівчина випускає зброю. Розвертаю Ліру, міцно притискаючи до себе. Моє серце шалено стукає в її спину, а вона звивається у хватці. Дівчина здається холодною — вона завжди холодна, — але між нами стікає піт.

— Убий її! — кричить Юкіко.

Ковтаю клубок у горлі й розумію, що шабля затиснута між нами. Я не можу нахилити зброю під потрібним кутом, не випустивши при цьому Ліру. І мені нестерпна сама думка, що перебуватиму так близько до

дівчини, щоб відчувати її останній подих і побачити, як життя полишає її.

Мене нудить.

Я згадую смак поцілунку, історії про зірки, що шатром стоять над нами. Уся галактика спостерігала за тим, як її тіло притискалося до мого. Дівчина просила про поцілунок, і це було єдине, що я міг зробити, щоб не втратити рівновагу. Ліра нахиляє голову до мене й легенько видихає.

А потім піднімає лікоть і б'є мене в щелепу.

Я випускаю її, і вона кидається вперед, щоб підхопити свою шаблю.

Безрадісно сміюся і притискаю руку до губ.

— Легенди про тебе дійсно правдиві.

— Годі, Еліане. — Вона виставляє шаблю між нами, наче бар'єр.

Я спльовую на підлогу кров.

— Годі буде, коли ти помреш.

Знову кидаюся вперед, забувши про все, крім зради, що клекоче в мені. Завдаю удар за ударом, б'ючи своїм клинком об її. Знову і знову. Кожен змах дзвенить у повітрі, і час, здається, рухається дуже швидко і водночас зупинився у мертвій точці на нескінченні секунди і хвилини, доки дівчина не падає на коліна й не випускає з рук кристал.

Ліра встає, але не тягнеться по нього, так само як і я. Думаю лише про те, як довго ще вона зможе тримати меча над головою, закриваючись від моїх атак.

Кожен удар дівчина зупиняє з порожнім виразом обличчя. Потім її лікті починають тремтіти і ноги нарешті підгинаються. Клинок падає на підлогу. Ліра лежить на землі, чекаючи, з байдужим поглядом. Даючи мені шанс, якого прагнув.

Вона стискає мушлю, і я здригаюся: Ліра ніби дражнить, доводячи мою сліпоту. Здіймаю зброю, відчуваючи важкість сталі в руках: помститися за Крістіана, за кожного принца, що загинув у океані та загине ще. Можу вбити її і покінчити з усім цим...

Я кидаю шаблю.

Ліра видихає. Піт стікає з її чола, і непевний погляд зупиняється на комусь за моєю спиною. Я б хотів її убити. Або щоб вона вбила мене. Замість цього ми дивимося одне на одного, а потім Ліра хитає головою і робить мені підніжку.

Коли падаю на підлогу, вона розчаровано зітхає:

— Як наступного разу схочеш убити когось, не вагайся.

— Хіба не я маю тобі це казати?

— У чому річ? — питає Юкіко.

Я сідаю під суворим поглядом пагоської принеси.

— Це ж Загибель Принців. — Вона говорить так, ніби я міг це забути, наче я подарував Лірі життя не тому, що людяний, а тому, що геть дурний.

Зводжуся на ноги й зітхаю:

— Я знаю. — І піднімаю з підлоги обидва мечі.

— Вона прийшла по кристал, — нагадує Юкіко. — Так само, як і ми.

— А тепер піде без нього.

Ліра дивиться на кристал Кето, що лежить поряд із нею на підлозі. У її очах застиг дивний вираз — більше прийняття, ніж жага. Вона навіть не намагається доторкнутися до того, по що прийшла сюди.

— Підводься, — кажу я.

Юкіко кидається вперед.

— Не роби цього, — мовить вона ображено. — Якби твоя команда не спала мертвим сном в іншому кінці палацу, вони б сказали: ти не можеш просто відпустити її.

Я повільно схиляю голову перед Юкіко:

— Ти ще не королева, — відповідаю твердо. — Тож маєш не більше прав указувати мені, ніж вони.

Витираю з губ присохлу кров. Здається, я завжди заюшений нею, та сьогодні саме той рідкісний випадок, коли вона моя. Востаннє це трапилося на борту Райкрофтового корабля. І кров належала Лірі.

Дівчина стоїть і чекає на мій вирок. Я не хочу тремтіти, але саме це й роблю. Бачу, як вона стоїть там, слухаючи мій наказ, наче відданий член команди, і зриваюся:

— Іди геть! Повертайся туди, звідки прийшла! Просто зараз.

Я присідаю, щоб підняти кристал з підлоги, а Ліра вагається. Її тінь непевно коливається в розсіяному світлі. Час застиг у кімнаті, ніби трясина.

— Хотіла б я, аби на цьому все скінчилося, — каже Ліра.

Більше схоже на попередження, а не на загрозу, якщо між ними взагалі є різниця. Передрікання битви, котрої неможливо уникнути. Я

мовчу. Чекаю, коли під шатром стихне луна її кроків, і, тільки впевнившись, що Ліра пішла, підводжуся.

— Не можна відпускати її живою, — повторює Юкіко похмуро.

— У неї буде багато шансів загинути, — відповідаю я, стискаючи кристал в долоні, — просто поряд з матір'ю.

Юкіко не вірить.

— Я тебе попереджала, — веде далі принцеса. — Кохання не для королів. Ти зрозумієш це, щойно ми одружимося.

— Можеш зараз не говорити про шлюб? — кидаю їй. — Цього не буде.

Юкіко дивиться вкрай роздратовано:

— Принц, що не дотримує слова? Як оригінально.

— Казав же, збираюся запропонувати тобі альтернативу, — нетерпляче пояснюю я. — Можливо, я не хочу бути королем Мідасу, та ще більше не хочу бачити тебе його королевою.

— І яку ж не менш привабливу пропозицію можеш зробити?

Стискаю зуби. Юкіко прагне емоційної реакції, а Ліра, здається, висотала до останку все, що в мені було.

— Гадаю, ти знаєш про горе королеви Галіни?

— Брат поділився зі мною цією інформацією, коли зійшов на трон.

— Завдяки торгівлі з іншими королівствами Кардія набирає сили. Їхня королева завойовує популярність на Півночі. Галіна не зможе змагатися з нею, якщо не спілкуватиметься зі своїми підлеглими. А вона не спілкується, боячись їх заразити. Відтак Ідилія страждає, що королева не обирає собі чоловіка, який би допомагав їй правити.

Незацікавлений вираз Юкіко добре натренований.

— І чому це важливо для мене?

— Тому що королева не відмовлялася обрати собі дружину.

— Хочеш, щоб я стала правителькою Ідилії? — недовіжливо хихоче Юкіко.

— Однією з королев, — виправляю я.

— І чому Галіна має на це пристати?

— Її сили не діють на жінок. Ти підтримуватимеш зв'язок з іншими королівствами від її імені, зустрічатимешся з сановниками та дипломатами. Постанеш перед народом і завоюєш їхню відданість. Робитимеш усе, чого не може робити Галіна.

— А спадкоємці? — питає Юкіко.

— Королева вирішила не передавати своє прокляття.

— Ти все продумав. — Юкіко мало не мурчить. — Навіть поговорив з Галіною?

— Галіна вважає це взаємовигідною угодою, особливо рада налагодити зв'язки з Ефевресом та Пагосом. І, звичайно, зробить своїм боржником Мідас.

— А що, як я відмовлюся?

Зціплюю зуби:

— Ти можеш залишитися з могутньою королевою і правити з нею на рівних або з майбутнім королем, який сумніватиметься у кожному твоєму кроці. — Кладу кристал до кишені поряд із компасом. — Хтозна, чи переживу я взагалі цей день. Ти точно хочеш заручитися з принцом, чиє життя може ось-ось увірватися?

Юкіко пильно дивиться на мене. Розумію: зараз неважливо, яка приваблива ця ідея. Її цікавить лише перемога. І якщо принцеса поступиться так просто, їй не потрібне буде навіть наймогутніше королівство. Ліпше втратити країну, ніж обличчя.

— У мене є умова, — каже вона.

— Ну звісно.

— Коли настане час, я хочу, щоб Загибель Принців померла від твоєї руки.

Стискаю компас, кісточки хрустять об його корпус. Хазяйка «Золотого гусака» так само аморальна, як і її завсідники, а принцеса ставить на кін долю людства заради своїх забаганок.

Кліпаю, проганяючи тремтливий образ Ліри і той її погляд, коли зрозуміла, що я дізнався правду. Як вона відштовхнула мене з-під кулі Райкрофта і як просила про поцілунок на горі. Намагаюся пригадати, що брехня — її найбільший талант.

— Запевняю тебе, — кажу до Юкіко, прагнучи здаватися байдужим, — щойно побачу її знову, навіть не змигну.

Відчуваю, як компас оживає в моїй руці та як повільно рухається стрілка.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Я біжу швидше, ніж могла сподіватися. Через лабіринти крижаного палацу, через тунелі, де спить команда Еліана. Біжу, доки не починає здаватися, що не біжу, а плину. Лечу. Пропливаю крізь лабіринт, так само як колись в океані. Біжу, доки не починаю відчувати запах води і не бачу світло виходу.

Еліан залишив мене живою, та це незначний акт милосердя, котрий не важитиме в майбутній війні. Він вчинив так, бо знав, що це не матиме значення? Чи тому що бажав, щоб спочатку я побачила загибель матері? Не хочу думати, ніби за його рішенням стоїть щось інше, та не можу втриматися. Вірисься: правда про мене не зруйнувала мосту, збудованого між нами...

Кидаючи шаблю, він здавався таким виснаженим, що слів будь-якої мови забракне описати це. Неможливо, щоб не хотів мене вбити. Та я відчайдушно чіпляюся за надію, як не чіплялася ні за що у своєму грішному житті. Урешті-решт, він цілував мене. Торкався так ніжно й притискався губами до моїх так, що мене обпалював вогонь, розплавляючи увесь пил від цієї гори на шкірі.

Це забути не легше, ніж відмінити.

Я вириваюся з крижаного палацу й сідаю в один із човнів. Захекана, дістаюся другого берега великого рову й міцно стискаю в долоні намисто-мушлю. Жорстка спіраль врізається в долоню, доки стою перед вибором. Еліан гадає, ніби може скористатися оком Кето, щоб убити мою матір і решту сирен. Він ризикне життям, вірячи, що дістав зброю, але ця зброя в його руках не спрацює.

Око обмила моя кров, і воно не визнає іншого хазяїна.

Від Морської Володарки знаю багато чого про око Кето, та одне пам'ятаю ясно як день: той, хто звільнить Око, стане його володарем.

Я не збрехала Еліану, сказавши, що потрібна кров. Просто це не конче мала бути кров сирени. Коли б принц порізав свою долоню над водами, Друге око Кето належало б йому. Воно б дало йому таку само силу, яку отримала від тризуба моя мати. Саме так первісні сім'ї бачили перемогу людей над Морською Володаркою: битва магією на рівних.

Я кидаю мушлю у воду, так само як робила це в Ідилії, тільки тепер концентруюся на образі матері. Кличу її в глибинах свого розуму, достатньо гучно, щоб пробитися крізь гору й дістатися найвіддаленіших куточків океану. Спочатку я не певна, що мені вдасться, та потім вода скипає, а лід, що оточує рів, тане.

Вода парує і обпалює, наче невидиме полум'я, утворюється водяний вир. З кожним його обертом темнішає. Чорнота розповзається, ніби тіні заливають світло. Чую знайоме гудіння, а потім сміх, який ні з чим не сплутаю.

З безодні виринає моя мати.

Вона прекрасна, як усі королеви сирен, і жахлива, якою жахливою здатна бути тільки вона. Очі впиваються в мене, а довгі пальці гладять тризуб, наче тварину. На кінчиках її пальців — усі сили світу, ладні підкорити її примхам усі моря разом з усіма монстрами.

Чомусь вона здається мені чужою.

Морська Володарка всміхається, на зубах свіжа кров.

— Ти хочеш щось сказати? — питає вона.

Я озираюся на палац, чекаючи, що будь-якої миті з'явиться Еліан, та вихід лишається порожнім, вода біля нього — нерухомою, і Морська Володарка просто чекає.

— Ти знаєш, де ми?

Вона байдуже озирається навколо, пестячи довгими перетинчастими пальцями тризуб. У її примружених очах ледь зблискує щось, коли вона каже:

— Захмарний шпиль.

— Це озеро, — моє дихання бринить між нами, — місце, де сховане Друге око Кето. Я пішла за принцом, чиє серце ти наказала забрати, і він привів мене сюди. До єдиної речі, яку ти шукала. Я змогла знайти те, що не вдалося тобі. Невже, маючи усю прокляту силу свого тризуба, ти не могла відчувати його?

Усвідомлюю, що кричу, лише коли вона змигує очима.

І раптом уся підготована брехня та пояснення стають неважливими. Мій розум чистий, у ньому лишилася всього одна думка: якою необґрунтовано правою почуваюся. Коли води розійшлися, здалося, ніби мати якась чудна, ніби щось змінилося в ній за час моєї відсутності, та я ніяк не могла зрозуміти, що саме. Тепер же усвідомлюю: вона не чудна, а чужа.

Морська Володарка сміється, і земля під моїми ногами розколюється. Правителька відкидається назад, і вода вигинається, утворюючи для неї трон.

— Дурне дитя, — докоряє з притиском. — Хіба можливо відчутти кожную чашку води, котру люди підносять до губ? Ти вважаєш це озеро частиною нашого світу лише тому, що воно рідке?

Я пропускаю повз вуха зневагу:

— А хіба ні?

Морська Володарка прикушує губу.

— Це все обман, — каже вона. — Гора, рів — не наші, а їхні. Перших повелителів людської пошесті. Витвір людей. Магічно. У цих водах немає нічого від нашої богині. Я б не змогла випірнути тут, якби ти не покликала мене за допомогою мушлі, навіть не знала б, що сюди можна дістатися.

— Тепер знаєш.

— А коли віддаси мені Око, зможу обвалити це місце в безодню моря Дияволос.

Я слабо усміхаюся.

— Схоже на план, — кажу їй. — Якби ж я кликала тебе заради цього.

Морська Володарка простягає долоню з гострими пальцями. Руку кинджалів.

— Доню, — наказує вона. — Віддай Друге око Кето, доки я не розізлилася.

— Це трохи неможливо, бо наразі воно не в мене.

Точене обличчя Морської Володарки спотворює гримаса. Сіпаються насуплені брови, губи занадто різко вигинаються, щоб це можна було назвати усмішкою. Вона нахилиє голову, розглядаючи мою закам'янілу фігуру. Оцінює несподівані зміни у мені. Я досі зухвале дівчисько, але, гадаю, набагато лицемірніше.

Морська Володарка повільно нахиляється вперед. Її очі блищать проти світла.

— Де воно?

Я збираю докупити все, що пробудив у мені Еліан. Добре відпрацьовану браваду, в основі якої — вміння виживати й нескінченна віра в талант. Бодай раз прагну побачити її справжні почуття. Реакцію, не виміряну й не обчислену.

— Воно в принца, що прийшов сюди по Око, — відповідаю чітко. — Я розплатилася каменем за своє життя.

Спочатку вдаряюся об підлогу, потім бачу червоне. Коли розтуляю рота, щоб вдихнути повітря, кров вихлюпується з мого носа та стікає з язика.

— Зухвала погань! — верещить Морська Володарка.

Її щупальці оскаженіло молотять у повітрі між нами. Відчуваю материн гнів шкірою, коли одне щупальце обвиває моє горло й починає душити.

— Гадаєш, твоє життя дорожче за цей кристал?

Мати кидається вперед, і її нігті ножами впиваються в мій зап'ясток. Намагаюся вирватися, та її хватка дуже міцна. Що більше б'юся, то сильніше вона тисне, і я відчуваю: наступний рух скінчиться поламаними кістками.

Вона тягне мене за собою, дедалі ближче до крижаного палацу. Мої суглоби тріщать від кожного несамовитого ривка, ноги тягнуться по снігу. Горло горить від її хватки, та я не перестаю всміхатися. Не чиню опору, лише чекаю, доки вона вирішить спинитися й кинути мене на землю.

Не збираюся казати їй, що саме я звільнила Око і, щойно знову з'єднаюся з ним, його сила належатиме мені. Хоча це наразить Еліана на зайвий ризик, і мати вважатиме його загрозою, та саме так зараз буде краще.

«Відвернення уваги», — сказав би принц. Він пишався б мною, побачивши, як швидко все сприймаю.

Морська Володарка дивиться на мене, наче на прокажену:

— Гадаєш, твоє життя чого-небудь варте?

— Певно, не для тебе, — кажу, схиливши голову набік, і, сплюнувши, додаю: — А для нього, — можливо, так.

— Я знала, що ти слабка, — сичить вона. — Та ніколи не розуміла, яка немічна. Спадкоємиця морського королівства Кето, в яку мені довелося вбивати жорстокість. Яка скоріше втопить юного принца, ніж вирве з грудей його живе серце. Яка плакала, вбиваючи мою сестру.

Коли вона згадує Крістел, я різко зітхаю. Морська Володарка дивиться презирливо, наче я жалюгідне створіння, а не її донька, і важу не більше, ніж будь-яка інша істота в її володіннях. Погляд — повна протилежність погляду Крістел, коли та рятувала життя Кальї.

— Я гадала, що видряпала це з тебе, — каже Морська Володарка. — І як же багато лишилося. Людяність інфікувала тебе, наче чума, задовго до того, як я позбавила тебе плавців.

— Прийму це за комплімент, — відповідаю впевнено. — Караючи мене, ти хотіла, щоб я запам'ятала урок. І я це зробила. Знаю, що принц не ворог. Насправді він більш шляхетна версія мене. — Дивлюся в її скам'янілі очі. — І в іншому житті, якби я могла обирати, стала б такою, як він.

— Годі! — гримає вона. — Ти віддаси те, що мені належить, а потім уб'ю тебе.

— Ні, — заперечую твердо. — Спочатку я заберу те, що належить мені.

З її губ злітає глузливий смішок:

— Хочеш мою корону?

— Власне, вона моя.

Її ікла блищать у денному світлі.

— Гадаєш, можеш убити мене, Ліро? — питає вона. — Ту, хто привела тебе на світ?

Без страху, лише з цікавістю.

— Якби ми були в океані, у тебе була б армія, — кажу. — Та це Захмарний шпиль, і ми так далеко від дому... Тут, проти Еліана і його команди, ти хіба що падло.

— Еліана? — жовчно повторює вона його ім'я. — Ти і твій жалюгідний людський принц вважаєте, що мені для армії потрібен океан? Сила слідує за мною так само, як і армія. Коли і справді хочеш покласти край цій війні, зроблю тобі цю послугу. Я ж мати і мушу виконувати бажання доньки.

Вона занурює тризуб глибоко у воду і дивиться, як перекошується моє обличчя. Темрява, наче сльози, стікає вістрями тризуба, і плямами розтікається по воді, а потім плями здіймаються над нею на кілька сантиметрів, утворюючи в повітрі невеликі чорні кола.

Портали до моря Дияволос. Проходи-коловороти, що відкриваються туди, куди бажає Морська Володарка.

З першого — найближчого до моїх ніг — виривається рука. За нею друга. Тоді з'являється ще десяток, і вода стогне від темної магії, здригаючись щоразу, коли сирени прориваються нагору. Зуби, кігті й плавці, а ще холодні-холодні очі.

А потім удалині я бачу дещо значно гірше.

Силу Ока відчуваю ще до того, як Еліан з командою виходять з палацу. Він дивиться на зростання армії із сумішшю святобожності та жаху. Я вдихаю повітря і навіть звідси відчуваю в ньому запах рибальських солодощів, що ріже по живому.

Еліан, ніби відчуваючи, дивиться на мене. Він стомлений на вигляд, але готовий до війни. Завжди готовий до неминучого, навіть якщо це смерть. І коли його очі ззираються з моїми, щось дивне з'являється в його грізному погляді. Непевність. Полегшення. Щось таке складне, що можу лише супитися у відповідь. Хай що це таке, воно щезає до того, як устигаю осмислити.

Я розтуляю рота, щоб закричати, — попередити його, щоб тікав чи сховався, хоч і знаю: він цього не робитиме, та потім він кліпає, і риси його обличчя загострюються — нарешті помічає Морську Володарку. Якусь мить вони дивляться одне на одного, а моє серце виривається з грудей.

Правителька схиляється нижче, її щупальці гладять мою шкіру, губи розбитим склом торкаються моїх вух.

— Дурне дівчисько, — шепоче вона, а потім — ніби це найгірше, що вона може сказати, додає: — Дурне людське дівчисько.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Вода чорніє від сирен, а слідом за нею темрява охоплює світ.

Вони, наче кіптява, заплямовують гору своєю напівдемонічною присутністю, і, доки сонце намагається піднятися вище, південь затуляє і небо. Нечестиво й звабливо усміхаючись, сирени прориваються на поверхню, заповнюючи повітря шипінням і потойбічними криками. Мимоволі я зачаровано дивлюся на них. Неймовірно гарні створіння. Чарівливі, смертельні істоти. Не можу відвести погляд, навіть коли вони показують ікла чи запускають кігті у своє довге волосся.

Жахливі, та в них нема нічого огидного.

— Боги, — вражено говорить Кай. — Вони всюди.

— Ми помітили. — Мадрид прикладає до плеча арбалет. — Що робитимемо, кепе?

— Триматимемося на висоті, — кажу я.

Дівчина опускає арбалет і супиться:

— Що?

Я киваю у центр хаосу:

— До нас завітала королівська особа.

Морська Володарка зараз просто перед нами, оточена чорними як ніч щупальцями, поряд з нею вірна донька. Грізна пара. Попри людську подобу Ліри, коли вона стоїть поряд з матір'ю, здається, вони здатні загасити Сонце. Морська Володарка пливе по воді. Ліра іде поряд з нею. Коли наближається, я помічаю: її очі одного кольору з губами.

— Убивце сирен, — говорить Морська Володарка, вітаючись.

Вона промовляє лише кілька слів моєю мовою, та все ж це не схоже ні на що, почуте раніше. Звук її голосу огидний і ненависний, чарує й відштовхує водночас. Він лишає мене із жахливим почуттям пригніченості, ніби чую похоронний спів.

— Ваша величносте... — Вклоняюся, не відриваючи погляду від її очей.

— Ліро! — Мадрид трясє головою, у голосі бринить недовіра. — Це ж брехня? Ти одна з нас.

Сміх Морської Володарки схожий на булькотіння води:

— Скоро ви дізнаєтеся: моя донька не знає вірності, — вона дивиться на Ліру, — тільки зраду.

— Я так і знав, — мовить Кай, хоча в його голосі немає задоволення. — Знав, що тобі не можна вірити, і все одно повірив. Ти дурила нас увесь час?

Він питає так, ніби й сам не йме віри. Ніби попри всі підозри не переконається, доки Ліра не зізнається сама. Та вона мовчить. Бо їй однаково? Чи, може, тому, що має сказати дуже багато? Проте дівчина не дивиться на нього, на усіх нас, на мене. Лише на матір. Прикипіла до неї поглядом. Коли Морська Володарка ворухиться, плечі Ліри розвертаються до нас.

— У тебе є те, що належить мені, — каже Морська Володарка.

Кристал бринить в моїй кишені.

— Не хвилюйтеся, я поверну його.

Морська Володарка нахиляє голову і провокативно розкриває руки:

— Тоді прошу, можемо починати.

Я кидаюся вперед.

Одним плавним рухом Володарка ковзає вбік, і, коли відкривається шлях, нападає її військо. Сирени вистрибують з води й атакують мою команду, з вереском встромляючи кігті й ікла в будь-яку плоть, до котрої можуть дотягнутися.

Ліра відскакує вбік, і частина моєї команди кидається за нею. Намагаюся тримати її в полі зору, та навколо забагато шабель і тіл, тож я гублю її за кілька секунд.

Проте бачу правительку. Вона нависає над центром рову, над язиком криги, котрий невеличким острівцем стирчить з води. Доки кристал Кето в мене, вона дозволить сиренам робити брудну роботу. Дивитиметься, як вони гинуть за її скарб, не ризикуючи власною головою.

Якби ж я тільки міг підібратися до неї достатньо близько та скористатися кристалом і закинути її до того пекла, з якого вона

вилізла!

Нападаю на сирен, так само як і моя команда. Ми рубаємо їх шаблями, намагаючись уникнути бризків кислотної крові. Кай кричить, і я обертаюся саме вчасно, коли він падає на землю під вагою сирени. Перш ніж кров встигає завдати шкоди, Мадрид відштовхує чудовисько ногою й допомагає Каю піднятися.

— Давай! — волає Юкіко, вказуючи на Морську Володарку мечем. — Ми їх затримаємо!

Зараз вона — уособлення пагоської принцеси, вища за ненависть чи жагу влади. Щира первісна воїтелька, як усі її брати і королі та королеви до них. Вона змахує мечем над головою, креслячи ним у повітрі кола з такою силою, що, здається, може здійняти бурю. Принцеса ладна вбивати.

— Іди! — ричить Кай.

Він штовхає мене вперед, Мадрид іззаду прикриває вогнем. Звуки пострілів і голоси котяться горою. З кожним кроком ще один член команди стає до бою з сиренами. Чудовиська усюди, вистрибують з води й повзуть по землі, наче змії. Я пробігаю повз тіла, ноги мої ковзають по крові й смерті, доки хор диявольських криків не зупиняє мене.

Група з шести сирен з саяливими, наче леза, кігтями вистрибує з води. Вони приземляються, наче коти, вигинаючи хвости й виставляючи кігті.

— Стережися! — кричить Кай, і Мадрид щось бурчить з-за його спини.

— Знаю, — відповідає вона, засіваючи смертельні створіння стрілами. — Не сліпа.

Сирени відсуваються вбік, оманливо спритні навіть на землі. Зябра їхні розкриваються на голих ребрах, показуючи свіжу плоть під ними.

— Ти певна? — питає Кай, і Мадрид штовхає його ліктем, відкидаючи арбалет на землю й вивільняючи шаблю.

Ми атакуємо жорстокіше, ніж уперше.

Я різю горлянки, доки жодна із сирен не встигла розтулити рота й заспівати. Біля нас уриваються колискові, змішуючись із криками про пощаду, та навколо забагато шуму, і звуки викликають хіба що

запаморочення. Забагато смертей, щоб пісня набула форми. Але я не хочу ризикувати. Одна нота — і сирени можуть пошити нас у дурні.

Змахую шаблею, розрубуючи яремну вену. Потім другу. Ці істоти з'являються одна по одній, наче голови гідри. Щойно кидаю одну сирену скривавленою на землю, як її місце посідає інша.

Одна з них дістає Кая, встромляючи кігті йому в коліно. Її палець проходить наскрізь, я майже чекаю, що слідом пройде й уся рука, але Кай приставляє їй до голови пістолет і, коли бездиханна сирена падає на землю, витягає ногу з її хватки, майже не здригнувшись.

— Уперед! — кричить Мадрид, перекидаючи руку Кая через своє плече. Вона встромляє свою шаблю просто в рота сирені. — Дістань правительку!

Я біжу і відразу падаю на землю, ухиляючись від чергової сирени. Та стрибає на мене, я коротко б'ю і відчуваю, як плавиться моя шкіра під рукавом сорочки. Кров істоти проїдає шлях крізь усе. Перш ніж бігти далі, відриваю тканину і прикладаю до пошкодженої шкіри сніг.

Навколо мене свистять кулі, феєрверками прорізаючи повітря. Вони вдаряють об воду поряд з тілами сирен. Чую згуки болю та смерті. Моя команда гине, гинуть сирени, і я навіть не можу розрізнити, хто зараз кричить.

Захеканий, нарешті опиняюся на острівці. Ступаю на нього, та не встигаю дістатися до Морської Володарки, як у мене щось врізається, підкидаючи в повітря, а потім падаю обличчям на землю.

Це не сирена.

Істота пірнає у воду й сичить, показуючи повну зубів акулячу пащу. Мені перехоплює подих, та я готовий до наступного нападу. Я — торнадо зі сталі й люті, що розсікає плоть від таврованих грудей до впалого живота. Проте, здається, цьому створінню все одно, чи спливає воно кров'ю.

Чудовисько хапає мене за горло перетинчастою лапою й оглушливо гарчить. Шабля падає. Грані його шпичастих пальців врізаються в мою шию, і воно відриває мене від землі однією дужою рукою. Задихаючись, видираюся з його хватки, сліпо мацаючи свій пояс. І, коли пальці торкаються дзвенючого леза, не гаю час.

Із силою встромляю кинджал під його підборіддя доти, доки воно не вдаряється об кістку. Сила тече крізь сталь, як ніколи раніше. Чиста —

тваринна й первісна, і кинджал п'є її разом зі мною. Істота падає на землю коло моїх ніг, і ніздрі Морської Володарки тремтять.

— *Tha pethá nete*, — бурмоче з ненавистю.

— Пробачте, — хриплю я, потираючи горло рукою. — Не розмовляю сучою мовою.

Вода навколо неї кипить від люті.

— Коли ти помреш, — каже вона, — гадаєш, моя донька плакатиме за тобою?

Підношу кинджал:

— Убий мене — і дізнаєшся.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Ногою підбиваю із землі свою шаблю і, зловивши її, спрямовую обидва клинки на Морську Володарку.

— Так по-людськи, — шипить вона, — покладатися на зброю для вбивства.

Правителька простягає руку, здіймає водяну стіну та кидає її в мене. Ковзаю вбік, та край великої хвилі хапає мене за щиколотку й підкидає в повітря догори дригом. Падаю, ковзаю, крига обпікає ногу крізь штанину.

Королева зло та вдоволено дивиться на мене, а потім знову підводить руку. Готуюся до удару, та його немає. Натомість водяний молот летить у півдесятка моїх людей. За мить він огортає їх і затягує до розчепіреної, наче кігті, ями з сиренами.

Гарчу й кидаю в неї шаблю, та лезо відскакує від скляної шкіри Володарки.

— Дурень, — випльовує вона. — *Ilthia anóitos*.

— Ти вже програла, — кажу я їй, зводячись на ноги. — Кристал Кето в мене. Ліра не змогла його забрати.

Та навіть вимовляючи ці слова, відчуваю непевність.

Хоча кристал і співав раніше, зараз лежить у моїй кишені мертвим вантажем.

Морська Володарка відсахується, коли я дістаю його.

— Будь певен, Ліра буде покарана, коли все скінчиться, — говорить правителька, ковзаючи назад. — Насправді, гадаю, вона вже покарана.

Я повертаюся за її поглядом і завмираю.

Неподалік Ліра б'ється з Юкіко. Принцеса грубо штовхає її на крижану колону, і дівчина кидається вперед, виставивши перед грудьми меч. Мені не треба чути їх, щоб знати: Юкіко сміється. В

океані Ліра була вбивцею, та Юкіко — пагоська воїтелька, і тепер, на землі, на снігу, і особливо на цій горі однозначно дужча. Пагосці вчаться бути безжальними, і для Юкіко Ліра —звичайнісінька сирена. І зараз вона — легка здобич.

Кілька членів моєї команди оточують Ліру, їхні клинки готові вдарити зрадницю. Я втратив з поля зору Кая та Мадрид. Та навіть коли б вони були поряд, не знаю, як вчинили б. Кому б допомогли — Лірі чи Юкіко.

Принцеса підводить руку, наказуючи моїй команді триматися подалі. Мовляв, сирена належить їй.

Ліра викручує руку для удару, але Юкіко ухиляється, а потім б'є по лівій щоці. Майже відчуваю силу удару. Дівчина спльовує, і наступної миті Юкіко грубо хапає її, розриваючи на плечі тканину. Ліра б'є її ногою, але коли Юкіко вдаряє наступного разу — дівчина падає на підлогу.

Пагоська принцеса дістає з кобури пістолет, і Морська Володарка зауважує:

— Бачиш, ніби людина.

Відсутність тривоги в її голосі шокує мене більше, ніж мала б. Для неї це гра. Усе — від війни до смерті доньки.

Вона дасть Лірі померти, щоб мене мучило почуття провини. Відмовиться рятувати її, щоб це зробив я і був цим збезчещений.

Біжу до них, навіть не уявляючи, що збираюся робити, і Морська Володарка дозволяє покинути її у водних глибинах. Мені не треба озиратися: знаю, вона дивиться мені вслід із вдоволеною посмішкою. Доки я, як будь-хто з її підданців, роблю за неї брудну роботу.

Не встигаю.

Щось вривається в Юкіко, і та проорює триметрову борозну у снігу. Сирена гарчить, жовте волосся завивається над її очима. Вона горбить плечі, облизує губи, а потім знову стрибає. Навколо лунають постріли, проте тварюка занадто швидка, і кулі в неї не влучають.

З тіла Юкіко звисають клапті, і я жахаюся, коли сирена гарчить і притискає руку до грудей принцеси, прагнучи вирвати її серце. Стискаю шаблю, кричу, готуючись до смертельного удару.

— Калья! — кричить Ліра.

Сирена розвертається і бачить мене, її обличчя й волосся заюшені кров'ю.

Ліра блискавкою стрибає між нами. Я ледь встигаю зупинити лезо, щоб не перерізати їй горлянку. Широко розплющивши очі, тримаю тремтливу руку з шаблею біля ший дівчини. І знову лишаю її живою.

Ліра ковтає клубок у горлі — сталь ковзає по шкірі, — та не відступає. Її щока стесана до м'яса, і я намагаюся не дивитися на цю відмітину.

— Не її, — каже вона, затуляючи собою сирену.

Оскаженілий, насуваюся на Ліру, доки моя тінь не падає їй на обличчя.

— Гадаєш, не вбиватиму когось із цих тварюк тому, що ти просиш? — питаю я. — Вона щойно намагалася вбити принцесу Пагосу.

Ліра озирається на Юкіко:

— Та має вигляд досить живої, — говорить вона й розводить руки, затуляючи сирену. — І приставляла мені до голови зброю.

— Байдуже.

Намагаюся обійти її, та Ліра кладе руки мені на груди. Майже штовхає, та, коли я відступаю на кілька кроків, іде слідом, не відриваючи рук від сорочки. Цей дотик будить у мені бурю.

Вона не торкається шкіри, та відчуття не стають менш інтенсивними. Відчуваю, як від неї віє холодом, котрий дивно мене зігріває. Хочу вирватися і притягнути її ближче, врятувати так само, як ми рятували одне одного на кораблі Райкрофта. Але цей потяг не віщує нічого доброго, і те, що вона може використати його проти мене — єдину слабкість, яку сама і створила, — просто бісить.

Дивлюся на руку Ліри, що лежить на рівні мого серця.

— Ти здуріла, — стверджую, а не питаю.

— Еліане, — шепоче вона. — Ти не можеш...

Скидаю її руки зі своїх грудей і пильно дивлюся:

— Помиляєшся.

Знову намагаюся обійти дівчину, та вона розпачливо хапається за мене, пальці переплітаються з моїми, наче це найзвичайнісінька річ у світі. Завмираю.

— Еліане, — говорить вона знову. Її пульс зливається з моїм. — Це моя сестра.

Відсахуюся.

Я знову дивлюся на сирену і бачу, що їй не більше п'ятнадцяти. Одне око такого само молочно-жовтого кольору, як і волосся, а друге — точно Лірине. Двоюрідні сестри. Мала запитливо позирає, та зовсім не на мою шаблю чи камінь у кулаку, а на другу руку, котра відчайдушно стиснула Ліріну. Цей погляд невинний, без осуду чи недовіри. Вона дивиться на нас із зацікавленням юності, тонкі брови повзуть угору над розширеними очима. Раптово здається більше дівчиськом, ніж демоном.

Подаюся назад, відпускаю Ліру. Дівчина знову тягнеться до мене, та я зціплюю зуби і розтискаю кулак, показуючи кристал Кето. Попереджаючи, хоча не знаю, кого більше — себе чи її.

Ліра хитає головою, зовсім не налякана, і ступає впевнено крок назустріч. Кристал обпалює мою долоню. Пульсує так само швидко, як і кров у венах.

— Стій, — наказую я, і мій голос хрипне.

Не покласти край цій війні зараз означає наразити людство на небезпеку. Сирени довели: їм не можна вірити чи укладати з ними угоди. Подарувати їхній вбивчій расі життя буде зрадою усього, у що я вірив. А відпустити Загибель Принців... з усього зробленого це буде найгіршим. Підставити стількох людей жахливо. І все ж один погляд в благальні Лірині очі — і я розумію: саме це тепер і зроблю.

Опускаю руку і ганебно дивлюся на землю.

Я закохався в чудовисько і сам обернувся на таке само.

— *Anóitos*, — байдуже говорить Морська Володарка, з'являючись поряд. Прекрасна й гротескна. У мені закипає гнів, і самий лише погляд на неї пробуджує бажання встромити ніж в її холодне чорне серце.

— Ліро... — Голова правительки повертається до доньки. — *Párte to aró ton*.

Ліра зосереджено дивиться на мене, її очі ніби притягують мої. Вона повільно й ледь помітно хитає головою, не дивлячись на матір.

— Ні, — відповідає на чіткому мідасані, даючи мені зрозуміти: говорить не лише з матір'ю, але й зі мною. З командою, частиною якої стала. З армією сирен, котра дивиться на неї з води. Відмовляється виконувати хай який наказ, так щоб це зрозумів кожен.

Морська Володарка зводить брову.

— Ця мова подобається тобі більше за рідну? — питає здивовано. — Можливо, варто вирізати твого язика?

У Лірину спину вдаряє щупальце, штовхаючи її вперед. Звук удару плавця об шкіру свистить у повітрі, наче удар батога, і я кидаюся до Ліри. Ловлю її, перш ніж вона падає, ковзаю по підлозі замість неї. Нogu обпікає сніг, я забиваю щиколотку, та встигаю втримати дівчину за талію. Вона вдаряється об моє коліно й обіймає мене руками за шию.

— Швидко реагуєш, — каже Ліра і всміхається так, що в мені щось вибухає.

Я дужче пригортаю її:

— А ти ні.

Морська Володарка гарчить і показово шмагає повітря навколо, привертаючи увагу своїх підданців. Вона робить все напоказ, кожна погроза схожа на спектакль. Не менша королева, ніж актриса.

Бій навколо нас припиняється.

— Дивіться, як ці люди обертають проти мене найвідданішу з вас, — каже королева на мідасані, так, що можуть зрозуміти і члени моєї команди. — Моя донька стала жертвою їхньої брехні й чарів. Я навіть змушена бруднити язик їхньою мовою, аби змусити її мене почути. Дивіться, як люди можуть вбивати нас не лише списами й кинджалами. Цей принц, — вона вказує на мене пальцем, схожим на заряджений пістолет, — повинен померти від руки сирени, яку зачарував. І заради цього я поверну їй колишню велич.

Вона обертається до Ліри зі зміїною усмішкою та здіймає свій тризуб, ніби салютуючи.

— Хай живе Загибель Принців!

Це стається миттєво.

Морська Володарка зводить тризуб до неба, і, коли її рука витягається на повну довжину, він підноситься сам собою. Зависає над її головою, потім починає крутитися так швидко, що сяйво рубіна стає постійним сонячним променем, котрий сліпить нас усіх. А потім він раптово спиняється.

Ліра виривається з моїх рук і відштовхує мене. Падаю, а світло з тризуба, наче спис, простромлює її груди. І вибухає.

Дівчина падає на коліна, розправивши руки, наче крила. Нелюдський крик вихоплюється з її горла. Раптом Кай опиняється позад мене, рука жорстко стискає мій зап'ясток. Тільки тоді я усвідомлюю: кинувся вперед. Знову збирався бігти до неї. Навіть зараз, коли мене тримають так міцно, що тріщать кістки, я не можу відвести від неї погляд.

Коли спалахує світло, дівчина більше не може кричати, лише здригається. Ліра б'ється, дерев'яніє й тіпається одночасно. Її очі заковчуються, потім повіки стуляються, і я майже чую, як риплять її зуби.

Усі завмирають. Моя команда — нажахано. Сирени — захоплено.

Деякі мелодійно зітхають, жадібно розтуливши пащі в очікуванні. Інші невпевнено дивляться, зіщуливши очі й прикусивши іклами губи. Ота мала — Калья — стежить за кожним здриганням Ліри, спадаючи з лица, коли та закидає шию.

Морська Володарка дико насолоджується цим видовищем.

На розбитому льоді з'єднуються ноги Ліри. Шкіра тане і змінюється, доки не вкривається лускою від ступнів до талії. Я ніколи раніше не бачив такого кольору — суміш усіх відтінків помаранчевого, ніби полонене сонячне світло. Він бездоганно зливається з кольором стегон, утворюючи вигин біля пупка.

А ще її шкіра починає блищати.

Промінці біжать ребрами, а потім вириваються назовні припливною хвилею.

Світлішає — не думав, що це можливо, — та її шкіра починає сяяти. Рідке світло танцює на руках і грудях. Ковзає по ніжних згинах ключиць. Волосся розливається по плечах, як гранатове намисто, а коли вона відкидається назад із широко розкритими руками, на снігу за нею з'являється фігура ангела.

Ліра вигинається, насолоджуючись холодом і розправляючи розташовані вздовж ребер зябра. Вона перевертається набік, частково обличчям до води, частково — до мене, і якусь мить просто лежить — із заплющеними очима, зручно вмоствившись у снігу, що відбиває сяяння її шкіри, анітрохи не схожа на людину, але, здається, якимось дуже мирно.

А потім розплющує очі, і я бачу: тільки одне лишилося таким, яким його пам'ятаю, — блакитним. А друге набуло кольору пекельного

ВОГНЮ.

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

Я майже забула про свої силу та швидкість, але, коли кидаюся у воду, вони повертаються. Опинившись під водою, видаю мисливський згук, холод затікає мені в горло й виходить крізь зябра. І нехай не океан, цього вистачить. Вода так само несамовита, як і я.

Коли виринаю, на мене дивиться Еліан. На його обличчі стільки всього, і стільки всього роздирає мене зсередини, що я, здається, не здатна відрізнити одну емоцію від іншої та усвідомити, які з них належать йому, а які — мені. Бачити його зараз — ніби бачити вперше.

Зараз він яскравіший, виразніший. В очах відбивається кожен спалах сонця, а шкіра сяє, наче поліроване золото його рідного краю. Кожен його сантиметр — протиріччя. Світло і темрява змішуються та закручуються в одне ціле, доки я не розумію, що не можу відвести погляд.

Кладу долоні на сніг і стежу за ним, наче мисливець.

— Принеси його серце, — гарчить Морська Володарка.

Наказ шипить у повітрі, і коли відводжу погляд від Еліана, то бачу, як материні пальці стискаються на тризубі, де око Кето чекає на возз'єднання з братом. Тепер я чую кристал. Поклик двох половинок, котрі все ближче одна до одної.

Поклик занадто ритмічний, щоб бути піснею, і занадто дикий для барабанного бою. Серцебиття безжально гупає в моїх вухах. На одному вусі кров, а в другому звучить магія матері.

— Забери його, — шипить Морська Володарка нашою вбивчою мовою. У її голосі чути розпач, адже вона гадає: саме Еліан звільнив Око зі схованки. Вона боїться того, що станеться, коли принц спробує використати камінь проти неї й що магія Ока переможе магію тризубу, яким вона змусила наш вид до кровопролиття.

Еліан не здогадується, але зараз Морська Володарка вважає його рівним.

Схиляю голову набік і простягаю руку, підманюючи Еліана. Його очі примружуються, але він не рухається, і я б усміхнулася, коли б не боялася, що усмішка розколе моє нове вирізьблене з каменю обличчя. Замість цього закидаю голову і вдихаю вітер, даючи волоссю змогу полоскатися у воді.

За моєю спиною сирени починають співати.

Їхні голоси здіймаються вгору і захоплюють людей. Витончені переливи змушують команду гойдатися на місці, втративши будь-яке почуття страху. Загроза обертається на сон, а страх — на слабкий спогад, доки їхні серця не починають вистукувати ритм смертельної арії.

— Вона прекрасна, — каже Мадрид, розслабляючись усім тілом.

Еліан дивиться на зачаровану команду, яку спинила піснею армія Морської Володарки, спантеличений раптовою зміною. Коли обертається до мене, артерія на його шиї дико пульсує. А погляд майже перетворює моє холодне тіло на лід.

Усміхаюся, розтуляю губи і співаю.

Щойно я починаю співати, Еліан ступає крок до мене, а коли замість лише мелодії виводжу пісню, він падає переді мною на коліна. Досі має план на кожну літеру алфавіту, і, хоча чудово грає роль, я відчуваю кожен удар його серця.

Рухи занадто різкі, занадто театральні. Бачу дикий вогонь, що палає в його очах.

Пісня над ним не владна.

Еліан стискає кристал Кето, впевнений, що це його рятувальний трос. Він гадає, набута несприйнятливості до пісні з'явилася завдяки маленькій часточці моєї богині, котру стискає в долоні. Я всміхаюся, бо Еліан — єдиний чоловік, хто мав би здогадатися. Якби більше довіряв казкам і легендам.

Коли Мейв обернулася на піну на борту «Саад», маленька частина мене раділа тому, що в принца не було можливості забрати її серце й дістати невразливість до пісні сирен. Та розповідаючи Еліану легенду про нашу смерть, я вже знала: це не казка. Відчула її правдивість. І

зараз ця правда стоїть на колінах і дивиться на мене дикими очима, створеними із землі та океану. Листя та морські водорості.

«Будь-яка людина, що заволодіє серцем сирени, буде невразлива до чар їхньої пісні».

Еліану не треба забирати моє серце. Я сама віддала його.

Простягаю руку, торкаючись його обличчя, і він на мить заплющує очі. Глибоко вдихає, ніби намагається закріпити спогад. Проводжу пальцями по його вилицях. Він досі теплий, і це тепло не схоже на сонячне, під яким моє тіло сирени тріскалося й билося. Тепло Еліана будить у мені зовсім інший біль.

Обіймаю його за шию і трохи піднімаюся з води. Потяг сильніший, ніж можу витерпіти.

— Знаєш, чого я від тебе хочу? — шепочу ніжно.

Еліан ковтає клубок у горлі:

— Я не віддам тобі кристал.

Коли відповідаю, мій голос стає нижчим:

— Я не про нього.

— Тоді про що?

Усміхаюся, відчуючи себе як ніколи грішною.

— Твоє серце, — кажу палко й цілую його.

Це зовсім не схоже на милий і ніжний цілунок під зорями. Він дикий і палкий, є в ньому щось від бою за територію. Гарячі та м'які губи принца безжально впираються в мої, і, коли я відчую, як його язик торкається мого, усе, що в мені є дикого, пробуджується. З Еліаном відбувається те саме. Хижацьке збудження. Ми мітимо одне одного просто тут, на краю війни.

Еліан запускає пальці в моє волосся, а я стискаю його, притягуючи ще ближче до себе. Навіть цілковита відсутність відстані — це забагато. Його рука твердішає на моєму підборідді, ми сплітаємося пальцями та язиками, стикаємося зубами, і світ навколо щезає. Обертається на зоряний пил.

Я прикушую його губу, і він стогне мені в рота. Ми поглинаємо одне одного, жадібно хапаючи повітря, доки не починаємо задихатися.

Еліан зупиняє цілунок так само різко, як почав. Він не відсахується, просто відривається від мене. Віддаляє губи. Дивиться, і його очі — дике відображення моїх: здивовані, несамовиті й такі голодні.

Облизую нижню губу, на якій досі лишився смак його гніву.

Мати дивиться на нас збоку, сяючи. Вона не розуміє, що Еліан не зачарований, так само як не знає: зараз до його армії приєднається ще один солдат.

— Еліане, — шепочу так тихо, щоб правителька не чула. Я кладу руку йому на шию, нахилиючи його голову до себе. — Ти маєш повірити.

— У що? — питає він, різко і недовіжливо. — У тебе?

— У свою мрію, — відповідаю впевнено. — Убивці можуть перестати бути вбивцями.

Очі Еліана ззираються з моїми:

— Як я можу вірити в те, що ти кажеш?

— Бо ти не підвладний нашій пісні.

Він супиться, не відразу розуміючи мої слова. Майже бачу, як спогад постає перед його очима і як приносить новий вид невпевненості. Це вбиває мене, та не можу вдіяти нічого, лише сподіватися, що принц пригадає більше, ніж історію, і менше, ніж зраду. Хочу, щоб він відчув мій смак і згадав, як ми рятували одне одного. Ми зараз можемо повторити це і разом врятувати світ.

— Еліане, — кличу, і він облизує губи.

— Я тебе почув, — його обличчя лишається непорушним.

— І?

— І нічого. — Еліан повільно забирає мою руку від своєї шиї та не зводить з мене погляду, наче я — ціль. Хитає головою, ніби сумніваючись, як вчинити, а потім каже: — Я тобі вірю, — і кладе Око в мою долоню.

Коли камінь торкається шкіри, я стаю нескінченністю.

Відчуте у крижаному палаці — ніщо порівняно з цим, і тепер я — лісова пожежа, палаю, палаю. Припливна хвиля, котра здіймається, і крушить, і змітає світ. Не володіння силою. Я сама — сила. Вона тече крізь мене, замінюючи кислотну кров важкою темною магією.

Друге око Кето говорить зі мною сотнею різних мов, нашіптує способи знищення людей. Картина, як Око зливається з тризубом моєї матері та витворює Морську Володарку з усією силою Кето, яскраво постає в моїй уяві. Богиня у своєму праві, що створить світ, де сирени

зможуть ходити й полювати на траві та каменях. Невразлива шкіра, нездоланні голоси та нескінченні смерті, які за цим прийдуть.

Але за нею — мрія. Океан сяє кришталем, людський корабель зупиняється під час подорожі, навколо на милі не видно ані клаптика землі. Заморені й замурзані моряки стрибають за борт і летять у воду, відчуваючи, як м'який вітер метеликами ковзає по їхній шкірі.

Сирени плавають навколо, але не нападають. Вони не полюють і не вбивають, просто стежать у безсистемній гармонії.

Мир.

— Віддай Око! — наказує Морська Володарка, вириваючи мене з трансу.

Стискаю його в руці.

— Я радше вб'ю тебе, — відповідаю, вражена відчайдушністю у своєму голосі.

Еліан видихає — зачудовано, здивовано і ще — з гордістю. Я кидаю на нього погляд і повертаюся до Морської Володарки так упевнено, як тільки дає змогу моя нова рішучість.

— У тебе немає такої сили, — каже вона.

— О, помиляєшся, — усміхаюся, починаючи війну. Чи, можливо, її завершуючи. — Бачиш, не принц звільнив Око з його сховку, а я.

Від крику правительки тремтить гора.

Я — її найстрашніше справджене жахіття. Донька, котрій вона не хотіла поступатися короною і котра вирішила забрати її сама. Усвідомлюю, що в матері немає влади наді мною. Вперше ми на рівних. У кожної — око богині й хитка відданість частини нашого народу. У цих водах армія та її вірність може перетекти від однієї до другої. Сирени здатні перейти на мій бік так само просто, як і на її.

Морська Володарка кидає погляд вліво і зло ричить на псаріні. Її горло напружується і пульсує, і за секунду повз мене проноситься сірий розчерк.

Не відразу усвідомлюю, що Еліан більше не поряд.

Озираюся, вивчаючи воду навколо себе, видивляюся мисливським оком. Помічаю сліпучий рухливий спалах, такий швидкий і дикий, що навіть мені потрібен час, щоб звикли очі.

Еліан — у центрі рову, оточений сиренами, які стікають слиною, відчувши його запах у воді. Вони плывуть до нього, та, коли

підбираються ближче, щось різко сіпає його за комір сорочки, тягнучи вбік.

Коли бачу нападника, моє дихання уривається.

Пожирач Плоті.

З товстим, сірим, ребристим і плямистим акулячим хвостом, таким, ніби його пожирає якась хвороба. До самих кінчиків кігтів такий, яким я його пам'ятаю, — демон, справжній убивця. Його обличчя байдуже, очі наче темні провалля в голові, а губи — тонкий розріз. Вони вкриті помаранчевою скоринкою — кров'ю жертв, яких він з'їв під час бою.

Пожирач Плоті всміхається, а його слина виблискує між акулячих зубів, і притискає абордажну шаблю свого хвоста до серця мого принца.

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

Мене утримує на місці півдесятка рук. Сирени оточують, ковзають нігтями по моїй шкірі. Пожирач Плоті небезпечний в океанській глушині, де він мешкає серед тритонів, котрі живуть у жорстокій самотності, та тут він найнебезпечніший. Бо підкорюється Морській Володарці.

Я задихаюся, б'ючись із сиренами, та їх забагато, щоб це мало сенс. А коли команда Еліана й далі хитатиметься в гіпнотичному трансі, Пожирач Плоті роздере принца на шматки за лічені секунди.

Око сяє в моїй руці. Темна магія кличе, благаючи піддатися їй. Стерти всіх ворогів на шляху. Вона співає з тією ж мстивою пристрастю, що й Володарка. Та підкоритися покликові означає піти шляхом моєї матері, а я не можу цього допустити. Так лише доведу, що нічим не відрізняюся від неї й усіх правительок до мене. Коли сирени перейдуть на мій бік, це має статися не через страх.

— Дозвольте врятувати його, — говорю я.

Повертаю голову, спостерігаючи, як наближається Морська Володарка, як її щупальці ковзають між її воїнами.

— Ти й справді гадаєш, ніби дозволю тобі врятувати його? — питає вона.

— Я не з тобою говорю, — шиплю я.

Її обличчя твердішає, віщуючи смерть.

— Сирени не слухаються тебе, — мовить вона. — Їхня королева — я.

— Не за їхнім вибором, — відповідаю твердо. Я дивлюся на сирен, котрі мене тримають. — Ви й далі хочете так жити? Битися і вмирати за її наказом, знаючи: ваші життя не важать нічого, якщо вона не хоче якось ними скористатися?

— Стули пельку!

Морська Володарка б'є мене щупальцем. Голова моя сіпається вбік, на щоці лишається тонка червона лінія. Відчуваю, як слабне хватка сирен, приголомшених її вибухом.

— Це ваш шанс, — кажу далі сміливіше, ніж маю право. — Коли підете за мною, я покладу цьому край раз і назавжди. — Ви будете вільні.

Морська Володарка здіймає щупальце.

— Ти, маленька сучко, — гарчить вона.

А потім...

— Вільні? — Одна з сирен випускає мій зап'ясток і прибирає темно-синє волосся з обличчя. — Як це — вільні?

— Мовчи, — сичить Морська Володарка.

— Що зміниться? — питає інша, тримаючи мене вже не так рішуче.

— Світ, — відповідаю я чесно. — Може настати мир.

— Мир? — Морська Володарка вигинає брову. — З цими жалюгідними людьми?

Око пульсує в моїй руці в такт її словам. Один рух — і можу спрямувати на неї хвилю достатньо могутню, щоб її віднесло на пів милі. Можу змусити її стікати кров'ю просто на очах в усіх.

— Чому Загибель Принців прагне миру? — питає сирена.

— Бо я бачу брехню нашої королеви, — дивлюся просто в очі матері. — Я провела достатньо часу серед людей, щоб зрозуміти: їм не потрібна війна. Вони просто хочуть жити. Що швидше все скінчиться, то швидше ми всі припинимо гинути в ім'я ворожнечі, яку навіть не починали.

Між сиренами розгоряється раптова сварка. Шепіт переходить у різкі злі крики. Мої одноплемениці сичать, хто з осудом, хто спокушено, і я кліпаю, намагаючись зрозуміти, на чий бік схиляються ваги і чи є шанс якось врятувати Еліана.

Час спливає, і я втрачаю терпіння. Кожна секунда, витрачена на суперечки, — це зайва мить, котру Еліан проводить у лапах Пожирача Плоті, що ладен устроїти зуби в його шию.

— Я з тобою, — здіймається над хаосом голос, і я обертаюся до Кальї. Моя сестра у перших стоїть в оточенні групи молодих сирен. Їхні солоні усмішки сяють незайманістю юності. Діти, що дозріли до повстання.

— Ліра завжди була найсильнішою з нас, — каже Калья. — А зараз вона володіє Другим оком Кето. Чи є серед вас хоч одна, хто сумнівається в її здатності правити?

Переконання в голосі сестри вражає мене. Це щира впевненість, ніби сама думка про те, щоб не стати на мій бік, — безглузда.

— Бунтівний вугор! — клекоче Морська Володарка.

— Слідувати за своєю правителькою — не бунт, — відповідає Калья. — Це відданість. Своїй правительці та своїй сім'ї.

Я знаю: зараз вона згадує Крістел, адже і я роблю так само.

— Ліра була в кількох серцях від твого трону, — каже Калья, її голос здіймається вище, сильнішає з кожним словом. — І коли вона обійме його, першим же наказом буде припинення війни, що забрала багатьох із нас. А коли вона забере тризуб, — жовте око Кальї сяє викликом, — у неї буде вдвічі більше сили, ніж будь-коли в тебе.

— За допомогою Ока я могла б змусити вас схилитися переді мною, — кажу я. — Могла б ударити всіх, хто мене тримає, з усією силою Кето.

Сирени хвилюються, хочуть ухилитися.

— Та все ж намагаюся пояснити. Умовити вас. Прошу відданості тоді, коли маю повне право вимагати її.

Я піднімаю підборіддя і дивлюся на кожну по черзі, моє праве око палає вогнем. Тиша навколо змушує замислитися, чи не занадто міцно тримає їх мати. Потім бачу, як повільно розгоряється нове розуміння в їхніх очах.

Одна по одній сирени схиляють голови у поклони, а ті, що оточували мене, задкують і підносять руки до грудей, демонструючи відданість. Потім під моїм поглядом стрій розділяється навпіл, відкриваючи прямий прохід до рову.

Чистий шлях до Пожирача Плоті.

Потворний вояк окидає поглядом сирен-зрадниць і тягне Еліана під воду.

Блискавично кидаюся за ним, наче націлений арбалетний болт. Наздоганяю за кілька секунд, котрі здаються мені вічністю, і злюся на себе. Пожирач Плоті притискає Еліана до гальки, тримаючи одну руку на його горлі, ладен рвонутися будь-якої миті.

Він помічає мене, тільки коли опиняюся в кількох сантиметрах від них, і піднімає Еліана вгору, масляно зблискуючими кігтями, ніби тримає в руках нагороду. Стискаю зуби і гарчу, пропускаючи воду крізь горло. Пожирач Плоті — чудовисько, воїн і безжальний убивця. І в нього немає жодного шансу.

Мені не потрібне Око. Я розірву його голими руками.

Б'ю, і Пожирач Плоті відкидає Еліана вбік, наче сміття. Впевнившись, що принц пливе на поверхню до повітря, я кидаюся вперед.

Кулак Пожирача Плоті врізається мені в обличчя. Щось лускає, якось дивно вибухає, розбивається, а потім мене накриває біль.

Щира лють і сила розкочуються від його кулаків, і, коли він знову б'є мене, світ на секунду накриває темрява.

Хапаю його кулак, струшуючи із себе запаморочення. Пожирач сильний, та ця сила порожня, нею керує обов'язок і жорстокість заради жорстокості. А я вперше б'юся в ім'я чогось. Перед очима стоїть обличчя Еліана, і, коли усвідомлюю, що борюся за його життя і за своє королівство, біль відступає.

Вивертаю руку Пожирача Плоті, і у воді чути хруст. Він реве, роззявивши пащеку, так, що видно хижацькі зуби, розвертається до мене, готовий вдарити ліктем у груди. Та я гнучка й швидка, і, коли ухиляюся, він знову реве.

Налітаю на нього ззаду, вдаряючи всім тілом так сильно, як тільки можу. Він врізається в дно, вганяючись обличчям в пісок. Навколо кров. Так багато, що я відчуваю її смак.

Монстр різко сіпається вгору, витягнувши в мій бік руку. Дивуюся, що він хапає замість бити, і тритон користується цим як перевагою. Тягне мене на себе, а я не відразу розумію, що він планує. Вгризається в моє плече, і тут відчуваю: від моєї кістки відривається плоть.

Кричу і б'ю його головою в лоба, знову і знову, доки мій біль не зливається з його. Та він не відпускає, вгризається, рве, пережовує мене. Смакує, як ніколи не міг би раніше. Це триває, доки тіло не прошиває різкий біль, наче в долоню вдаряє гарячий удар батога, і я згадую про Око, затиснуте в кулаку.

Зброя, що жадає приборкання.

Одним чистим рухом закритою долонею б'ю Пожирача Плоті в живіт, і, коли рука проходить наскрізь, він завмирає. Я відштовхую його, не звертаючи уваги на поранене плече. Монстр повільно кліпає, здивований діркою у своєму животі. Як могло щось так легко простромити тіло. За його спиною опускається вниз Еліан.

Він дивиться на моє плече, що точно має вигляд не кращий, аніж відчувається. Роблю так само: дивлюся на червону смугу на його щоці, тріщини на його губах і на те, як його ліва рука майже не рухається, коли він загрибає воду.

Уже збираюся пливати до нього, коли Пожирач Плоті хапає мене за шию кігтями. Це останній акт жорстокості, відчуваю, як сили зраджують його. Одну мить його хватка нестерпна, наступну — ледь помітна.

Повільно я накриваю його товстий зап'ясток рукою, а потім здавлюю.

Навколо нас опускаються сирени. Вони бачать, як жорстокий воїн безпорадно чіпляється за їхню принцесу. Бачать, як я безстрашно чекаю, доки його забере смерть. І, коли Еліан встромляє ніж у його череп, лише всміхаються.

иринаємо на поверхню.

Еліан стирає з леза рештки шкіри Пожирача Плоті й кривиться. Чомусь це видається мені смішним. Найвідданіший і найнепереборніший воїн Морської Володарки вбитий людським принцом, якого нудить від вигляду мертвої плоті. Пирхаю, і Еліан обертається до мене з недовірою в очах.

— Ти вважаєш це веселим?

— Твоє обличчя завжди веселить мене, — відповідаю я.

Він мружить очі, та під водою його пальці знаходять мої.

Стискаю його долоню і обертаюся до Морської Володарки, що дивиться на нас із палкою ненавистю. Її розкинуті в усіх напрямках щупальці утворюють парашут, утримуючи її в кількох сантиметрах над водою, ніби вона плине в повітрі.

— Сьогодні ви помрете, — гарчить люто.

Вода навколо нас закручується вином, вивергаючи пекучі чорні бульбашки.

Коли вода торкається шкіри Еліана, він здригається, і я, побачивши, що вона пропікає, притягую його до себе, міцніше стискаючи око Кето. Наказую магії каменя захистити нас, відповідаючи на його відчайдушні заклики своїм власним. Моя шкіра починає сяяти, тіло слабне, коли сила струменить з мене, розганяючи воду, наче потік.

Чорнота відступає від нас із Еліаном, залишаючи коло прохолодної безпечної води.

Сирени вистрибують з киплячої рідини, сичать, коли їхня шкіра починає вкриватися пухирями і танути. Вони падають на сніг, і команда Еліана, уже не зачарована піснею, відстрибує подалі.

Та до берега дістаються не всі.

Сирени у центрі рову спалахують, перш ніж встигаю подумати про їхній порятунок. За одну мить крики смерті відносить вітром, а тіла обертаються на піну, і водна кальдера поглинає їх, ніби ніколи й не існувало.

Решта сирен болісно кричать, зіщулившись на снігу.

— Зараз побачимо, чим тобі допоможе твоє зрадливе військо, — каже Морська Володарка.

— Еліане, пригнися, — долітає через рів крик Кая.

Ми синхронно обертаємося і бачимо Мадрид, що цілиться з рушниць в Морську Володарку. Лунає постріл, і, треба віддати Мадрид належне, куля влучає точно в спину правительки. Якби це було будь-яке інше чудовисько, куля б гарантовано прошила серце. Та моя мати створена з чогось з найглибших глибин пекла, і, коли куля відлітає від неї, вона хихоче.

Одним м'яким рухом Морська Володарка розвертається і спрямовує на моряків свій тризуб. Виринається пекельне полум'я, жар прорізає повітря, і на снігу спалахує вогненна лінія, відрізаючи наші армії. За вогнем я ледь можу їх бачити.

Морська Володарка голосно сміється.

— Ніхто не врятує вас, — каже вона.

Закипаю, міцніше стискаючи долоню Еліана:

— Я можу вбити тебе й сама.

— Але ти не сама, — каже вона. — Поки що.

Мої очі розширюються, коли вона обертається до Еліана. З усією силою, на яку здатна, я відштовхую його вбік. Він злітає в повітря дугою, захист Ока досі бульбашкою тримається навколо нього. Я чую звук, із яким його тіло входить у воду, одночасно з тим, як щупальце матері врізається в мої груди. Тріщать ребра.

Матуся не гає часу. У повітрі утворюються невеличкі смерчі, котрі оточують її, наче віддані прибічники. Вони рухаються, ніби мають власний розум, і, коли мати вказує пальцем, кидаються на мене. Не замислюючись, я зводжу руки в повітря і підіймаю воду, наче щит. Вона підстрибує за моїм наказом і закручується у хвилю, що ковтає вікнини з грозових хмар.

Можливо, мати запаслася фокусами, але в мене їх зараз не менше.

Коли хвиля руйнує її магію, відчуваю вдовolenня. Ніби щоразу, коли користуюся Оком, трохи тамується голод і сили всередині мене насичуються.

Морська Володарка пронизливо кричить, і навколо гримить грім. Над головою гуркотить і швидко набирає чорноти хмара. Грім, відчутний електричний запах близького шторму.

— Тобі ще багато чого треба навчитися, — говорить мати.

Вона здіймає тризуб у повітря й починає його крутити. Здається, що з кожним обертом крутиться небо, хмари нахиляються та сунуть одна на одну, доки все не затягує сірим.

А потім мене накриває злива блискавиць.

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

Одна вдаряє у воду в кількох сантиметрах від мене. Заряд вогнем прошиває тіло, а решта блискавок б'ють навколо, тримаючи мене в пастці з вогню та світла.

Еліан викрикує моє ім'я, і я зціплюю зуби. Коли подає голос, Морська Володарка ліниво обертається до нього. Так, ніби до мухи, про яку їй щойно нагадали. Не знаю, чи зможе Око ще якось захистити його, доки воно намагається втримати мене живою, та єдине, про що думаю, — не маю дозволити матері зашкодити йому. Не дам їй убити його в глибині цих чорних вод.

З неба падає новий потік блискавиць, і я вистрибую з води їм назустріч. Під променями різючого світла моя шкіра ніби тече. Знаю: довго не витримаю. Та мені це й не потрібно. Лише кілька секунд — цього досить, щоб прицілитися з точністю, що конкурує з влучністю Мадрид, — і запустити їх у повітря.

Вони влучають просто в бік Морської Володарки.

Та страхотливо кричить. Шкіра, кістки, кров та магія вириваються з неї зоряним пилом. Рана жахлива, та навіть якщо біль — єдине, що здатна відчувати Морська Володарка, вона не дає йому себе спинити. Шмагає водяним батогом, і удар підкидає мене в повітря.

Потім падаю у воду, але рука Еліана витягає мене на поверхню.

— Геть, — кажу йому, насилаючи на матір удар вітру.

Вона наближається із жахливою швидкістю, і я відчайдушно шукаю що-небудь — байдуже що, — аби затримати її. Мої очі вихоплюють конструкції крижаного палацу, і, не замислюючись, я підіймаю струмені води, перетворюючи їх на крижані тороси. Вони злітають дедалі вище, величезні колони з льоду, що охороняють нас, наче шипи паркану.

— Я маю доправити тебе в безпечне місце, — швидко говорю Еліану.
— Можемо проплисти під кригою. Коли пригашу полум'я, сховаєшся серед команди.

Еліан люто дивиться на мене.

— Я не ховатимусь, — відповідає він.

Лінія айсбергів здригається і гримить під ударами моєї матері. Хтозна, чим вона б'є — магією чи кулаками, та сила ударів така, що вода тремтить, і я знаю: нова стіна довго не протримається.

— Добре, — відгавкуюсь я, — не ховайся, тікай. Мені все одно, головне — забирайся звідси якнайдалі.

Сміх Еліана незвичний, удаваний.

— Ти не розумієш, — каже він. — Я не лишу тебе.

— Еліане, я...

— Давай без геройства чи самопожертви, — відповідає він. — Бо інакше я вирішу, що в тобі таки завелось щось людське.

Я всміхаюся:

— Це було б нудно.

Він киває, притискаючись до мене. Створені мною тороси здригаються, навколо нас жахливими градинами падають великі брили льоду. Здається, ніби світ розпадається.

— Ти сподобалася мені не своєю добротою, — говорить Еліан. Його лоб притискається до мого, губи зависають над моїми на відстані дихання.

— Це багато що говорить про твою психіку.

І він мене цілує. Один раз. Так ніжно, як буває лише з ним. А потім стіна падає й удар породжує хвилю, здатну проковтнути нас. Я обіймаю Еліана й дозволяю магії нас укрити, ховаючи від снігового нападу.

Коли все закінчується, підводжу голову із затишної схованки на його плечі й видихаю. За зруйнованою стіною розбитого льоду моя мати киває в наш бік.

— Ганьба, коли твоя легенда закінчиться в цих обіймах, — говорить вона. — Я можу зробити так, що всі співатимуть пісні про могутню Загибель Принців. Змушу їх забути твою брудну природу й пам'ятати лише твоє славетне минуле.

Прикриваю Еліана собою, досі стискаючи його руку.

— Смішно, — відповідаю голосно. — Адже збираюся змусити їх забути все пов'язане з тобою. Крім смерті. Подбаю, щоб її запам'ятали.

Вітер набирає швидкості, матрина лютує скручує та хитає повітря, сильніше роздмухуючи полум'я, котре відділяє мене від нашої армії. Від команди Еліана. Від єдиних людей, що віддали б за нас своє життя. Та я не хочу, щоб заради мене вмирали люди. Вбивства і жертви закінчаться тут, і треба, щоб усі вони побачили це, повірили у зміни, які я захищаю. Новий світ із новою правителькою біля стерна.

Повітря наповнюється димом, але тепер його викликає моя магія. Обертаю вітер, доки він не закручується в циклон, що здіймається до самого сонця. А потім ще один. Третій, четвертий, і весь цей час вода лютує, а мати спостерігає з холодним пустим виразом на обличчі. Вогонь згасає, дим тоне, і з первісного хаосу обпаленого снігу і розплавленого каменю на нас дивляться дві армії. Люди і сирени. Плече в плече. Чекають на те, щоб їхні принц і принцеса довели справу до обіцяного кінця.

— Мені шкода, що все має так закінчитися, — кажу матері.

Попри те що я ненавиджу її, щось болісно стискається в грудях, і лише ніжний потиск руки Еліана дарує полегшення. Прив'язує мене до коштовних залишків людяності.

Вираз обличчя Морської Володарки лишається порожнім.

— Отже, ти слабка, — каже вона без жодного жалю. — Якщо ми обидві виживемо, це продемонструє твою справжню дурість. — Вона облизує губи роздвоєним язиком, в очах її — непроглядна пітьма. — Я б тебе живою не лишила.

— Знаю, — відповідаю врешті. Вітер набирає сили. — Я теж не можу.

Викидаю руки вперед, і циклони навалюються на неї. Вона б'ється і звивається, щупальці метляються під нестримними поривами. Її тризуб сяє, та вона не користується ним. Навіть коли вітер підносить її з води й підкидає, наче ганчірку.

Розумію: вона просто не може. Моє тіло пульсує силою, але щоб циклони не розпалися, мені потрібна вся увага до краплини. Такі речі вимагають стільки зосередження, скільки й люті. Одна мить

неуважності — і Володарка впаде в океан та скористається цим, щоб відбити позиції.

Вичавлюю з кінчиків пальців більше магії, намагаючись не дослухатися до жахливого виття матері. Циклони збираються, наче цукрова вата, зливаючись і поглинаючи її.

Щось розколюється. Низький гуркіт струшує гору. А потім нас накриває відчуття, ніби світ зрушив з місця.

Еліан кличе мене, і мої руки опускаються, звільняючи циклони. Я не бачу, куди падає тіло матері, та чую хрускіт, не схожий ні на що інше, коли тризуб встромляється в землю біля хвоста Кальї.

— Ліро! — кричить вона.

Мене накриває тінь.

Зводжу очі й бачу, як на нас падає небо.

Кам'яні брили котяться з водоспадів зі страхітливою швидкістю, зливаючись з хуртовиною і здіймаючи в повітря величезні хмари білого диму. Швидко обіймаю Еліана і створюю щит, у який вкладаю всю свою силу.

Шматки льодовика вдаряються об магічний заслін. Не дивлюся — заплющила очі. Лише відчайдушно чіпляюся за Еліана й молюся, щоб захист витримав. Добре, що всі решта в безпеці, подалі від води.

Повітря затягнуте снігом, і, коли в мої зябра потрапляють крижані скалки, я кашляю на грудях Еліана. Він притискає мене ближче, так міцно, що могло б бути боляче, та, здається, кістки вже й так обернулися на порошок, і кожен камінь, котрий вдаряється об наш щит, б'є просто в голову.

Здається, обвал триває цілу вічність, перш ніж на на моє змучене тіло перестає навалюватися вага. Я оглядаюся пересвідчитися, що наші воїни вціліли, та повітря затягнуте білою імлою. Еліан обмацує мене. Спочатку не розумію навіщо, а потім усвідомлюю: він шукає рани. Перевіряє, чи зі мною все гаразд, доки не може впевнитися на власні очі.

Його рука занурюється в моє волосся, і я більше за все на світі жадаю, аби це відчуття повного задоволення й надалі огортало моє серце. Та, як це завжди буває, воно тоне разом із туманом.

Імла розчиняється, і я бачу на снігу розбите тіло матері.

Пливу до неї, Еліан пливе слідом за мною. Його команда витягає нас із води. Мадрид скошує очі на мій хвіст, та її рука міцно стискає мою. Я хочу пояснити їй усе — всім їм, але бракує слів.

Еліан піднімає мене на руки. Обіймаю його за шию так, ніби це найприродніша річ. Я не замислююся над тим, як йому тримати мене — повністю бачити справжню мене. Не можу сконцентруватися на тому, як сильно б'ється в грудях серце, бо щоразу, коли помічаю відірване щупальце, моє серце спиняється.

Сирени, що зібралися навколо тіла Володарки, відповзають, коли до них наближається Еліан.

Він опускає мене на землю поряд з матір'ю і відступає на крок, аби дати потрібний та аж нітрохи не бажаний простір.

Морська Володарка лежить у сніжній вибоїні.

Її величні смоляні щупальці переплітаються, наче шовк павутини, створюючи візерунок зі зламаних кінцівок. Крові нема, і якусь мить мені здається, що вона ще може бути живою. Неправильно, що вона здається такою чистою, ніби точно вирізьблена статуя вбитого звіра.

У гробовій тиші дивлюся на матір. Мій хвіст сяє на мокрому снігу, за спиною стоять дві армії. Наче слухняна донька, чекаю, доки морська піна проступить з її кісток і розтопить, наче кригу, на якій вона лежить. Секунди спливають, а навколо немає нічого, крім дивно неприродного тіла й червоного саява її очей.

Усі мовчать. Час залишився десь там, іззовні гори, у світі біля її підніжжя. Тут є тільки тиша і нескінченність очікування. Здається, ціле життя спливає, перш ніж я відчуваю рух і свіжий запах лакриці, що приносить вітер.

Еліан опускається поряд зі мною, обіймає за плечі, загортаючи мене в тепло. Ми сидимо так цілу вічність, перш ніж Морська Володарка нарешті тане.

РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ

Злива падає стіною, волосся липне до шиї. Сонце досі стоїть високо — півмісяцем виглядає з-за хмар, забарвлюючи небо. Королівство моєї сестри сяє десь за спиною. Хоча, якщо брати до уваги, які ми близькі до цілі, воно може бути на іншому краю світу.

В якомусь сенсі воно і є на іншому краю світу.

— Ще трохи, — каже Кай, ляскаючи Мадрид по спині, — і зможеш милуватися моїм тілом у повній красі.

Вона вигинає брову, на губах блукає безсоромна усмішка:

— Маєш на увазі — потопельником?

— Ні, — каже він, удавано нажаханий, — буду повністю мокрим.

Мадрид похмуро відкидає його руку:

— Краще потопельником.

Усміхаюся їм і виймаю з кишені компас. Стрілка шалено крутиться навколо осі, даючи знати: Кай має рацію. Ми близько. Поряд із місцем, де правда й брехня, наче старі друзі, зливаються в одне ціле. Де кожне вимовлене слово буде і тим, і другим, і жодним із них.

«Саад» розтинає воду, і я іду до борту, коли Торік закладає трохи вліво. Там, внизу, наші поводитирі легко тримають швидкість, ніби тягнемоя на весловому човні. Їхні хвости виблискують у спіненій воді, як призматичні стріли. Відтінки кольорів розмиваються і змішуються, утворюючи навколо мого корабля райдужний щит.

Сирени пливуть, майже не докладаючи зусиль, і я мав би ображатися, що їм так просто пливти рівно зі швидким кораблем. Та я вважаю це компліментом. Те, що «Саад» не відстає, доводить її велич.

Кілька сирен відділяються від решти і прямують до носа корабля, вказуючи шлях. Ніби я його не запам'ятав. Дещо дивно бачити, як

легко вони вписалися в нові ролі. Ведуть моряків, а не стежать за кораблями. Допмагають, а не полюють.

Морська Володарка створила новий світ. Як на землі, так і на морі.

Коли очі Кето з'єдналися і дали тризубу необмежену владу, довелося обирати між багатьма варіантами. Порушувати багато обіцянок. Зрозуміло було лише одне: океану потрібна правителька. Все життя я намагався уникнути корони, знаючи: Амара буде набагато кращою королевою: її серце належало землі так само, як кожен удар мого — подорожам. Хоча розумію: є речі важливіші за примхи. Мрії не мають переважати над обов'язком, а основою будь-якої гарної мирної угоди повинен бути компроміс.

Ліра також це знала. І замість того щоб знищити світ — створила новий.

Коли море Дияволос розкрило свої води, а королівство Кето широко розчинило ворота, людські королівства вчинили так само. Мир не приходить легко, та понад половину країн прийняли новий лад. Тож невдовзі завдяки підтримці нової правительки Мідасу і її блудного брата всі сумніви залишаються в минулому.

Укладають нові угоди. Коли перший десяток людей повернувся з морського королівства Кето живими, з'явилися й інші охочі мати аудієнцію в Морської Володарки. Налагодити торгівлю і побачити дива нещодавно відкритої династії.

Сто першого королівства.

— Капітане! — кричить Торік згори, сповіщаючи про прибуття.

Мені не потрібні попередження, адже точно знаю: ось починається море Дияволос. Навколишні води — нескінченний сапфіровий потік, що зливається з небом і ловить кожен промінь сонця. Більше немає ні дощу, ні темряви. Тут усе сяє яскравіше, ніж будь-де, але сяйво це холодне. Завжди холодне. Сапфірові краплі, ламкі й крижані, тануть на кінчиках моїх пальців. Нас вкриває арктична блакить.

Внизу співає хор сирен.

Пливемо вперед, доки не дістаємося арки. Тут блакитний колір зливається з помаранчевим, а скелі здіймаються на висоту сотні кораблів — знак, що під нами лежить королівство Кето.

Арка простягається на миль і є звичайним проходом. Кораблі, пришвартовані до високих шипів, котрі стирчать з кам'яної дуги, —

порожні, на палубах лишилося по кілька людей для захисту від піратів. Хоча пірати, здається, стали найбільш постійними дайверами, а сирени насолоджуються їхньою компанією так само, як і королева.

Суден усього п'ять, і я впізнаю: мінімум одне з них королівське. На щоглі привітно майорить прапор Ідилії. Юкіко не говорила, що збирається сюди, та, з іншого боку, вона намагається спілкуватися зі мною якомога менше. Якби вона не була така таємнича, я б сказав, Галіна добре її навчила. Їхній шлюб — постійна співпраця і компроміси, навчання одна в одній всіх прийомів, раніше приховуваних. Грізний дует, котрий потроху витісняє кардіанців, котрі раніше загрожували правлінню Галіни.

Не те щоб я чекав на їхню вдячність, але, що за мою відмову одружуватися й за нові шрами Юкіко мій батько вже заплатив більше, ніж треба, золота, я вважав: ми одне одному нічого не винні. Або зупинилися на тому рівні відносин, коли сповіщаємо про візит до Морської Володарки, щоб друга сторона обходила це місце якнайдалі.

Напевне, Юкіко досі любить сюрпризи.

Ми швартуємося подалі від них, і моя команда готує обладнання для занурення. Моряки стрибають у водолазні костюми, наче в другу шкіру, котрою, підозрюю, ті й стали. Я відкидаюся назад, спостерігаючи, як вони готують важкий ефевреський апарат. А мені це не потрібно — тоді, коли зі мною магія.

Я всміхаюся, коли сирени починають наспівувати, добре знаючи, що означає ця пісня. Вода піниться й розходить, обертаючись розкішним сріблом навколо маленької щойно сформованої вікнини. Коли пісня сягає апогею, з'являється Морська Володарка.

Вона підноситься в повітря над океаном, вода стримить за нею, утворюючи трон, який підіймає її на рівень мого корабля. Напоєне морем волосся стікає вздовж тіла, а сама вона випромінює неземне сяйво, котре, здається, лине від її шкіри кольору місячної поверхні. Зараз це більше, ніж сирена чи дівчинка, що вдає із себе піратку.

Вона богиня.

Вісім широких оніксових плавців, що продовжують вигини тіла Ліри, більше схожі на крила, ніж на щупальці. Під водою сяють величні фіолетові сфери, і, коли вона підноситься на достатню висоту, щоб

дивитися мені просто в очі, я усміхаюся. Її очі — ті самі палкі бутони нічних троянд, і, коли наближаюся до неї, вони розкриваються ширше.

Ліра не може подорожувати зі мною світом, і ми зійшлися на тому, що я буду приносити світ до неї. Кінець полюванню — хай живе вічний пошук! Досвід, пригоди, історії, які можна записати і привезти їй. Заради днів на кшталт цього, котрих так важко дочекатися.

— Ваша величносте, — кажу я.

— Нарешті ти тут.

Її голос схожий на музику, і навіть зараз мені важко звикнути до нього. Кожне слово — перелив, що вимовляється з королівською владністю.

— Якщо хочеш, можу піти й повернутися знову.

На губах Ліри з'являється ледь помітна усмішка, ніби ми й не розлучалися.

— Справді можеш? — питає вона, копіюючи мій тон. — Це дасть мені більше часу, щоб підготуватися до твоєї появи. Я збиралася звести статую.

Простягаю їй руку:

— Як завбачливо.

Зміна неймовірна, як і завжди.

Щойно це була Морська Володарка, не менш казкова за всіх, про кого я читав, а наступної миті вона стає ще чудеснішою. Плавці Ліри стікаються до купи й набувають форми ніг, їхній сливовий тон світлішає до неймовірної білизни шкіри. Талія стискається й вигинається, а блискучі прикраси, що затуляли груди, обертаються на сорочку з хвилястим коміром і важкими рукавами з бахромою. Її волосся кольору вина геть не схоже на матовий коричнево-червоний, до якого я звик, а очі сяють двома різними кольорами. Поєднання Морської Володарки й піратки, прожитого минулого та майбутнього, яке ще слід створити.

Ліра граційно ступає на «Саад» і твердо стискає мою руку. Підношу її долоню до губ з провокативною усмішкою, а потім гладжу щоку коханої. Шкіра дівчини м'яка і гостра, повна протиріч, так само як і вона сама.

— Готовий? — питає Ліра.

Замість відповіді я цілую її, дивуючись, що зміг витримати цілу хвилину. З мого боку то приклад надзвичайного терпіння.

Дівчина всміхається й відповідає на поцілунок. Вона стискає мій комір, а я кладу долоні на її талію. Це ніби тримати легенду. У моїх руках вона здається дикою і вічною.

Ліра веде мене до краю корабля. Злиті в одне ціле очі Кето лежать на її ключицях в орнаментальному кулоні.

На Морській Володарці, що вітала мене кілька секунд тому, він більше скидався на величезне кольє, котре пасувало правительці океану. На дівчині Лірі, з усією її оманливо тендітною людяністю, він здається досить важким і може потягнути на дно.

Кохана стежить за моїм поглядом і зводить брову:

— Ти дивишся на мої груди чи на намисто?

Я безсоромно усміхаюся:

— За яку відповідь не отримаю ляпаса?

— Може, раптом плануєш його поцупити. — Вона веде тоненьким пальцем по каменю. — Врешті-решт, ти пірат.

— Справді, — кажу я. — Та, врешті-решт, ти також.

Вона оглядає свій одяг. Морські штани, котрі роздуваються на стегнах, коричневі черевики до колін, із такою кількістю золота, що стане придбати королівство... Сміється, і рубін сяє на її грудях. Сіль і магія.

Ліра притягує мене ближче, ми беремося за руки й пірнаємо.

ПОДЯКА

Ви дочитали! Дякую, що прочитали історію Ліри й Еліана, щоб, перегорнувши сторінку, прочитати трошки й про мене (якщо, звісно, ви не пропустили попередні сторінки, щоб розпочати тут; у такому разі стережіться — спойлер: усі помирають).

Ця книжка з'явилася завдяки допомозі чудових людей, тож я докладу всіх зусиль, щоб вони повною мірою зрозуміли, які вони неймовірні.

Дякую моїм батькам, які ніколи не забороняли мені фантазувати. Дякую за те, що ви веселі, дивні і не просто чудові батьки, а й щирі друзі. Мамо, дякую, що телефонуєш мені щодня, перевіряєш, чи я ще жива, за те, що з тобою можна поговорити про все (але не за вибір поганої фарби, щоразу, завжди). Тато, дякую тобі за те, що завжди усміхаєшся й розв'язуєш мої проблеми, хоч би якими вони були (але не за те, що ти вважаєш, буцімто вмієш штукатурити).

Усій моїй родині (вас справді багато) за те, що ви є невичерпним джерелом підтримки й веселощів. Ніку, тобі особиста подяка, бо я ж колись обіцяла назвати персонажа на твою честь і не зробила цього.

Дякую друзям, найліпшій у світі компанії. Джаспріте й Рашика, ви найкращі з людей — я не пам'ятаю часів, коли не знала вас, і не хочу таке навіть уявляти. Дякую за підтримку в усьому, хай би до чого я взялася, за те, що перебуваєте на одній хвилі зі мною, за те, що з вами я сміюся більше, ніж будь-коли. Дякую Сіїрі, втіленню позитивності, одному з найперших моїх друзів у світі блогінгу (і людині, з якою я можу теревенити про корейські серіали щоразу, як у мене з'являється бажання бити байдики, — тобто завжди).

Дякую Чарльзу й Алану, двом найдивнішим і найталановитішим знавцям письменницької майстерності. Ви змусили мене забути про

все, що я начебто знала про писання книжок, і навчитися насправді цікавим речам.

Народу з «Feiwei and Friends», справжній команді мрії, яка подарувала мені найчудовішу обкладинку! А також Анні, яка допомогла мені видалити все зайве й розповісти історію так, як треба було.

Дякую моїй агентці, Еммануель, чия пристрасть і любов до цієї книжки надихали мене. Дякую, що так переживала за Ліру й Еліана, за те, що побачила потенціал у їхній історії. І в мені. Дякую Вітні за те, що Ліра й Еліан змогли подорожувати світом!

І наостанок дякую читачам, усім вам, за те, що й далі надихаєте і щодня поринаєте в нові історії. Дякую за те, що вірите в магію й дива як у реальному, так і в не дуже реальному світі.